BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbın!

► Sayı / Hejmar : 113 ► 15 Eylül / Îlon 1997 ► 150.000 TL.

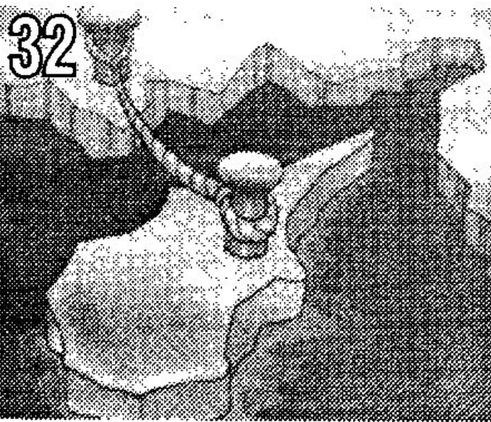
Barış, özgürlük ve demokrasiyi yaşayacağın günler gelecek!

Devrimle, sosyalizmle!

içindekiler

GİDEN DE, GELEN DE BİR:

İşçi düşmanı!

55. hükümet işbaşında! Bu hükümetin işbaşına getirilmesinde, güya işçi sınıfının çıkarlarını savunan sendika ağaları, omzu çok yıldızlı paşaların safında canla başla çalıştılar...

Bundan önceki Refahyol hükümeti işçi düşmanıydı, halk düşmanıydı. Bu hükümete karşı mücadele edilmeliydi. İşçilerin haklarının savunulması, o hükümete karşı ciddi bir mücadeleyi gerektiriyordu.

Fakat bu mücadele, işçi sınıfı açısından o hükümetin yerine başka bir burjuva hükümetinin, yani bir başka işçi düşmanı hükümetin getirilmesi hedefiyle yürütülmemeliydi. İşçi sınıfının sınıf mücadeleci devrimci bir sendikal hareketi olsaydı, o, bu mücadeleyi işçi sınıfının ve emekçi sınıfların iktidarı hedefiyle yürütür, bütün mücadelesinde işçileri bu yönde bilinçlendirme ve örgütlemeyi mücadelenin merkezine koyardı. Eylemleri hep bu bakış açısıyla yapar, yürütürdü.

Peki Refahyol hükümeti döneminde DİSK'li, Türk-İş'li, Hak-İş'li sendika ağaları ne yaptılar?

Hak-İş'li sendika ağaları, zaten hükümeti kendi hükümetleri olarak gördüklerinden, ona zorluk çıkarmayacak bir hat izlediler. Toplu sözleşme görüşmelerinde adeta hükümet sözcüleriyle aynı ağızdan konuştular. Türk-İş ve DİSK ise önce bekleyen bir tavır içine girdi. Toplu sözleşmelerde hükümetle uzlaşma aradı. İşçilerin haklarını sattılar. DİSK, yalnızca nemalar konusunda, bunun geri ödenmesi yönünde bir kampanya yürüttü. Türk-İş onu da yapmadı. Ta ki 28 Şubat'taki MGK toplantısına dek...

28 Şubat'taki MGK toplantısının, ordunun hükümete karşı açık savaş ilanı anlamına gelen kararlarından sonra, Türk-İş ve DİSK, her zamanki gibi kemalist diktatörlüğü koruma ve kollamada üzerine düşen misyonu yerine getirmeye soyundu. Onlar, *"irtica tehlikesine karşı mücadele"*, *"laik, demokratik cumhuriyeti"* koruma adına bir dizi eylemler geliştirdiler. Pratik olarak işçileri, kemalist faşist diktatörlüğü, dinci faşist bir diktatörlük tehlikesine karşı savunma eylemlerine seferber etmeye çalıştılar. Refahyol'un devrilmesinde, patron örgütleriyle birlikte bu işçi düşmanı işçi örgütlerinin ortak eylem kararları ve bunu ilan etmeleri hiç de küçümsenmemesi gereken bir rol oynadı.

Bu "işçi örgütleri", hiç utanmadan, işçilere, kendilerinin esas düşmanları olan, kendilerini doğrudan sömüren patronlarla elele, güya "ortak çıkarları için" mücadele çağrısında bulundular.

Düşman patronlar, düşman bir bütün olarak sömürü sistemi, düşman bu sömürü sisteminin faşist devleti vb. değildi! Hayır! Düşman, bu devlet içinde şimdi yerleşmeye çalışan dinci bir partiydi! Ve faşist devlet aygıtından bu dincilerin uzaklaştırılması, hem patronların ve hem de işçilerin esas göreviydi! "Demokrasiyi savunma" adına gerçekte söylenen buydu!

Bu, gerçekte işçilerle, emekçilerle alay edilmesi; işçilerin, emekçilerin alçakça aldatılması, kandırılmasıydı. İşçiler, birbirinden berbat iki kötüden

▲ **"Silahsız" kemalist güçler birarada...** İşçi düşmanı işçi örgütleri olan Türk-İş ve DİSK, patron örgütleriyle birlikte Refahyol hükümetinin düşürülmesinde hiç de küçümsenmemesi gereken bir rol oynadılar.

birini tercih edip, onun kuyruğuna takılmaya çağrılıyordu. Ve bu, işçilerin haklarını savunma adına yapılıyordu.

Sonunda Refahyol hükümeti, tankların desteğinde meclis içindeki ve dışındaki "silahsız" kemalist "güçler" tarafından işbaşından uzaklaştırıldı. Yerine, at pazarındaki pazarlıklara benzer alım satım ertesinde kurulan Anasol-D hükümeti kuruldu!

Bu hükümet, DİSK ve Türk-İş'li sendika ağalarının işçilere uğrunda mücadele etmeleri çağrısı yaptıkları bir hükümetti. Hükümet kurulduktan sonra, Türk-İş ve DİSK'li sendika ağaları bu hükümete başarı dileklerini ileterek bağlılıklarını bildirdiler. Ne de olsa Refahyol'u hep birlikte yıkmışlardı.

Hükümetin işçiler, emekçiler konusundaki siyaseti, çok kısa zamanda onun gerçek yüzünü, işçi düşmanı, halk düşmanı yüzünü gösterdi. İşte bu hükümetin şimdiye kadarki, daha çok taze olan icraatının işçiler-emekçiler açısından kısa dökümü:

– Bu hükümetin ortakları, bundan önceki hükümet döneminde yapılan zamlardan ve yüksek enflasyondan şikayetçiydiler. Bu hükümet, zam konusunda daha başından itibaren bütün rekorları kırdı. Benzin ve mazota yüzde 50'den fazla, temel tüketim mallarına çok büyük oranlarda zamlar yapıldı. Memur ve işçi konfederasyonları tarafından her ay yayınlanan istatistiklere göre, dört kişilik bir ailenin yoksulluk sınırı 92 milyon lirayı geçerken, yine dört kişilik bir ailenin yaşaması için gerekli asgari gıda masrafları da 36 milyon lirayı buldu. *(Bkz. Milliyet 13.8.1997)* Yalnızca bu gerekli asgari gıda parası bile, asgari ücretin neredeyse iki katıdır!

– Bu hükümetin, işbaşına gelir gelmez arkasına aldığı kamuoyu desteğine güvenerek yaptığı zamlar, enflasyonu kelimenin gerçek anlamında azdırdı. Geleneksel olarak yaz aylarında en azından mutfaktaki enflasyon düşerdi. Bu hükümetin işbaşındaki ilk ay olan Temmuz ayında, aylık enflasyon neredeyse %9'a vurdu!

İşte Milliyet'teki habere göre bazı gıda maddelerindeki artış oranları:

"Türk-İş'in araştırmaları sonucu hazırlanan gıda raporlarına göre, kurusoğana gelen zam bir yılda yüzde 400 olurken, süt, yoğurt ve peynirin bulunduğu grupta geçtiğimiz aya göre artış yüzde 25 oldu. Sütün litre fiyatı yüzde 25 oranında artarak 100 bin liraya çıktı.

Yoğurt fiyatında da artış yüzde 25 olarak gerçekleşirken, peynir fiyatı yüzde 18.3'lük artışla 580 bin lira oldu.

Et, tavuk ve balığın bulunduğu grupta kıymaya yüzde 16.7, kuşbaşına yüzde 15.9, tavuğa 17.2 oranında zam geldi. Kuru fasulye ve nohutta geçtiğimiz ay değişiklik olmazken, barbunyaya yüzde 20 oranında zam geldi.

Sebze ve meyve fiyatlarında ortalama yüzde 25.6'lık artış gözlenirken, şekerin fiyatında da yüzde 36 artış gerçekleşti.

Çaya ise yüzde 40 ile 56 oranında artış gerçekleşirken Rize Çayı'nın fiyatı 700 bin liraya çıktı." (Milliyet, 13.8.1997)

Yani kısacası, bu hükümet de kendinden önceki hükümetler gibi işçi düşmanıdır, emekçilerin düşmanıdır. İşçiyi, dar ve sabit gelirli emekçileri zamlarla, enflasyonla ezmektedir.

Fakat bu kadar değil!

Bu hükümetin ortakları, kendinden önceki hükümeti "Tasarrufu Teşvik Fonu" adındaki fonda biriken paraları işçilere geri vermeye çağırıyor ve onu bu paraları toplanma amacı dışında kullanmakla, bunlara el koymakla suçluyordu. Nemalar, işçilere geri verilsin kampanyaları yürütülüyordu. Şimdi bunları savunanlar hükümette!

Ne yapıyorlar? Nemalara nasıl el koyacaklarının planlarını, hesaplarını yapıyorlar! Hükümetin Çalışma Bakanı Nami Çağan'ın hazırlayarak, "Sosyal ve Ekonomik Konsey"e (buna aşağıda değineceğiz!) sunduğu raporda, a) Tasarrufu teşvik fonu kesintilerinin sürdürülmesini, b) ve gerek birikmiş nemaların ve gerekse yeni kesintilerin işsizlik sigortası için kullanılmasını öneriyor!

Tasarrufu teşvik fonunun sürdürülmesini istemek, zaten açlık ücretleri ile çalışan işçilerin ücretlerinden %3'ün kesilerek patronların devleti

üzerinden, onların kullanımına yeniden sürülmesini istemektir. Daha fazla soygun istemektir! Bu kaynağın işsizlik sigortası için kullanılması önerisi, yalnızca bu kaynağa el koyma amacının üzerini sosyal laflarla örtmeye yarayan bir kandırmacadır.

Eğer işsizlik sigortası gelecekse, patronların devleti, bunu mutlaka işçilerden yeni kesintiler yoluyla gerçekleştirecektir. "Tasarrufu Teşvik Fonu" kesintilerinin sürdürülmesi ek bir soygundan başka bir şey olmayacaktır. Kaldı ki, işsizlik sigortası için kaynak vardır: Patronların kârı! İşçilerin sırtından yaratılan bu zenginlikten kesilen kesintilerle ödenmelidir işsizlik sigortası! Başka kaynak aramaya gerek yoktur...

– Bu hükümetin ortakları, kendinden önceki hükümetin emeklilik yaş sınırını üste çekme planlarını, "mezarda emeklilik" planları olarak adlandırıyordu. Peki kendisi ne yapıyor? Emeklilik yaş sınırını üste çıkaracak bir yasa tasarısının hazırlıklarını yapıyor!

Hükümetin Ekonomiden Sorumlu Bakanı Güneş Taner, *"Uganda'da bile emeklilik yaşı bizden yukarda"* gerekçesiyle(!!!), emeklilik yaşının erkekte 60, kadında 55'e çıkarılmasını öneriyor! *(Bkz. Milliyet, 27.8.1997)*

– Bu hükümetin ortakları, bundan önceki hükümetin karara bağladığı sahte eşel mobil sistemini kaldıracaklarını ilan etmişlerdi. Ne yapıyorlar? Sadece laf yapıyorlar. Başbakan Mesut Yılmaz, verilen sözlerin yerine getirilmesini rica minnet isteyen Türk-İş Başkanı'na *"Eşel mobili imzalarken bize mi sordunuz? O zaman düşünmeniz lazımdı!"* diye fırça atıyor! *(Bkz. Milliyet, Ekonomi sayfası, 27.8.1997)*

* * *

Yani, bu hükümetin işçi ve emekçi düşmanlığında bundan önceki hükümetlerden, hiçbir eksiği yok! Belki fazlası vardır!

Peki işçilerin haklarını savunma adına ortaya çıkan sendikalar, bunların başındaki işçi düşmanı sendika ağaları ne yapıyor?

Ne yapacaklar, işçilere bu hükümeti desteklerini nasıl açıklayacaklarının sancıları içinde kıvranıp duruyor, hükümete, işlerini zorlaştırmaması için biraz insaflı davranması yönünde yalvarıyorlar!

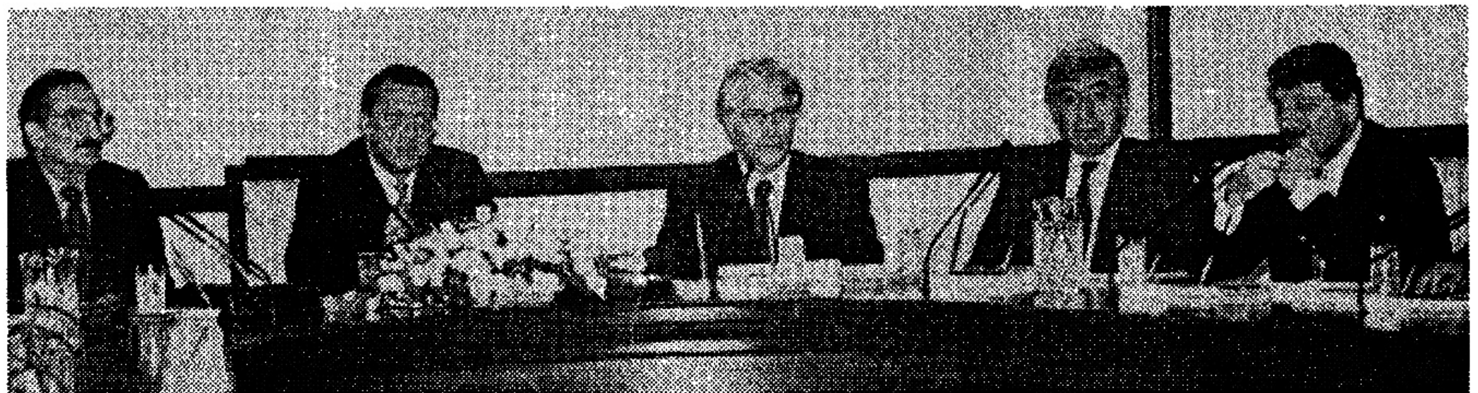
Hükümet, güya işçi-işveren sorunlarını çözmek adı altında "Ekonomik ve Sosyal Konsey"i çalıştırıyor. Bu "Ekonomik ve Sosyal Konsey" adı verilen kurum, hükümet-işveren ve işçi temsilcilerinin düzenli aralıklarla yanyana gelip, ortak çözümler üretmeye çalıştıkları bir kurum! Aslında adına "Antisosyal Sömürü Koordinasyonu Konseyi" dense daha doğru olur. Çünkü yaptığı iş bu!

Bu konseyde esas konuşulan mesele, işçilerin sınıf mücadelesi kışkırtılmadan nasıl en iyi biçimde sömürülebileceğidir. Bu konseyde işçiler adına konuşanlar, gerçekte işçi haklarını savunmak için değil, kavgasız gürültüsüz satış işini ayarlamak için oradadır! Bu konseyin nasıl çalıştığına, burada nelerin nasıl konuşulduğuna dair bir haber 27 Ağustos 1997 tarihli Milliyet'te çıktı. Bu haberi aşağıya aynen alıyoruz:

*"**İşçi-hükümet arasında ilk çatlak***

Ekonomik ve Sosyal Konsey'de Başbakan Mesut Yılmaz ve Türk-İş Başkanı Bayram Meral arasında eşel mobil konusunda tartışma çıktı. Meral, aylık enflasyon oranında zammı öngören eşel mobil sistemine karşı çıkarak bu uygulamanın altışar aylık dönemler şeklinde uygulanmasını istedi. Yılmaz hükümetinin daha önce eşel mobil uygulamasının kaldırılması konusunda söz vermesine rağmen konseyin önceki günkü toplantısında bu konunun çözüme bağlanmaması tartışma yarattı. Konu ile ilgili tartışma şöyle gelişti:

- *Meral: Sayın Başbakan bu toplantıda eşel mobil konusuna da bir çözüm getirmemiz lazım.*
- *Yılmaz: Hükümet, eşel mobil uygulanmasının kaldırılmasından yana. Ancak bu uygulamanın kaldırılması ciddi bir yük getiriyor. Arkadaşlarımız hesapladılar 350 trilyon liralık bir yük söz konusu.*
- *Meral: Bu hesaba doğmamış çocuğun doğum parasını da katıyorlar.*
- *Yılmaz: Sayın Meral, bu konuyu 15 gün sonraki toplantıda görüşelim.*
- *Meral: Bu toplantıdan eşel mobil konusunda bir çözüm çıkmazsa durumu tabanıma izah edemem. Hükümet gelir gelmez zam yaptı, biz fazla ses çıkarmadık, tabandan eleştiri aldık. Sonra bu zamları halka siz izah etmek durumunda kalırsınız. Buradan bir çözüm çıkmazsa bir sonraki toplantıya katılmam. (Meral, çantasını ve evraklarını toparlamaya başladı).*
- *Yılmaz (sinirli bir ifade ile): Biz burada daha önce bağıtlanmış bir toplu sözleşme sorununu çözmeye çalışıyoruz. Siz Çiller ile gönüllü olarak imzaladığınız sözleşmeyi şimdi bozmak istiyorsunuz. Eşel mobili imzalarken bize mi sordunuz? O zaman düşünmeniz lazımdı.*
- *Ecevit (araya girer): İşçiler bu sözleşmeyi imzalarken yüreklerine taş bastılar. O günkü ekonomik koşullarda imza etmek zorunda kaldılar. Sanıyorum sayın Meral de onun sıkıntısı içinde konuşuyor.*
- *Yılmaz: Bir komisyon kurup 15 gün sonra yapılacak konsey toplantısında daha etraflıca görüşelim."*

▲ **"Ekonomik ve Sosyal Konsey"...** Bu konseyin adına "Antisosyal Sömürü Koordinasyonu Konseyi" dense daha doğru olur!

Görüldüğü gibi, Meral açık konuşmaktadır: Hükümet gelmiştir, zam yapmıştır, onlar fazla ses çıkarmamıştır! (Aslında fazla değil hiç ses çıkarmadılar ya neyse!) Tersine bu zamları halka izah işini üzerlenmişlerdir! Fakat hükümet, eğer eşel mobil konusundaki sözünü tutmazsa, bunu tabanlarına izahta zorluk çekeceklerdir! vs. İşte işçi temsilcisi diye konseye katılanlar bunlar. Ve işte konuştukları bunlar!

Bu durumda işçilerin durumunun gün geçtikçe kötüleşmesinde şaşılacak bir şey var mı? Bu durumda, patronların kârı gün geçtikçe artarken, işçilerin, emekçilerin ağız kokusunun, mide gurultusunun artmasında şaşılacak bir şey var mı? Bu işçi örgütleriyle, bu işçi önderleriyle bundan başka bir yere varılabilir mi?

Aslında DİSK ve Türk-İş gibi işçi düşmanı yöneticilerin önderliğindeki örgütlerin araştırma kurumları, işçinin durumunu gayet iyi ortaya koyuyor. Örneğin, Petrol-İş'in yaz öncesi yayınlanan 11. Yıllığı'ndaki rakamlar açık dil konuşuyor. Bu rakamlar, 9 Temmuz tarihli Radikal gazetesindeki bir grafikte şöyle ortaya kondu: ▼

Durum bu!!!

Bu durumdan çıkış, kurtuluş var mı?

Bu "işçi örgütleri" ile ve bu "işçi önderleri"nin peşinde hayır!

Sendika ağalarından bağımsız olarak yürütülecek işçi sınıfı ve emekçilerin devrimci sınıf mücadelesiyle evet!

Bunun için her işletmedeki işçiler, işletmedeki taleplerinin savunusunu sendika ağalarının elinden, kendi ellerine almalıdır. Bunun yolu, her işletmede bütün işçilerin katılacağı toplantılarda seçilecek olan **Grev ve Mücadele Komiteleri**dir.

Bunun yanında işçiler, bugünkü şartlarda gerici, karşıdevrimci, sarı, faşist, reformist sendikaları da terketmemeli; tersine o sendikaların içinde örgütlenmeli, tabanda devrimci ve komünist fraksiyonlar kurmalı, sendikayı sınıf mücadelesine zorlamalıdır.

Devrimci sendikal bir hareketin ve devrimci sendikaların oluşturulmasına giden yol, gerici sendikalardaki devrimci-komünist fraksiyon faaliyetinden geçmektedir.

Yol budur. Bu yol uzun ve meşakkatlidir! Fakat, ömür boyu boğaz tokluğuna patronların zenginliğine zenginlik katarak çalışmanın zorluğu yanında, bu zorluk hiçtir. Bu zorluğun sonunda ise, işçi sınıfının ve emekçilerin kendi iktidarı vardır!

Zincirlerinizden başka kaybedecek bir şeyiniz yok; kazanacağınız bir dünya var... Bu, 1848'de de geçerliydi, bugün de geçerli!

Bolşevik Parti, işçilere yeni bir dünya kazanmanın yolunu ve yöntemini gösteriyor! Ona omuz verin!

Ağustos sonu 1997 ▲

Dincilerle kemalistler arasında tercih; veba ile kolera arasında tercihtir!

Tek çare devrimdir!

Hakim sınıfların iktidar dalaşında, bu dalaşın yanlarından birini tercih etmek, gerçekte işçi sınıfının ve emekçilerin sınıf çıkarlarına terstir. Bu tercih, veba ile kolera arasında tercihe benzer! İkisi de birbirinden berbat olan ölümcül hastalıklardır bunlar. İşçiler-emekçiler, dincilerle kemalistler arasında tercih yapmak, kendilerine ehven-i şer görünenin kuyruğuna takılmak zorunda değildir!

Dincilerle kemalistler arasındaki iktidar dalaşındaki bir raundu kemalistler kazandı...

Ordunun dayatmasıyla RP/DYP hükümeti çökertildi. Yerine, ordunun sivil emireri veya noteri gibi çalışan 55. hükümet, Anasol-D hükümeti kuruldu.

Bu hükümetin siyasi alanda şimdiye kadarki en önemli(!) icraatı, "Sekiz yıllık kesintisiz zorunlu temel eğitim yasası"nı meclisten geçirmek oldu.

RP'nin meclis komisyonundaki, sonra da genel kuruldaki bütün engelleme çabaları boşa çıkarıldı. En sonunda, genel kuruldaki 23 saatlik bir oturum maratonu ertesinde, 16 Ağustos'ta "Sekiz yıllık kesintisiz zorunlu temel eğitim"le ilgili yasa tasarısı 242'ye karşı 277 oyla kabul edilerek, yasalaştı. Yasa, Cumhurbaşkanı Demirel tarafından da jet hızıyla imzalanıp 17 Ağustos'ta resmi gazetede yayınlanarak yürürlüğe girdi.

Böylece "durumdan çıkarılmış olan vazife"nin gereği yerine getirilmişti. "Emret komutanım"ın gereği yapılmıştı! İslamcı medya dışındaki hakim sınıf medyası, onun kuyruğunda İşçi(!) Partisi gibi karşıdevrimci sahte sosyalistler de bu yasayı coşkuyla karşıladı. Neler söylenmedi bu yasa için.

Kimileri bu yasayı *"cumhuriyet tarihinin en büyük reformu" (Sabah)* ilan ederken, kimileri *"bilgi çağına yetişmenin yasası"* vb. ilan ettiler. Buna karşı islamcı medya, yasayı *"inanç özgürlüğüne"*, *"din eğitiminde özgür seçime"* bir saldırı olarak niteledi. Artık nerdeyse gelenekselleşen "Cuma gösterileri"nde, Cuma namazından çıkan islamcılar, *"imam hatipe uzanan ellerin kırılacağı"*, *"kurana uzanan ellerin kırılacağı"*, *"buranın İsrail değil Türkiye"* olduğu gibi sloganlarıyla sokakları doldurdular. Yer yer polisle çatıştılar, çatışıyorlar...

Şimdi, sanki 8 yıl Türkiye'nin en önemli meselesiymiş gibi sunuluyor. Kavganın gerçekte ne için yürüdüğü bilindiğinde, bu konudaki gürültünün gerçek nedeni ve değeri anlaşılır!

Kavga, aslında gençliği, bu anlamda geleceği kazanma kavgasıdır. Türkiye hakim sınıfları arasındaki dalaşta dinciler ve kemalistler çatışmaktadır. Kemalistler, 70 yılı aşkın ellerinde bulundurdukları iktidar tekelinin dinciler tarafından tehdit edildiğini görmüştür. Ve onların bu iktidar tekelinden vazgeçmeye, iktidarı paylaşma-

▲ **Veba-kolera savaşı...** Kemalist faşistlerle dinci faşistler arasındaki dalaşın en ilginç örneklerinden biri de Sultanbeyli'de sürüyor. RP'li Belediye Başkanı ve onunla mahkemeleşmekte olan 2. Zırhlı Tugay Komutanı Tuğgeneral, zorunlu olarak yanyana geldikleri 30 Ağustos töreninde...

▼ **Dalaş sürüyor...** Eylemler de... Dinci faşistlerin bir yürüyüşü...

ya vb. hiç mi hiç niyetleri yoktur.

Hakim sınıfların RP dışındaki partilerinin kendi aralarındaki parçalanmışlıkları da sonucu, RP'nin siyasi iktidara ortak olan konuma gelmesi, kemalist siyasi tekelin temel direği olan orduyu çok rahatsız etmiştir. Onlar, bu rahatsızlıklarını açık darbe tehditleri, sivil darbeye yaptıkları çağrılar, kurdukları illegal darbe örgütleri vb. ile dile getirmişler; her ay yapılan olağan MGK toplantılarında gerçek iktidar odağının kendileri olduğunu her zaman ortaya koymuşlardır.

RP'nin gelişip güçlenmesinde imam hatip okullarının önemli bir rolü vardır. Dinci kadrolar bu okullar üzerinden yetiştirilmiştir, yetiştirilmektedir. İlkokuldan çıkan çocukların giderek artan bir kesimi imam hatip orta okulları ve imam hatip liselerine gitmeye başlamış; kemalist eğitim tekeli kırılma yoluna girmiştir. "Sekiz yıllık kesintisiz zorunlu temel eğitim yasası"nın gerisinde duran bu gelişmedir.

Kemalist devlet bu yasayla, 7-15 yaş dilimi arasındaki tüm eğitimi yine kendi tekeline almaya, dincilerin etkisini bu yolla kırmaya çalışmaktadır. Kavganın esası, özü budur!

Bu kavga, hakim sınıfların kendi aralarındaki iktidar kavgasıdır. Aslında işçiler, köylüler, emekçiler açısından bu kavganın fazla bir önemi yoktur. Çünkü, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de eğitim sorununda, işçiler-emekçiler açısından eğitimde temel mesele, öncelikle eğitimin kaç yıl olacağı sorunu değildir...

İşçiler, köylüler, tüm emekçiler acısından eğitimde temel talepler, **herkese parasız eğitim ve demokratik eğitim** talepleridir.

Kağıt üzerinde, devlet okullarında eğitim parasızdır. Fakat, gerçekte kitap, defter, kırtasiye, giyecek, yol parası vb. yanında, okullara, aile birliklerine vb. güya gönüllü yapılan, gerçekte zorunlu olan "yardımlar", yüksek okullarda harç adı altında alınan haraçlar, eğitimin hiç de parasız olmadığını; tersine çok pahalı bir "yatırım" olduğunu ve geniş emekçi yığınlar açısından ancak açlık sınırında yaşayarak, çocukların geleceği için birkaç işte birden çalışarak yapılabilecek bir iş olduğunu göstermektedir.

Diğer yandan, eğitimin içeriğinin demokratlıkla uzaktan yakından ilgisi yoktur. Kemalist-faşist militanlar yetiştirmek, kemalistlerin eğitiminin esas içeriği, dinci faşist militanlar yetiştirmek de dincilerin eğitiminin temel içeriğidir.

Böyle bir durumda, zorunlu temel eğitimin 5 yıl mı, 8 yıl mı olacağı; 8 yıl olursa bunun kesintisiz mi, yoksa 5+3 biçiminde mi olacağı, emekçi yığınlar açısından fazla bir şey fark etmez.

Fakat ne yazık ki, hakim sınıfların bu kayıkçı kavgası, emekçi yığınlar içinde de çok önemli bir şeymiş gibi yankısını bulmakta, hakim sınıflar, bu konuya ilişkin kendi aralarındaki kavgayı toplumun geniş kesimlerine yayabilmeyi becermektedir. Bu yayma işinde hakim sınıfların medya kartelleri başrolü oynamaktadır. Sendika ağaları ve oportünist, reviyonist örgütler de bu bağlamda kendi üzerlerine düşen görevi hakkıyla yerine getirmektedir!

Sonuç ortadadır:

Bugün işçi sınıfı ve emekçi yığınların çok büyük çoğunluğu, kemalistlerle dinciler arasındaki iktidar dalaşını, sanki kendi mücadelesiymiş gibi kavramakta, bu dalaşın şu veya bu yanında saf tutmaktadır. Bir bölümü aktif olarak, bu mücadelenin tarafı olarak ön saflarda yerlerini alırken, "sessiz çoğunluk" da, şu ya da bu tarafa pasif destek sunmaktadır.

Halbuki, hakim sınıfların bu iktidar dalaşında, bu dalaşın yanlarından birini tercih etmek, gerçekte işçi sınıfının ve emekçilerin sınıf çıkarlarına terstir. Bu tercih, veba ile kolera arasında tercihe benzer! İkisi de birbirinden berbat olan ölümcül hastalıklardır bunlar.

İşçiler-emekçiler, dincilerle kemalistler arasında tercih yapmak, kendilerine ehven-i şer görünenin kuyruğuna takılmak zorunda değildir.

Bu toplumun bütün zenginliğini üretenler; işçiler, köylüler ve diğer tüm emekçilerdir. Aslında işçilerin, köylülerin, emekçilerin, asalak hakim sınıflara hiç mi hiç ihtiyacı yoktur. İşçiler ve emekçiler, asalak hakim sınıflar yok olsa da yaşarlar. Hem de bugünkünden çok daha iyi yaşarlar!

İşçiler ve diğer emekçiler, gerçek gücün kendilerinde olduğunu kavramalı, hakim sınıfların iktidar dalaşında onlara destek verme yerine, hakim sınıfların iktidarını devrimle yerle bir ederek, kendi iktidarlarını kurma mücadelesini seçmelidirler!

İşte ancak o zaman, işçi sınıfı ve emekçiler, hakim sınıfların elinde bir oyuncak olmaktan çıkar, kendi tarihi bağımsız sınıf hareketine kavuşur! O hareketin önünde hakim sınıflar sele kapılmış çöp olurlar ancak!

O günleri kazanmak, o günleri yaşamak işçi sınıfının, emekçilerin kendi ellerindedir!

Bundan neredeyse yüzelli yıl önce de, işçi sınıfının, "Enternasyonal" marşında söyledikleri bugün de geçerlidir:

Tanrı, paşa, bey, ağa, sultan nasıl bizleri kurtarır?

Bizi tüm kurtaracak olan kendi kollarımızdır.

Yükselt kurtuluş bayrağını, zulmü rüzgarlara savur.

Körükle devrim ocağını, tavı gelen demire vur!

Bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık!

Enternasyonal'le kurtulur insanlık!

28.08.1997 ▲

1 Eylül ve Kürt sorunu için "barış" çabaları...

Kuzey Kürdistan-Türkiye'ye gerçek barış devrimle gelecektir. Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu da, faşist Türk devletiyle yapılacak anlaşmalarla değil, devrimle gerçekleşecektir.

Hitler Almanyası'nın 1939 yılında Polonya'ya saldırdığı ve İkinci Dünya Savaşı'nın resmen başladığı 1 Eylül; savaşın 60 milyondan fazla insanın yaşamını yitirmesine yol açması sonrasında Birleşmiş Milletler Örgütü (BMÖ) tarafından "Dünya Barış Günü" olarak ilan edildi.

Kapitalist-emperyalist sistemin ürünü olan savaşın barbarlığının geniş yığınlar tarafından görülmesine de bağlı olarak BMÖ, hizmetinde olduğu emperyalistlerin gerçek yüzünü gizlemek ve "barış" yanlısı olduğunu kitlelere lanse etmek için ilan ettiği "Dünya Barış Günü", hakim sınıfların bir propaganda aracından, sahtekarlığından başka bir şey olmamıştır.

İçeriği çeşitli şekillerde doldurularak kutlanagelen 1 Eylül "Dünya Barış Günü", son yıllarda, PKK'nin Kürt sorununa TC ile anlaşma temelinde "siyasi çözüm" isteğini daha fazla vurguladığı vesilelerden biri haline de geldi.

1993'ten bu yana değişik isimlerle birçok "inisiyatif", "girişim" ve "komite"ler oluştu ve bunlara zaman geçtikçe yenileri ekleniyor.

Tüm bu girişim ve inisiyatiflerin temel amacı, TC ve PKK'nin karşılıklı "ateşkes" ilan etmesi, andaki savaşın son bulması ve Kürt sorununun "çözümü" için diyalog yolunun açılmasıdır. Bunun için de değişik eylemler ve kampanyalar yapıldı, yapılıyor.

Diplomatik ilişkiler, basın toplantıları, konferanslar, mitingler vb. girişimlerin yanısıra, öne çıkan eylemlerden biri *"Barış için bir imza ver!"* ve sonradan adı *"Barış için bir milyon imza!"* olarak değiştirilen kampanya oldu. Geçen 1 Eylül'de imzaları TBMM'ye vermek üzere açılan bu kampanya, geçtiğimiz aylarda tamamlandı. 21 Nisan 1996 tarihinde, İHD tarafından örgütlenen bir "Barış Mitingi" sonrasında, İstanbul Haydarpaşa Tren İstasyonu'ndan Diyarbakır'a bir de *"Barış Treni"* yollandı.

Türkiye'den Kuzey Kürdistan'a yollanan ve adına *"Barış Ekspresi"* de denen bu tren eylemi, bu yıl uluslararası düzeyde yapılmaya çalışıldı.

"MUSA ANTER BARIŞ TRENİ"

Almanya'da değişik kesimlerin (siyasetçi, yazar, insan hakları savunucuları vb.) 1996 başlarında oluşturduğu *"Hannover Çağrısı"* (Appell von Hannover) tarafından örgütlenen bu eylemin hazırlıkları aylar önce başlandı.

Yapılan plana göre, 26 Ağustos 1997 tarihinde Brüksel'den hareket edecek olan "Barış Treni", 1 Eylül'de Diyarbakır'a varacaktı.

Avrupa'nın değişik merkezlerinde kurulan bürolar ve eylemi destekleyenler tarafından değişik biçimlerde "Barış Treni"nin propagandası yapıldı, eylemin amacı kamuoyuna açıklandı.

Hannover Çağrısı Başkanı Hans Branscheidt eylemin temel amacını şöyle açıkladı:

"PKK ile Türk ordusu arasında karşılıklı ateşkes sağlanması, böylelikle barışçıl yolun açılması." (Ö. Politika, 2 Temmuz 1997)

23 Temmuz tarihli Özgür Politika gazetesinde ise bu eylemin amacı şöyle açıklandı:

"–Kürt sorununa barışçıl-demokratik bir çözüm;

–İnsan hakları, demokrasi ve kardeşlik;

–Savaşın bitmesi; silahların susması ve tarafların diyaloğa geçmesi;

–Göçlerin, faili meçhul cinayetlerin, düşünce suçlarının ortadan kalkması için Kürdistan'da barışın zamanıdır." (agg)

Tüm bu talepler Kürt sorununa "siyasi çözüm" için ileri sürülmekte ve bu taleplerin gerçekleştirilmesiyse faşist Türk devletinden istenmektedir.

Kuşkusuz, anda yürüyen haksız savaşa göre, ateşkes ve savaşın durması, bu savaştan zarar gören işçi ve emekçiler için daha iyi bir durumdur. Fakat bu, sadece kötüler içinde en az kötü olan bir durumdur. Devrimcilerin, komünistlerin tercihi, kötüler içinde daha az kötü olan değildir, olmamalıdır.

Biz barıştan yanayız! Savaşın kaynağı olan sömürü düzeni varolduğu sürece, gerçek bir barışın mümkün olmadığının bilinciyle, kapitalist düzeni yıkmak için savaşım veriyoruz.

Gerçek bir barış, ancak sömürü düzeninin yıkıldığı şartlarda mümkündür. Bu yüzden de biz Komünistler bir bütün olarak savaşa karşı değil, haklı savaştan yana, haksız ve gerici savaşlara karşıyız.

"Barış Treni" eyleminin düzenleyicileri ve tüm destekleyicileri, soruna burjuva düzeni çerçevesinde yaklaşmakta, Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaşın son bulmasını talep ederlerken, faşist Türk devletinin haksız, gerici savaşıyla, Kürt ulusunun ulusal baskıya karşı verdiği haklı savaşı aynı kefeye koymaktadırlar. Böylece onlar, haklı, haksız savaş ayrımı yapmayarak ezen ve ezilenlerin "birliğini" savunmaktadırlar.

Ufku burjuva demokrasisiyle sınırlı olanların "barış"ı savunma ve bu amaçlarına ulaşmak için yaptıkları propaganda da doğal olarak bu çerçevededir.

Eyleme destek sağlamak için yürütülen çalışmalarda, uluslararası düzeyde tanınmış kişilerden destek alındı ve birçoğu da trenle Brüksel'den Diyarbakır'a gitmeye hazırlandı. Kuzey Kürdistan-Türkiye'de ise legal "sol" reformist partilerin –karşıdevrimci İP dışında– hepsi ve birçok dernek ve kuruluş, eylemi desteklediklerini açıkladılar.

"Hannover Çağrısı"nın, Cumhurbaşkanı Demirel, Başbakan Yılmaz, Genel Kurmay Başkanı Karadayı ve Anayasa Mahkemesi Başkanı Özden'e gönderdiği bir mektupta söyledikleri şöyledir:

"1 Eylül Dünya Barış Günü nedeniyle sunacağınız katkı ve desteklerinizin barışa umut getireceği inancıyla zatıalilerinize en derin saygılarımızı arz ederiz." (Özgür Politika, 22 Ağustos 1997)

"Türkiye Barış Treni Projesi Koordinasyon Kurulu"nda yer alan Münir Ceylan, Sırrı Sakık ve diğer bazıları 8 Ağustos tarihinde Pera Palas Oteli'nde etkinliklerle ilgili basın açıklaması yaptılar. Münir Ceylan tarafından okunan açıklamada, Kürt sorununa barışçıl bir çözüm talep edilirken şunlar da söylenmektedir:

"Bu ülke hepimizin. Sağcısı, solcusu, emekçisi, işvereni ile bu ülke hepimizin." *(abç) (Özgür Politika, 10 Ağustos 1997)*

Bu tavır, "Barış Treni" eylemcilerinin ve destekleyicilerinin, Kürt sorununun çözümünü de burjuva düzeni çerçevesinde ele aldıklarını ortaya koymaktadır.

Bu "barış" yanlılarına göre *"bu ülke"* herkesindir. "Bu ülke"den kastettikleri Türkiye'dir. Kürt sorununun barışçıl çözümü talep edilirken bile, Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin parçası olarak gösterilmektedir.

"Bu ülke herkesin" olduğuna göre, "bu ülke"yi içinde bulunduğu durumdan kurtarmak da *"herkesin görevi"*dir... Kürt sorunu ve yürüyen savaş, "bu ülke"nin ekonomisini dar boğaza sokmakta, demokrasinin geliştirilmesini engellemekte, TC'nin uluslararası düzeyde saygınlığını zedelemekte, AB'ye girişini engellemektedir vs.. Tüm bunların aşılması ve Türkiye'nin ilerlemesi için, *"sağcısı, solcusu, emekçisi, işvereni"* elele vermelidir...

Bu ve benzeri anlayışlar, sadece Münir Ceylan'ın okuduğu basın açıklamasında savunulmadı. Trenin TC tarafından engelleneceğinin açığa çıktığı dönemde, eylemin savunucuları TC devletine akıl vermeye başladılar. Şanar Yurdatapan şöyle diyor:

"Bu tren engellenmemelidir. Savaşa karşı barış sloganıyla yola çıkan bir trenin cop ve kanla engellenmesi unutulamayacak uluslararası bir rezalet olacaktır." (Ö. Politika 18 Ağustos 1997)

117 sivil toplum örgütünün Diyarbakır'da yaptıkları toplantıda söyledikleriyse şöyledir:

"Türkiye'nin de içinde bulunduğu çıkmazdan kurtulabilmesi ve istenilen hedeflere ulaşabilmesi, yıllardır devam eden acılı sürece son vermeyi sağlayacak, barış ortamına girmesiyle mümkündür. (...) Barış Treni'nin Türkiye'ye girmesine izin verilmemesi, devletin uluslararası düzlemde zedelenmiş saygınlığına bir eksinin daha eklenmesi sonucunu doğuracaktır." (Ö. Politika 26 Ağustos 1997)

Bu görüşlerin savunucuları ve eylemi destekleyenlerin kendi içinde sahip oldukları siyasi görüş farklılıklarına rağmen bir araya gelmelerinin ortak paydası, misak-ı milli savunuculuğudur.

Faşist Türk devletinin anayasal değişikliklerle reforme edilmesi temelinde Kürtlere verilecek bazı hakların anayasal güvenceye alınması talepleri, "vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğü" anlayışı temelinde yükselmektedir. Niyet ve istekleri ne olursa olsun, savundukları siyaset itibariyle, sonuçta aynı noktada birleşmektedirler.

Misak-ı millinin reddedilmesinin en temel önkoşulu, faşist Türk devletinin yıkılmasını, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını, tüm azınlıklara tam hak eşitliğini kayıtsız koşulsuz savunmaktır.

Bunu yapmayanlar, istek ve niyetleri ne olursa olsun, faşist Türk devletinin varlığını devamına ve kapitalist sisteme hizmet etmektedirler.

Faşist Türk devleti ve kapitalist sistem varoldukça da, gerçek barış mümkün değildir. Kardeşlik ise, ezilenlerin, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin kardeşliği olmalıdır, olacaktır. Bu ise, TC'nin lütfuyla değil, ona karşın gerçekleşecektir. Sömürenlerle sömürülenlerin "kardeşliği"ni savunanlar, burjuva siyasetçileri olduklarını bir kez daha ortaya koymaktadırlar.

"Barış Treni" yanlıları, barış savunusu adına "ikinci cumhuriyetçiler" olarak adlandırılan kesimin siyasetini savunurlarken; "birinci cumhuriyetçiler" de "Barış Treni"ni engellemek için harekete geçtiler.

"BARIŞ TRENİ" KARŞITLARI

Faşist Türk devleti, aylar önce kamuoyuna açıklanan "Barış Treni" eylemine karşı başlangıçta sessiz kalırken, eylemden kısa süre önce resmi tavrını açıkladı.

"Barış treni fikrinin kamuoyuna yansımasından hemen sonra incelemeye alan Türk istihbarat birimleri, araştırmaları organizasyonu yapan dernekler üzerinde yoğunlaştırdı. Yapılan incelemeler sonucunda, tren girişimini başlatan «Hannover Çağrısı» adlı kuruluşun, PKK ile de bağlantısı olduğu saptandı. Bu bağlantı ile birlikte de trenin güzergahında olduğu açıklanan ülkeler üzerinde diplomatik girişimler başlatıldı." (Hürriyet 25 Ağustos 1997)

Türk istihbarat birimlerinin verdikleri bu bilgiler sonucunda Türk devleti, "Barış Treni"ni "Terör Treni" olarak damgalayıp Türkiye'ye sokmayacaklarını açıkladı. İçişleri Bakanı Murat Başesgioğlu 21 Ağustos'ta şunu söyledi:

"İçişleri Bakanlığı olarak uzun süredir bu faaliyeti izliyoruz. Bizim tespitlerimiz «Musa Anter Barış Treni» adıyla adlandırılan olayın, terörle

bağlantılı olduğudur." (Hürriyet, 22 Ağustos 1997)

"Terörle bağlantılı" olduğu iddiasına bağlı olarak da M. Başesgioğlu, trenin Türkiye'ye sokulmayacağını açıkladı. Başbakan M. Yılmaz da *"Eğer bu tren yola çıkabilirse, sınırdan içeri sokulmayacak."* diyerek resmi tavrı bir kez daha vurguladı.

Hakim sınıf temsilcilerinin takındığı bu tavır, beklenen bir tavırdı. İçinde bulunulan koşullarda başka bir tavır beklenemezdi de. Ama bekleyenler oldu.

TC'nin uluslararası diplomatik ilişkileri ve çabaları; emperyalist Alman devletinin trenle gelecek olan yabancılara geçiş izni verilmeyeceğini açıklaması ve Almanya Demiryolları idaresinin "Barış Treni" seferiyle ilgili sözleşmeyi iptal etmesi sonucu, "Barış Treni" eylemi engellendi.

Trenle yapılamayan eylem, şimdi başka yollarla gerçekleştirilmeye çalışılacak. 27 Ağustos günü, 70 kişi Roma, Lüxemburg ve Brüksel'den İstanbul'a havayoluyla gitti. 1 Eylül günü Diyarbakır'da olmak için uçakla Türkiye'ye gideceklerin birkaç yüz kişiyi bulacağı söylenmektedir.

Faşist Türk devleti, "Barış Treni"ni *"Terör Treni"* olarak damgalayıp engellemeye çalışırken devletin sivil faşist güçlerinden öne çıkan MHP ise, treni *"Vampir Treni"* olarak adlandırıp "Barış Treni"ni Türkiye'ye sokmayacakları tehditlerini savurdular.

Faşizmin ve faşist devletin bu "yağız" savunucularının "Barış Treni"ne karşı çıkmaları, kendi doğalarına uygundur.

Kemalist, karşıdevrimci İP de, aynı tavrı takındı. "Barış Treni"ni *"Sevr Treni"* ve *"Sevr Yılanı"* olarak değerlendiren İP, trenin engellenmesi için devlete ve hükümete çağrı yaptı. 24 Ağustos tarihli Aydınlık gazetesinin kapağı, *"Sevr Treni'ne geçit yok!"*, *"Bu kez Polatlı'ya kadar da gelemeyecekler!"* sloganlarıyla bezendi...

ABD'nin İstanbul Başkonsolosu Stephan C. Kimmel'in "Barış Treni"ni desteklediğini ve Sirkeci'de treni karşılayacağını açıklamasını çıkış noktası alan İP Genel Sekreteri M. Bedri Gültekin, ustası Perinçek'ten iyi ders aldığını gösterircesine, "Barış Treni" eyleminin esasta ABD emperyalizminin ve emperyalist Batı'nın Türkiye'yi parçalama girişiminin köşe taşlarından biri olduğunu savunmaktadır.

"Bağımsız" Türkiye'nin *"emperyalistler tarafından sömürgeleştirilmek"* istendiği "bilinciyle" hareket eden İP, misak-ı milliye sıkı sıkı sarılmaktadır.

M. Bedri Gültekin, "bağımsız" Türkiye'den yana olan İP'in, "Barış Treni"nin Brüksel'den kalkmasına karşı olduğunu vurgularken tavrı şöyledir:

"Türk'ü ve Kürdü birbirine düşüren değil, birleştiren bir proje barışı sağlayabilir. Brüksel'den değil, İstanbul ve Ankara'dan uzanacak el Türk'ü ve Kürd'ü birleştirebilir." (Aydınlık, 24.08.1997, sayfa 3)

İP'in "Barış Treni" ile barışın gelip gelmeyeceği konusunda, "Barış Treni" savunucularıyla sorunu yoktur. Yine, Kürt sorununun reform temelindeki bir "çözüm"ü konusunda da sorunu yoktur. İP de tıpkı "Barış Treni" eylemcileri gibi, Kürt sorununun "çözüm"ünü Türk devleti ve hükümetinden beklemektedir. Bu yanıyla İP'in konumu da, "Barış Treni" yanlılarının konumlarıyla aynıdır.

İP'in karşı çıktığı esas sorun, bu trenin Türkiye dışından gelmesidir. Milliyetçilik bunların gözünü o kadar bürümüş ki, dışardan gelenin ne olduğuna bakmadan, sırf dışardan geldiği için karşı çıkmaktadırlar.

Gerçek barış, ne dışarıdan gelen "Barış Treni" projesiyle, ne de İP'in projesiyle gelir. Bu projelerin içeriğine bakıldığında, Brüksel ya da İstanbul veya Ankara'dan Diyarbakır'a gidecek olan trenin "Barış Treni" olarak adlandırılmasını da sahtekarlık olarak görüyoruz.

İP'in Kürt sorunu için hükümete yaptığı çağrı şöyledir:

"Hükümeti göreve davet ediyoruz ve sorumluluklarını hatırlatıyoruz. Kürt sorununu, emperyalistlerin ve mandacıların kullandığı bir araç olmaktan çıkaracak tedbirler bir an önce alınmalıdır. Tedbir eşitlik temelinde birlik politikalarının bir an önce hayata geçirilmesidir." (aynı yerde)

Burada söylenenler dikkatli okunduğunda, İP'in, Kürt sorununa çözüm falan istemediği gayet açık bir biçimde ortaya çıkmaktadır. İP *"eşitlik temelinde birlik"* politikasını öne sürmektedir. Peki ama İP'in bu eşitlik politikasından anladığı nedir?

"Türkiye, Kurtuluş Savaşı yıllarında, en güç koşullarda eşitlik politikası temelinde Türk'ü ve Kürt'ü birleştirdi ve zafere ulaştı. Bugünkü çıkmaz, Kürt sorununda Kurtuluş Savaşı döneminde izlenen politikaların terkedilmesinden, inkar, şiddet ve asimilasyon politikasının benimsenmesinden kaynaklanmıştır." (aynı yerde)

İP burada sahtekarlık yapmaktadır. Kurtuluş Savaşı yıllarında sürdürüldüğü söylenen "eşitlik politikası", gerçekte Kürt ulusunun oyuna getirilme politikasıdır. Burjuvazi, Kürtlere ihtiyaçı olduğu için, Kürtlere özerklik vb. vadederek, "Türklerle Kürtlerin temsilcisiyiz" diyerek ortaya çıkmıştır. Kemalistlerin bu politikası, aslında en başından itibaren inkarcı bir siyaset olmuştur. Daha savaş yılları sürecinde Koçgiri somutunda Kürtler katledilmiştir. Savaş sonrasında, Kürtlerin en ufak hak isteme talepleri kanla bastırılmıştır.

İP, bu siyaseti "eşitlik" olarak gösterirken, gerçekte eşitsizliği, yapılan sahtekarlığı gizlemektedir. Ulusal sorundaki Türk şovenisti tavırları, her seferinde faşist Türk devletinin bayrağıyla dalgalanmaktadır.

* * *

Kuzey Kürdistan-Türkiye'ye gerçek barış devrimle gelecektir.

Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu da, faşist Türk devletiyle yapılacak anlaşmalarla değil, devrimle gerçekleşecektir.

Gerek "Barış Treni" savunucuları, gerekse de trene karşı olanların savundukları siyaset, aralarındaki tüm farklılıklara rağmen, burjuvazinin siyasetidir.

İşçi ve emekçilerin seçeneği, ne tutucu burjuvazinin, ne de liberal burjuvazinin siyasetidir.

İşçi ve emekçilerin kendi seçenekleri proletaryanın siyaseti, proletarya diktatörlüğü ve Sovyet Cumhuriyeti'dir!

Görev, sınıf bilinçli işçilerin, proletaryanın siyasetini işçi ve emekçilere taşıması ve tüm ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçileri sınıf mücadelesi temelinde, BOLŞEVİK PARTİ önderliğinde birleştirmesidir, örgütlemesidir!

Gerçek barışa varmak için devrim mücadelesini yükseltelim!

27 Ağustos 1997 ▲

1 Eylül Dünya Barış Günü!

Kahrolsun emperyalizm, faşizm ve erkek egemenliği!

Barış ve özgürlük, emekçi kadınların mücadeleleriyle, devrimle gelecek!

İkinci Dünya Savaşı'nın başlangıç tarihi olan 1 Eylül, savaştan sonra Birleşmiş Milletler Örgütü tarafından "Dünya Barış Günü" olarak ilan edilmiştir... O günden buyana her yılın 1 Eylül'ünde burjuvazi ve onun peşine takılan reformistler "barış" kutlamalarına ve "barış taleplerine" kadınları da alet etmeye özel önem vermektedir.

Nüfuz alanları için hegemonya mücadelesinde kendi emperyalist çıkarları için yerel savaşları körükleyen, bu gerici, haksız savaşlarda taraf olan yerel gericileri her türlü silahla donatan emperyalist burjuvazi, 1 Eylül'lerde zeytin dalları dağıtıyor, barış güvercinleri uçuruyor ve kadınların tabiatları gereği "barışçıl" olduklarından dem vuruyor.

Emperyalistlerin kutladıkları bugünkü "barışın" baskı ve sömürü, yerel savaşlar, ulusal kurtuluş mücadelelerinin kan ve barutla bastırılması üzerinde yükseldiğini görmek için çok uzaklara gitmeye gerek yok. Bugün Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yaşanan gerçeklik apaçık ortada.

Kuzey Kürdistan'da savaşta yaşamını yitirenlerin sayısı binlerle sayılıyor. Köyler bombalanıyor, köyler boşaltılıyor, genç ihtiyar, kadın çocuk göç yolllarına sürülüyor. Faili bilinen cinayetlerde insanlar yok ediliyor. Bu savaşta kadınlar işkence ve her türden şiddete maruz kalıyor, cinsel taciz ve tecavüze uğruyor.

Faşist Türk devletinin baştan beri uyguladığı Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesini kan ve silahla boğma siyaseti, vaadedilen "kesin çözüm"ü bir türlü getirmediğinden, bizzat hakim sınıfların belirli kesimlerinden de savaşın sona erdirilmesi ve siyasi çözüm istemleri giderek daha da yükseliyor.

Öte yandan PKK'nın başını çektiği ateşkes ve "barışçıl çözüm" siyaseti, TC devletinin bu savaşın sonuna dek haksız tarafı oluşturduğunu kabul eden güçler üzerinde etki kazanıyor. Bu güçler içinde silahların susmasını, akan kanın durmasını talep eden kadınlar yerlerini alıyor.

Geçen yıllarda olduğu gibi bu yıl da, "Barış hemen şimdi!" istemi çeşitli kadın örgütleri tarafından meydanlara, sokaklara taşınmaya çalışılacaktır. Bu güçlerin andaki barış mücadeleleri ulusal reformizmin dayatmaya çalıştığı masa başında çözüme endekslenmiştir.

Silahların susması, akan kanın durması, çeşitli milliyetlerden emekçi kadınların da özlemidir elbette. Fakat, bugünkü şartlarda emperyalistlerin onayıyla ve Türk hakim sınıflarının denetiminde sağlanacak bir barış, en iyi durumda bugünkü sıcak savaşın sona erdirilmesi anlamına gelen kısmi barış olacaktır. Böylesi bir barış, ezilen ve sömürülenler açısından ne gerçek bir barış ne de gerçek kurtuluştur.

Bu nedenle, "barış" istemimizin hoş ama boş bir söylem kalmasını istemiyorsak, komünist ve devrimci, işçi ve emekçi kadınlar olarak gerçek barış için haklı savaşımımızı, sosyal kurtuluş mücadelemizi örgütlemeye omuz vermeliyiz. Dahası bu mücadelenin kendi öz davamız olduğu bilinciyle kurtuluş mücadelemizi kendi ellerimize almalı ve Komünist Kadın Hareketinin bayrağını yükseltmeliyiz.

Biz Bolşevik kadınlar,

İnsanlarımızın haksız savaşlarda topun ağzına sürülen mermi olmasını istemiyoruz.

Bugün komşu kızının, yarın belki bizzat kendimizin faili bilinen cinayetlerde katledilmesini istemiyoruz.

Polis, ordu, özel tim vb. tarafından cinsel taciz ve tecavüze uğramak istemiyoruz.

Hangi taraftan gelirse gelsin ***savaş ganimeti olarak görülmek istemiyoruz.***

Kadınlar üzerindeki tüm bu cins baskısını üreten ***erkek egemen düzende yaşamak istemiyoruz.***

Faşizmin zindanlarında ve cephe gerisinde işkence aracı olarak kullanılmak istemiyoruz.

Egemenlerin kendi çıkarları için sürdürdüğü ve özde bizim çıkarlarımıza ters düşen haksız, gerici savaşlarda cephe gerisinde ***yedek işgücü, ucuz işgücü olmak istemiyoruz.***

Şovenizm ve milliyetçilikle halklar arasına düşmanlık tohumlarının saçılmasını istemiyoruz.

Çocuklarımızın genç beyinlerinin faşizmin kokuşmuş eğitim sistemiyle kötürümleştirilmesini, gerektiğinde burjuvazinin elinde savaşlara, katliamlara sürülen uysal köleler olmasını istemiyoruz.

Çocuklarımızın top ve tank gölgesinde büyümesini ve geleceğe ümitsizlikle bakmasını istemiyoruz.

Bizim özlemimiz, barış ve özgürlüktür; sömürünün ve baskının olmadığı bir dünyadır!

Bunun için faşist düzende egemenlerle barış içinde birarada yaşamayı değil, onların sistemini yerle bir etmek için mücadeleyi seçiyoruz.

UMUT İSYANDA, KURTULUŞ DEVRİMLE!

Haydi emekçi kadın arkadaş, kurtuluşumuzun sesi Komünist Kadın Hareketinin inşası için Bolşevik saflarda gücümüzü birleştirmeye! Burjuvazinin haksız savaşlarına karşı sosyal kurtuluş mücadelemizi örgütlemeye!

1 Eylül "Dünya Barış Günü"nde bilinçlerimizin egemen burjuvazinin ve her türden reformizmin boş barış söylemleriyle karartılmasına izin vermeyeceğiz.

1 Eylül bize zeytin dalı ve güvercinleri değil; İkinci Dünya Savaşı'nda Sovyet Ordusunun saflarında Hitler faşizmine karşı mücadele eden onbinlerce Sovyet kadınını, Komünist Enternasyonal'in bayrağı altında hangi milliyetten olursa olsun, faşizme, kapitalizme ve uluslararası gericiliğe karşı savaşın en öncephelerinde çarpışan kadın partizanları anımsatıyor.

1 Eylül bize, cephe gerisinde sosyalist anavatan savunmasının anadireği olan çeşitli ulus ve milliyetlerden Sovyet kadınlarının onurlu savaşımını anımsatıyor.

1 Eylül bize dünyanın çeşitli yerlerinde ve çeşitli dönemlerde haklı savaşlara taraf olan, cephede ve cephe gerisinde mücadelenin en ön saflarında yer alan işçi ve emekçi kadınları anımsatıyor.

Onların mücadeleleri bize örnektir.

1 Eylül'lerde, alanlarda gösterilerde işçi ve emekçi kadınların kendi sesleri olacaktır. Ancak, burjuvazinin ve her türden reformizmin yanında değil, gerçek ve kalıcı barış özlemiyle enternasyonalizmin ve Bolşevizmin bayrağını yükselten proletaryanın yanında! Komünist Kadın Hareketinin saflarında!

24 Ağustos 1997 ▲

Bolşevik Parti

MERKEZİ KADIN KOMİSYONU

Kadınların Cephesi

Fabrikada şarapnelleri dolduran bizdik.
Gaz bombalarına gazı dolduran bizdik.
Kuyruklarda tir tir titreyen bizdik.
Boş filelerle eve dönenler de biz.
Arabaları süren, postayı taşıyanlar bizdik.
Saçları presleyen, vidaları tornalayan da biz.
Yemeğimiz şalgam ve kuru ekmekti
Kârı üreten, üreten, üreten bizdik...
Biz kadınlar, biz kadınlar...

Sonra kötürüm erkekler döndü eve,
Ya da "onur tarlalarında" ölüp kaldılar.
Acıyı son damlasına kadar tattık.
Ve devam ettik üretmeye: Toplar, tüfekler.
"O büyük zaman" bizde böyle geçti.
Cephelerin gerisinde her yer böyleydi.
Zenginlere kâr, yoksullara acı,
Çünkü düşünemeyen, düşünemeyen bizdik.
Biz kadınlar, biz kadınlar. .

Biz cepheyi yalnızca ordu raporlarından tanıdık
Biz görmedik sınıfların kendi cephelerini
Sebepten, sonuçtan yoktu haberimiz
Kendimizi kandırttık aptalca
Şimdi yine bütün ülkede seslerini duyuyoruz
Radyoda, sinemada, gazetelerde
Eski teraneler yeni elbiseleriyle sunuluyor.
"Anavatan" ve "vatan kurtarıcıları"ndan söz ediyorlar.
Biz kadınlar, biz kadınlar. .

Fakat verilecek cevabı biliyoruz artık.
Ve o, pasifist bayların sahtekarlıkları değil.
Biz "burda halk; orda hakim sınıflar" diyoruz.
Burda yoksullar; orda kapitalistler diyoruz.
Bir dahaki savaşın cepheleri bunlar.
Bütün ülkelerde ve bütün ordularda!
Sınıf zaferi kazanıldığında, ancak o zaman
Atacağız tankları tüfekleri tarihin çöplüğüne!

Hedda Zinner, 1932

Üstte "Kadınların Cephesi" adlı şiirini yayınladığımız Hedda Zinner, 1907'de Viyanalı bir memur ailesinin kızı olarak dünyaya geldi. Tiyatro oyunculuğu eğitimi gördü. Berlin'de devrimci hareketle temasa geldi. KPD'nin yayın organı "Kızıl Bayrak"ta gazeteci olarak çalıştı. Özellikle emekçi kadınların hayatını anlatan canlı röportajlarıyla ünlendi. İşçi toplantılarında şiir okuması ve şarkılarıyla katkıda bulundu. Kızıl Bayrak dışında partiye yakın bir dizi gazete ve dergide de yazdı. (Kadının Yolu, Resimli İşçi Gazetesi, Resimli Kızıl Posta vb) Şiirleri genellikle Elisabeth Frank imzasıyla yayınlandı.

1933'te Almanya'dan ayrılmak zorunda kaldı. Önce Prag'a, 1935'te Sovyetler Birliği'ne sığındı. Orada "Damlar Altında" adlı ilk şiir kitabı yayınlandı. Sovyetler Birliği'nde yaşadıkları da "Olağandışı Bir Ülkenin Günlük Yaşamı" adlı bir röportaj kitabında toplandı. Alman Demokratik Cumhuriyeti'nin kurulmasından sonra Sovyetler Birliği'nden geri döndü. Almanya'ya döndükten sonra tiyatro oyunları ve "Yalnızca Bir Kadın" isimli romanını yazdı.

(Kızıl Maden, Alman Sosyalist Şiiri, Derleme, Aufbau Verlag Berlin, 1960, sayfa 596, Almanca)

Devletin Hacı Bektaş Veli'yi anma etkinlikleri...

Bu yıl 16-18 Ağustos tarihleri arasında "34'üncü Ulusal ve 8'inci Uluslararası Hacıbektaş Veli'yi Anma" kültür ve sanat etkinlikleri yapıldı. Etkinliklere tüm devlet erkanı teşrif etti.

Cumhurbaşkanı Demirel, Başbakan Yılmaz, Başbakan Yardımcıları Ecevit ve Sezgin başta olmak üzere, bir çok bakan ve milletvekili şenliklere katıldı. RP, DYP, MHP ve BBP dışındaki hemen hemen tüm burjuva partilerinden temsilci ve milletvekilleri, "Alevileri-Bektaşileri" ne kadar çok "sevdiklerini" göstermek için yarış edercesine Bektaşici kesildi.

Etkinliklere, HADEP Genel Başkanı Bozlak, ÖDP Genel Başkanı Uras ve Barış Partisi Genel Başkanı Özgüney, UNESCO temsilcisi Livaneli ve daha birçok tanınmış kişi ve sanatçı da katıldı.

16 Ağustos günü başlayan şenlikler, bu yıl "Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrası" tarafından verilen bir konserle açıldı. Orkestra, Igor Stravinski'nin *"Bir Askerin Öyküsü"* adlı eserini seslendirdi. Ardından toplantılar, paneller, konserler ve değişik etkinliklerle şenlikler devam etti.

Bilindiği gibi hakim sınıflar, alevileri laikliğin savunucuları olarak radikal dinci kesime karşı kullanmaktadır. 8 yıllık kesintisiz eğitimi de "laik, demokratik Türkiye Cumhuriyeti"ni, antilaikçilere karşı koruma, savunma olarak gösterdiler, gösteriyorlar.

Kendi iktidarlarını sağlamlaştırmak için başvurulan bu oyunda hakim sınıflar, "laik, demokratik Cumhuriyet" maskesiyle alevileri de kendi potasında birleştirmeye çalışmakta ve bu konuda başarılı da olmaktadırlar.

Laiklikle ve demokratik olmakla hiçbir alakası olmayan faşist Türk devleti, alevi kitlesini kendi ardında birleştirme başarısını, esas olarak kemalist alevi önderlerinin desteğiyle elde etmektedir.

TBMM'de 8 yıllık kesintisiz eğitimin onaylandığı günlere rastlamasıyla birlikte hakim sınıflar, "Hacı Bektaş Veli Etkinlikleri"ni 8 yıllık eğitimin propagandası olarak kullandılar.

Etkinliklere ikinci gün katılan Başbakan Yılmaz ve yardımcısı Ecevit, yıllardır mezhep baskısı altında tutulan alevilere, 8 yıllık kesintisiz eğitimi, "hediye" olarak götürdüler. Yılmaz şunları söyledi:

"Hacıbektaş'ın torunları, istedik ki; Hacıbektaş'a ve onu sevenlere bir armağan getirelim. İşte bu armağan sekiz yıllık kesintisiz eğitimdir." (Hürriyet, 18 Ağustos 1997)

Kitle ise Yılmaz ve Ecevit'e *"Türkiye laiktir, laik kalacak!"* sloganıyla tezahüratta bulundu. 8 yıllık kesintisiz eğitimin TBMM'de onaylanmasının, şenliklere rastlamasını *"kaderin mutlu cilvesi"* olarak değerlendiren Yılmaz, Hacı Bektaş Veli'yi ve alevi felsefesini övmeye kalkınca, gerçek faşist, şoven yüzünü ortaya koydu. Dedikleri şöyledir:

"Hacıbektaş, Anadolu'yu Türk yapan erenlerden biriydi. Türk milletinin muhteşem mazisini 21'inci yüzyıla ulaştıracak en önemli köşe taşlarından biri Hacıbektaş'tır." (aynı yerde)

Ve:

"Onun söylediği gibi, eğer allahımız bir, peygamberimiz bir, velilerimiz bir, milletimiz bir, ülkemiz bir, ülkülerimiz birse bu ayrılık gayrılık nicedir." (Milliyet 18 Ağustos 1997)

Her şeyden önce Hacı Bektaş Türk'lüğün değil, aleviliğin yayılmasına hizmet etmiştir. Yılmaz burada kendi ırkçı, faşist görüşlerini yaymak için Hacı Bektaş Veli'yi kullanarak büyük bir sahtekarlık yapmaktadır. O, bu sahtekarlığı, "Türkiye'de yaşayan herkes Türk'tür" anlayışı temelinde yapmaktadır. Mezhep farklılıklarını

▲ **"Baba"lıktan sonra "Dede"lik mi?!!** Bunların, alevi mezhebinden işçileri-emekçileri devletin ardında birleştirmek için elpençe divan durup dua etmeye kadar yapmayacakları şey yok!

Türklükle örterken, aleviler üzerindeki mezhep baskısını da gizlemektedir. Hakim sınıfların temsilcisi olarak Yılmaz, *"bu ayrılık gayrılık nicedir?"* diyerek, ezilenlere köleliğin kabulünü vaaz etmektedir.

Ecevit ise yaptığı konuşmada, 8 yıllık kesintisiz eğitimi bir "zafer" olarak ilan ederken, Bektaşi alevilere yaranma çabası içinde devletin mezhep ayrımı yaptığını da itiraf etti:

"Vakti olursa, bu hükümet gençleri ve çocukları inanç sömürücülerinin elinden kurtaracaktır. Bunu yaparken Sünni kardeşlerimiz kadar Alevi kardeşlerimizin de haklarını savunacağız. Devletin inanç hizmetlerinde ayrımcılığı ortadan kaldıracağız." (aynı yerde)

Bir yandan devletin mezhep ayrımı yaptığını bu biçimde itiraf eden Ecevit, diğer yandan da bizzat kendisi inanç sömürüsü yapmaktan geri durmuyor. Alevileri kendine inandırmak için, sadece Hacı Bektaş'a, Pir Sultan Abdal'a sahip çıkmamaktadır. O, ırkçı karakterine uygun olarak, Yavuz Sultan Selim'e sahip çıkarken, aynı zamanda Sultan Selim'in kestiği alevilere, bu arada Şah İsmail'e de sahip çıkar görünmektedir.

Ecevit bunu güya sünnilerle alevilerin kardeşliğini savunmak için yapmaktadır. Fakat, Yavuz Sultan Selim ile Şah İsmail'e birarada sahip çıkmak sahtekarlıktır. Sünni ve alevi mezhebinden işçi ve emekçilerin kardeşliği, ne Yavuz Sultan Selim ve Şah İsmail'e sahip çıkmakla gerçekleşir, ne de faşist Türk devletinin oyunlarıyla. Değişik mezheplerden işçi ve emekçilerin kardeşliği, sınıf mücadelesi ve proletarya enternasyonalizmi temelinde gerçekleşecektir.

İnanç sömürüsüne karşı olma adına, kendisi inanç sömürücülüğü yapan Ecevit, doğal olarak alevilere yağ da çekmektedir. O'na göre aleviler *"ulusal birliğin, demokrasinin ve laikliğin güvencesi"* dir. Bu görüşlerini de şöyle devam ettirmektedir:

"Türk Aleviliği ile İran'ın şiiliği farklıdır. O yüzden Türkiye'de demokrasi vardır. (Alevilerin ezilmesi demokrasinin en açık ispatı olsa gerek! /BN) *Yapay alevi-sünni ayrımı Türk tarihinde birliğin yeniden şekillenmesi ile aşılacak. Cami ne kadar bizimse, Cemevleri de o kadar bizim." (aynı yerde)*

Sahtekarlık ve ırkçılıkta deneyimli olan Ecevit, aleviliği, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de *"Türk Aleviliği"* ne indirgeyerek, diğer ulus ve milliyetlerden alevileri yok saymakta, Türklerden başka millet ve milliyetin varlığını da reddetmektedir.

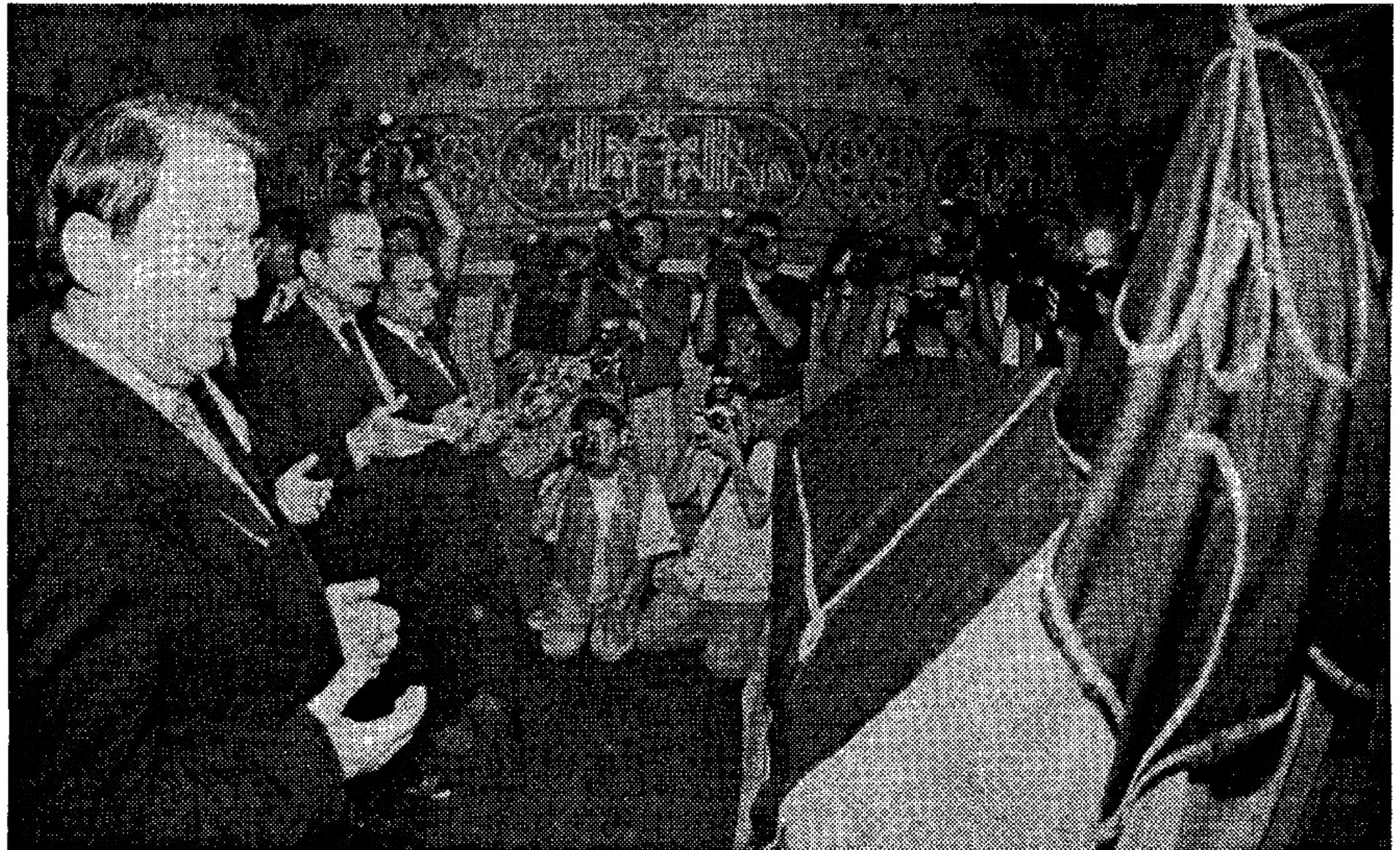
Türkiye'de *"demokrasi"*, *"Türk Aleviliği"* nin İran şiiliğinden farklı olmasından dolayı(?!) varmış. Koca bir yalan. Hem de her açıdan! Türkiye'de demokrasi değil faşizm var. Demokrasi, aleviler için de yok. Onlar mezhep baskısına maruzdurlar.

Başbakan Yılmaz ve Yardımcısı Ecevit şahsında dile getirilen bu görüşler, hakim sınıfların ve bu temsilcilerinin faşist, ırkçı tavırlarından bazılarıdır.

Bu tavırlar ve Hacıbektaşlılara yapılan vaatlerle yapılan şenliklerde başka ilginç olaylar olmadı değil.

Kendilerine verilen 8 yıllık kesintisiz eğitim "armağanı"nı karşılıksız bırakmamak için olsa gerek, Hacıbektaş Belediye Başkanı Özcivan, *"adaletsizliğin ve haksızlığın üzerine gidilmesi"* için Ali'nin kılıcı *"Zülfikar"*ı Yılmaz'a; *"barışın ve özgürlüğün simgesi"* olarak bir güvercini de Ecevit'e hediye etti.

Cem Vakfı Almanya temsilcileriyse, Yılmaz ve Ecevit'e üzerinde Ata-

▲ **Sahtekarlıkta sınır yok!...** Yılmaz ve Ecevit beraberlerindeki bilcümle kadroyla Hacı Bektaş Veli Türbesi'ne giderek dua ettiler ve kendilerine "Dilek Çeşmesi"nin suyundan verilen "dilek suyu"nu içtiler... Sahtekarlıkta o kadar ileri gidiyorlar ki, alevilere hoş görünmek için, aleviler ne yapıyorsa onu yapıyorlar.

türk ve Hz. Ali'nin resimlerinin bulunduğu altın madalya verdi. Yılmaz ve Ecevit beraberlerindeki bilcümle kadroyla Hacı Bektaş Veli Türbesi'ne giderek dua ettiler ve kendilerine "Dilek Çeşmesi"nin suyundan verilen *"dilek suyu"* nu içtiler... Sahtekarlıkta o kadar ileri gidiyorlar ki, alevilere hoş görünmek için, aleviler ne yapıyorsa onu yapıyorlar.

Etkinliklerde üzerinde durulması gereken önemli bir nokta da, Belediye Başkanı ve düzenleme komitesi tarafından yapılan resmi panel ve konusudur. Adı geçen panelin konusu, *"Kurtuluş Savaşı, Aleviler ve Atatürk"* tü. Panele katılanlarsa, Prof. İnsal Yavuz, Prof. Çetin Yetkin, Baki Öz ve Nejat Birdoğan. Katılımcıları biraz olsun tanıyanlar, bunların Kemalizmin propagandacıları olduğunu da bilir.

Aleviler ve özellikle de "Anadolu Aleviliği" üzerine kitapları bulunan Aydınlıkçı kemalist Birdoğan'ın yönettiği panelde savunulan görüşler, alevileri Kemalizmin kuyruğuna takmak ve hatta, Atatürk'ün Ali'nin ruhuna sahip olduğunun propagandasını yaparak "yeni" bir Hazret yaratmayı hedefliyordu.

Birdoğan, Aydınlık gazetesinde yazdığı yazıda şunları söylemektedir:

"Özetle Hacıbektaş ilçesi bugün Atatürk'ün aydınlığı ile dolacak.

Son yıllarda Ayrılıkçılar bir yandan, Refahyol öbür yandan Atatürk ile Anadolu alevilerinin arasına kara kediler sokmaya çok çalıştılar. Kimi zaman zorbalıkla, kimi zaman yalan dolanla bezedikleri bu kara eylemleri tutmadı. Kurtuluş Savaşı'nda Türk Kürt ayrımı yapılmadan topluca bir ulusun kesin ve onurlu yengisi, Mustafa Kemal'e bağlılıkta da sürüyor. Çağdaşlığa giden yolda, laiklik çırasını eline alan aleviler, hiçbir gün Türk/Kürt ayrımı yapmadan başarıya yürüdüler.

Bugün en yaşlıları olduğum için benim yöneteceğim bu panelde, bu savaşı ve bu Atatürk sevgisini örnekleyeceğiz." (Aydınlık sayı 526, 17 Ağustos 1997)

Kemalizmin sadık uşağı Aydınlıkçının bu tavrı, yoruma gerek bırakmayacak açıklıktadır. Onun için de ırkçı, şoven tavrını ona bırakıp panelde, alevilerdeki *"Atatürk sevgisi"* ni ortaya koyduğu ve daha sonra Aydınlık gazetesinde de yazdığı üç örneğe bakalım.

Örnekler şöyledir:

"Ali Karadana, bizlere Hacı Bektaş'ın Hakk'a yürümesinden sonra bu ruhun ne olduğunu sordu. Yanıtı da kendisi verdi. «Ali efendimizin ruhu ilkin Hacı Bektaş'a ondan sonra da Atatürk'e geçti» dedi." (aynı yerde)

"Diyab Ağa kalkıp cemin ertelenmesini ve Atatürk'ün geldiğini söylemiş. O gece Atatürk'le birlikte kalmışlar. Ertesi gün Diyab Ağa ve Seyyid Hasan anlatmış ki, «Mustafa Kemal Paşa»yı yıkamak için su ısıttık. Sırtında da Hz. Ali'nin pençesinin izlerini gördük. Mühür de pırıl pırıldı." (aynı yerde)

"Dedem ölüm döşeğinde idi. Bir ara gözlerini açtı ve dedi ki, «Cenazemin başında yalnızca Atatürk'ün Ey Türk Gençliği... hitabesini okuyacaksınız.» Sonra gözlerini kapayıp Hakk'a yürüdü." (aynı yerde)

Aslında burada "Kemalizm" dininin tam bir açıklaması vardır. Kemalistler aleviler içinde mürit aramaktadır. Burada söylenenlerin anlamı budur.

Komünistler, faşist Türk devletinin sahtekarlıklarına, alevi mezhebi üzerindeki baskılarına karşı çıkarken, son yıllarda Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimci hareketindeki aleviliğin kuyruğuna takılma ve dini savunma tavırlarıyla da arasındaki ayrım çizgisini korumaya devam edecektir.

Dine ve dinin bir başka versiyonu haline getirilen kemalizme karşı mücadeleyi devrim mücadelesine dönüştürelim!

Aleviler üzerindeki oyunlara ve baskıya son!

Faşist Türk devletine ölüm!

29 Ağustos 1997 ▲

demokrasinin ve laikliğin güvencesi olduğunu vurgulayan Ecevit, cemevi ve kültür merkezi açacaklarını söyledi. Ecevit, "Türk Aleviliği ile İran'ın şiiliği farklıdır. O yüzden Türkiye'de demokrasi vardır. Yapay alevi-sünni ayrımı Türk tarihinde birliğin yeniden şekillenmesi ile aşılacak. Cami ne kadar bizimse, Cemevleri de o kadar bizim. Yunus, Mevlana, ne kadar bizimse, Pir Sultan da o kadar bizim. Yavuz Sultan Selim dönemindeki Osmanlı Devleti ne kadar bizimse, Şah İsmail, Safeviler o kadar bizim" dedi.

TİYAD'dan devrim şehitlerine mevlit

TİYAD (Tutuklu Yakınları ve İnsan Hakları Yardımlaşma Derneği) ile HÖP (Haklar ve Özgürlükler Platformu), "devrim şehitleri" adına mevlit okuttu. 10 Nisan'da İstanbul Eyüp Sultan Camii'ndeki mevlide yaklaşık 100 kişi katıldı. Müzik topluluğu Grup Yorum'un elemanları da mevlide katılanlar arasındaydı.

Y O R U M S U Z

TKP (ML) İÇİNDEKİ KARIŞIKLIĞA İLİŞKİN

Devrimci kamuoyuna açıklama...

TKP (ML) içindeki karışıklığa ilişkin olarak ilk tavrımızı Bolşevik Partizan Sayı 108'de, "Bir Tencere Tava Öyküsü..." başlıklı makalemizde açıklamıştık. Bu makalemizde, işbirlikçi ve ajanlara karşı yürüttüklerini söyledikleri mücadelenin nasıl yürütülmesi gerektiğine ilişkin yanlış çizgi ve tavırlarını konu edinmiştik. Bu yazımızda belirttiklerimize şimdi ekleyecek bir şeyimiz yok.

Bizim, şimdi yeniden tavır takınma durumunda olmamızın nedeni, Öncü Partizan adlı dergide bize yapılan bir atıftır.

Öncü Partizan'ın Temmuz 1997 tarihli sayısında, son sayfada, İstanbul-Küçükyalı'da "işbirlikçi-ajan olduğu" gerekçesiyle öldürülen Behzat Yıldırım hakkında yazdıkları bir yazıda, Bolşevik Partizan'ı da kendilerinin **hiç de temiz olmayan işlerine** bulaştırmaya çalışmışlardır.

Biz, öldürülenler ajandır ya da ajan değildir tartışmasını yürütmüyoruz. Bu tartışmayı yürütmek için yeter bilgiye, belgeye sahip değiliz. Birilerini işbirlikçi-ajan ilan edip, bu temelde vurup öldürenlerin yükümlülüğüdür söylediklerini ispatlamak... Bunu ikna edici bir şekilde yapmadıkları taktirde -ki gelişmeler bu yöndedir- "devrimci eylem"lerinin gerçekte karşıdevrime hizmet, karşıdevrimci eylemler olduğunu söylemek herkesin hakkı olacaktır.

Bizim burada tavır takınmak istediğimiz sorun, TKP (ML)'nin takındığı tavırda bizi adeta şahit göstermesidir. Bunlar kendilerini haklı çıkarmak için bizi kendilerine inanan bir grupmuş gibi, söylediklerini doğruladığımız, bunların verdiği bilgiler temelinde hareket ettiğimiz gibi göstermektedir.

Sözkonusu dergide şöyle demektedirler:

"Aynı işbirlikçi ajanın durumu açığa çıkıp, ölüm çanları çalmaya başlayınca önce Bolşevik Partizan çevresine sığınmaya çalışıyor. Yapılan açıklamalardan ve verilen bilgilerden sonra bu çevre tarafından kabul edilmeyen işbirlikçi Behzat, daha sonra sığınmak için ÖDP'nin çatısı altına giriyor." (agd., son sayfa)

Bu söylenenler bağlamında şunları açıklıyoruz:

1) "Bolşevik Partizan'a sığınmaya çalışan" tanımlaması kesinlikle doğru değildir. Bize herhangi bir sığınma talebi, sığınma talebine sebep teşkil edecek bir açıklama gelmemiştir.

2) Bu kişi zor durumda kaldığı için, "küçük maddi çıkarlar"ı için **dolaylı** olarak ismimizi kullanmaya kalkmış, bizim okurumuz olduğunu iddia etmiştir. Bizim haberimiz ve onayımız olmadan, yalan söyleyerek kimse bizim adımızı kullanamaz.

Bunu öğrenir öğrenmez bu, tarafımızdan derhal yalanlanmış ve bu kişinin bizimle bir ilişkisi olmadığı açıklanmıştır. Bu kişiyle hiçbir ilişkimiz olmamıştır. Bütün bunlar, Öncü Partizan'ın bize yaptığını varsaydığı "açıklamalar" ve verdiğini iddia ettiği "bilgilerden sonra" değil, önce olmuştur.

3) Biz kesinlikle; ne bugünkü TKP (ML)'nin verdiği veya vereceği açıklama ve bilgiye dayanarak ilişki kurar ve ne de varolan ilişkimizi bu temelde koparırız.

Kiminle ilişki kurup, kiminle ilişkiyi koparacağımıza biz kendimiz karar veririz. Kararımızı birilerinin (üstelik güvenilir olmayan birilerinin) yapacağı açıklama ve verilen bilgilere dayanarak yapmadık, yapmayız.

Gerçek durum Öncü Partizan'ın açıkladığı gibi değildir. Behzat denen kişi, bize gelmek isteyen ve bizim kabul etmek üzere olduğumuz ya da kabul ettiğimiz biri değildir. Dolayısıyla, *"Yapılan açıklamalardan ve verilen bilgilerden sonra bu çevre tarafından kabul edilmeyen işbirlikçi Behzat..."* **açıklaması uyduruk açıklamadır.**

4) Öncü Partizan'da yapılan açıklamanın temeli, bizim Behzat Yıldırım'ı ajan olarak kabul ettiğimize dayandırılmaya ve yaptığı cezalandırma olayına bizi yalancı şahit göstererek inandırıcılığını ispatlamaya yönelik açıklama çabasıdır. Bu, boşuna bir çabadır. Bize *"yapılan açıklama ve verilen bilgiler"*den hareketle, O'nun ajan olduğunu ya da olmadığını düşünmedik, söylemedik, söylemiyoruz. Bu iddia Öncü Partizan'ın, kendileri söylediklerine göre, ispatlı olarak ortaya koymak zorundadırlar!

5) Bolşevik Parti Merkez Komitesi, 1996 yılı ortasında, "Kardelen Harekatı" diye tanımlanan olayların ortaya çıkmasından sonra, tüm partiye ve çevresine, TKP (ML) ile bağı olan kimseleri kazanmayı hedeflemediğimizi ve uzak durulması gerektiğini açıklamıştır.

Bu açıdan da, bizim Behzat Yıldırım'la Öncü Partizan'ın anlattığı türden bir ilişkimiz olmamıştır ve olamaz! Dolayısıyla, Öncü Partizan'da verilen bilgiler ve dayandırılmaya çalışılan mantık gerçek dışıdır.

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)
Merkez Komitesi

LENİNİST YÖNTEMİN VAZGEÇİLMEZ ÖGESİ:

Eleştiri-özeleştiri...

Yanlış bir davranışın, savunulan yanlış bir görüşün eleştirilmesi karşısında hatanın kabul edilmesi yeterli değildir; pratik olarak yapılan yanlışlığın aşılması gereklidir. Her hatadan sonra sözde bir özeleştiri vermek ve hatayı kabul etmek, ama pratikte yine aynı hatayı tekrarlamak; eleştiri-özeleştiri ilkesini kavramamak demektir. Eleştiri karşısında eleştiriyi kabul edip arkasından "ama..." ile başlayan gerekçeler üretme tavrı bolşevik bir tavır değildir.

Eleştiri-özeleştiri bolşevik bir partinin silahıdır!

Bolşevik tipte bir partinin yaratılmasında, marksist-leninist yönteme sahip olmak kesin zorunluluktur. Marksist-leninist yöntemin en önemli yanlarından biri de şüphesiz eleştiri-özeleştiri ilkesidir. Eleştiri, özeleştiri ilkesi, kısa bir tanımla; ortaya çıkan bir hatanın gösterilmesi; gösterilen hatanın da o hatayı işleyen tarafından görülüp kabullenilerek ortadan kaldırılmaya çalışılmasıdır; hatadan dersler çıkararak ilerlenilmesidir.

Eleştiri-özeleştiri ilkesi; partinin, parti kadrolarının ve işçi sınıfının-emekçilerin aynı zamanda da kendi hataları temelinde eğitilmesinde bolşeviklerin elindeki en önemli silahlardan birisidir. Bu silahın sürekli ve etkin bir biçimde kullanılması demek, partinin devrimci gelişiminin sağlıklı temeller üzerinde yükselmesi demektir, partinin hatalarından arınarak, onları aşarak gelişmesi demektir.

Leninist yöntemin temel özelliklerini tanımlarken Stalin, bu yöntemin dört temel talebinden birisi olarak *"proletarya partilerinin özeleştirisi, kendi hataları temelinde eğitilmesi ve yetiştirilmesi"* ni de gösterir ve partinin gerçek kadrolarının ve önderlerinin yetiştirilmesinin ancak böyle mümkün olabileceğini belirtir. *(Bkz. Leninizm Nedir?, 1. Defter, s. 63 ve sonrası, İnter Yayınları)*

Bu yöntemin uygulanması demek; partinin ciddiyetinin, sorumluluğunun ve önderlik ettiği sınıfa karşı yükümlülüğünün bir göstergesi demektir de...

Lenin'in şu sözleri öğreticidir:

*"Bir siyasal partinin kendi hatalarına karşı tutumu, bir partinin ciddiyetinin ve **sınıfına** ve emekçi **kitlelere** karşı görevlerini **gerçekten** yerine getirmesinin en önemli ve en doğru kıstaslarından biridir. Bir hatayı açıkça kabul etmek, nedenlerini ortaya çıkarmak, hataya yolaçan koşulları adamakıllı tahlil etmek, hatayı düzeltmenin yollarını adamakıllı incelemek – ciddi bir partinin özelliği işte budur; yükümlülüklerini yerine getirmesidir, **sınıfı** ve sonra da **kitleyi** eğitmesidir." ("Sol Radikalizm", Komünizmin Çocukluk Hastalığı, s. 53-54, İnter Yayınları)*

Ancak eleştiri-özeleştiri silahını kuşanan, kullanan bir parti, gerek teorik konularda sağlıklı bir gelişmeyi ve derinleşmeyi sağlayabilir, örgüt yapısında dogmatizm, sekterizm, bürokratizm, kariyerizm gibi bir dizi hastalığın önüne geçebilir.

Parti, –canlı bir organizma olduğuna göre, mücadele içindeki bir parti– yer yer hatalara düşebilir. Kim ki, bir partinin hatasız olduğunu savunuyor ve çalışmada hiç yanlış yapmayacağını iddia ediyorsa, o büyük bir yanılgı içindedir. Yetkinleşmiş bolşevik bir parti de olsa, çalışan bir parti hata yapar. Sorun hataya düşmek değil; hatayı görebilme ve gösterilen hatayı kabullenerek bir daha aynı hatayı tekrarlamamak için önlem alabilmek, hatadan ders çıkarmak, hatadan öğrenmek, öğretmektir...

Lenin'in dediği gibi; *"Söylemeye gerek yok ki, özeleştiri, her canlı ve hayatiyet sahibi parti için mutlak zorunludur. Hiçbir şey, kendini beğenmiş bir iyimserlik kadar tatsız değildir. ... Eğer eksiklikler kavranırsa, devrimci çalışmada bu, eksikliklerin giderilmesinde yolun yarıdan fazlasının katedilmesi demektir." (Leninizm Nedir?, 1. Defter, s. 102, İnter Yayınları)*

Bolşevik bir parti, hataların görülmesi, gösterilmesi için eleştiri özgür-

lüğünü mümkün olduğu ölçüde geniş tutmak zorundadır. Bolşevik eleştirinin olmadığı yerde çürüme ve yozlaşma kaçınılmaz hale gelir; hatalar ya görülmez, ya da geç görülür ki, bu da o hatanın aşılmasını güçleştirir veya olanaksız kılar.

Bolşevik eleştiri mekanizmasını canlı ve açık bir şekilde işleten parti, gerek çizgisindeki yanlışları görme ve bunları aşma yeteneğine sahip olur; gerek kadrolarının çok daha iyi bir şekilde eğitilmesine, eksikliklerin giderilmesine hizmet eder.

Stalin'in şu sözlerinden öğrenmeliyiz: *"Partimizin onsuz, özeleştirisiz ilerleyemeyeceğini düşünüyorum. [Partimiz] onsuz kusurlarımızı ortaya çıkaramaz, eksikliklerimizi ortadan kaldıramazdı." (Eserler, c. 11, sf. 36; İnter Yayınları)*

Nasıl bir eleştiri? Nasıl bir özeleştiri?

Burjuva ilişkilerin sürdüğü bir toplumda, burjuva partilerinde, kişisel çıkarlar veya grup çıkarları, kariyerizm, bürokratizm, komploculuk, gibi ilişkilerin kaçınılmaz bir biçimde yaşanması, eleştiri-özeleştiri silahının bu partilerde uygulanmasının önünde en önemli engeldir. Burjuva hayat tarzına uygun örgütlenmiş partilerde, hata kabul etmemek, hataların üzerini kapatmak, ya da başkasının üzerine yıkmak çokça görülen bir durumdur; böylesi bir durumun varlığı ise eleştiri-özeleştiri silahının ya ta başından terkedilmesi, ya da lafta kullanılması anlamına gelir.

Sermayenin egemenliğine son verilmesini ve özel mülkiyet yerine kolektif mülkiyetin getirilmesini hedefleyen bir proletarya partisinde ise, eleştiri-özeleştiri bir ilke olarak yaşamalı, yaşatılmalıdır. Bu ilkenin bolşevik tipte bir partide yerleşmesinin koşulları vardır. Çünkü, burjuva partilerinin tersine bolşevik partilerde bireysel çıkar ilişkileri yoktur; işçilerin-emekçilerin, devrimin çıkarları proletarya partisinin merkezindedir. Devrimi herşeyin üstünde tutan bir parti, devrime zarar veren hatalara karşı duyarsız kalamaz, kalmamalıdır. Bu yüzden bolşevikler, eleştiriyi-özeleştiriyi bir silah olarak kavrar ve ona uygun adımlar atarlar.

Bolşeviklerin eleştiri-özeleştiriden anladığı, burjuva anlamda ve kağıt üzerinde kalan, pratikte hayat bulmayan bir özeleştiri değildir. Partinin yaptığı işleri küçümseyerek, ardniyetli bir tarzda "şunu da hatalı yaptık", "bunu da hatalı yaptık", "biz zaten doğru bir iş yapmayız" vs. türünden, ya da partinin otoritesini yoketmeye çalışan tutumların özeleştiriyle ilgisi yoktur. Bunun adı yakınmadır, inkarcılıktır...

Stalin, 1928 yılında, "Özeleştiri Sloganının Bayağılaştırılması Üzerine" başlıklı yazıda şunları söylüyor:

"Bizim herhangi bir özeleştiriye ihtiyacımız yok. Bizim işçi sınıfının kültür düzeyini yükselten, mücadele ruhunu geliştiren, zafere inancını pekiştiren, gücünü artıran ve onun ülkenin gerçek efendisi olmasına yardım eden bir özeleştiriye ihtiyacımız var." (Bkz. Leninizm Nedir?, 1. Defter, s. 107, İnter Yayınları)

Eğer sorun, hataları gerçekten görmek ve aşmak ise, bolşevik bir partinin ve bolşevik kadroların yapacağı şey, eleştiriyi yapıcı bir şekilde uygulamaktır. Hataya yaklaşım karşısında bolşevik bir parti ya da bolşevik bir kadro, hatanın ortadan kaldırılması için mücadele etmeli; hatayı yapana karşı, yapıcı, tutarlı ve sabırlı bir mücadele vermeli, hatayı ve çözüm yollarını gösterebilmelidir. Mao bunu şöyle ifade etmektedir:

"... hataları ortaya çıkarırken ve kusurları eleştirirken bir hastayı tedavi eden doktorun benimsediği amacın aynını izleriz, doktor hastayı öldürmek için değil, kurtarmak için tedavi eder. Bir kimse apandisitten ızdırap çekiyordur, doktor onun kör barsak kuyruğunu çıkarır ve böylece, hastanın hayatını kurtarır. Hata işleyen bir kimse, tedavi korkusu ile hastalığını gizlemezse ve iyileşmeyecek duruma gelene kadar hatasında ısrar etmezse, namusluca, samimi olarak tedavi edilmek, kendi kendini düzeltmek isteğini gösterirse, biz bundan kıvanç duyarız ve iyi bir yoldaş olması amacıyla onu tedavi ederiz. Bir an kendimizi kaybedip acımadan vurursak, bu görevi başarı ile yerine getiremeyiz. İdeolojik ve siyasi hastalıkları tedavi etmek için sertliklere başvurmaktan kaçınmalıdır, doğru ve etkili metod «insanı kurtarmak için hastayı tedavi etmek»tir." (Başkan Mao'nun Eserlerinden Parçalar, s. 339-340, 1972)

Bolşevik eğitimin temel metodlarından birisi, yukarıda da belirttiğimiz gibi hatalardan öğrenmedir. Eğer eleştiri-özeleştiri silahı eğitim amacıyla kullanılmazsa, sağ ya da sol bir hat izlenecek; ya hatayla uzlaşılacak, hataya gözyumulacak, görmezden gelinecek; ya da hatayı yapan çok sert biçimde cezalandırılacak, belki parti dışına çıkarılacaktır ki; her iki yol da devrim ve partinin gelişmesi açısından zararlıdır. Yollardan birincisi partide **liberalizmi** geliştirirken, diğeri **sekterizmi** güçlendirecektir.

Eleştiri-özeleştiri silahının yanlış bir kullanım şekli **bürokrat tarzda** kullanımdır. Bu yöntemle, hata yapan kişi ya da kurum; mekanik bir tarzda –"olması gerektiği gibi"!!– eleştirilecek; hatayı yapan kişi ya da kurum bu mekanik eleştiriye "mekanik bir özeleştiri" ile karşılık verecektir. Görünüşte, eleştiri-özeleştiri mekanizması işleyecektir ama sorun bürokrat kafayla ele alındığından, eleştiren; "Ben eleştirdim, görevimi yaptım" deyip işin içinden çıkarken, eleştirilen de, "Ben özeleştirimi verdim, daha ne yapayım" deyip hata geçiştirilecektir. Bu yanlış tavrı da ortadan kaldırmanın yolu eğitmek ve gerçekten hatayı tüm sonuçlarıyla gözler önüne serip, öğrenilmesini sağlamaktır! Sorun görünüşte eleştirmek ve özeleştiri vermekten çok, kavrayarak adım atılmasını sağlamaktır! İlkenin formel bir tarzda, sözcükler üzerinden kullanılması bir yarar sağlamaz; pratikte uygulanması gerekir.

Parti içinde ortaya çıkan hatalara yaklaşımda, eleştiri-özeleştiri ilkesi somut bağıntılarıyla ele alınmalıdır. Bunun böyle yapılması, somut bir durumdan yola çıkılarak parti geneli açısından sonuçlar çıkarma gibi toptancılığı ortadan kaldıracaktır. Diyelim ki, bir kişi sekter davranışlar içine girdi. Bu kişiyi sekterliğinden dolayı eleştirmek doğru ve olumlu bir davranışken; bu kişiden dolayı bir bütün olarak partinin sekter olduğunu söylemek de yanlış olur. Bu yanlışa düşülmesini önlemek için, yersiz ve temelsiz genellemeleri önlemek, her hatayı kendi somutunda incelemek yöntemine uyulmalıdır. Eleştiri-

de bilinmeyen konularda genel yargılardan kaçınılmalıdır.

Eleştiri-özeleştiri silahını kavramak ve uygulamak, hatanın sorumluluğunu taşıyabilmeyi de öğretir. Yapılan bir hatanın sorumluluğunun alınmaması tavrı, ne hatanın giderilmesi açısından ne de hatadan öğrenme bağıntısında bir yarar sağlamaz. "Hata ateşten gömlektir, kimse giymek istemez" denilir ama; bolşevizmi kendine eylem kılavuzu yapan bir kimse, "ateşten gömleği" giyebilmeli; hatayı korkmadan, çekinmeden kabul edebilmeli, hatanın ortadan kaldırılabilmesi için üzerine düşen görevleri yerine getirebilme cesaretine sahip olmalıdır.

Eleştiri-özeleştiri ilkesi, bir bolşevik partide geçici bir şey olarak ele alınamaz. Eğer parti, sürekliliğini, canlılığını korumak istiyorsa; çalışmak, kitleleri ve kadroları eğitmek istiyorsa, devrimin sürekliliğini savunuyor ve sınıf mücadelesini gelip geçici ya da moda bir şey gibi kavramıyorsa, hatalardan öğrenmeye de ağırlık vermek zorundadır, kendi yanılgılarını açıkça kabullenip yanılgılarından dersler çıkarmak zorundadır. Sınıf mücadelesinin uzun süreli olduğunu unutan, devrim öncesi mücadelenin zorluklarını hesaba katmayan, ya da devrimini yapmış bir ülkede devrimin yerleştirilmesini ve inşa çalışmasının zorluklarını küçümseyen bir parti; başarısızlığa mahkumdur.

Yine uzun vadeli çıkarları, kısa vadeli başarılara kurban etme bolşevik bir partinin uygulamayacağı bir şeydir. Günlük, geçici başarıların hevesine kapılıp, böbürlenerek hataları gizleme tavrını bolşevik bir parti takınamaz.

"Anlık başarılar bizim için yeterli değildir. Genelde anlık ya da günlük hesaplar bizim için yeterli değildir. Siyasal olaylar zincirini bütün halinde nedensel ilişkileriyle, sonuçlarıyla inceleyerek kendimizi sürekli denetlemeliyiz. Dünün hatalarının tahliliyle, bugünün ve yarının hatalarından kaçınmayı öğreniyoruz." (Lenin, Leninizm Nedir? s. 109, İnter Yayınları, açL)

Devrimi yapıp inşa çalışmasını başarılı bir şekilde gerçekleştirmek için bolşevik bir parti, geçmiş deneyimlerini, yanılgılarını, kazanımlarını görebilme, değerlendirebilme ve doğru sonuçlar çıkarabilme yeteneğinde olmalıdır. Sınıf mücadelesi süreklidir. Parti çalışması da sürekli olmak zorundadır. Süreklilik arzeden bir partide eleştiri-özeleştiri silahı da sürekli kullanılmalıdır. Gelişme, yetkinleşme ve başarı, bu silahın da doğru bir şekilde kullanılmasıyla olacaktır. Stalin şöyle diyor:

"Sınıflar varolduğu sürece, hiçbir zaman şunu söyleyebilecek durumda olmayacağız: Allaha çok şükür, şimdi herşey yolunda. Yoldaşlar, bizde böyle bir durum hiçbir zaman olmayacak." (Leninizm Nedir? s. 116, İnter Yayınları)

Eleştiri-özeleştiri silahı, açık ve kamuoyu önünde kullanılmak zorundadır. Yığınlara önderlik etmeyi önüne görev olarak koyan bolşevik bir parti, yığınları eğitmek görevi ve sorumluluğuyla da karşı karşıyadır. "Kol kırılır yen içinde kalır" mantığıyla hataları gizleme, ya da özeleştiriyi kapalı kapılar ardında yapma tavrı bolşevik bir partinin tavrı olamaz. Hatalara karşı takınılacak tavır, partiyi eğitmenin bir aracı olacağı gibi, geniş yığınları da eğitmenin bir aracı olmalıdır.

Kitleler nezdinde partinin yara alacağı, komünistlerin küçük düşeceği, otoritesinin zayıflayacağı vb. kaygılarıyla hataları parti içinde çözmeye çalışan, eleştiri-özeleştiri mekanizmasını parti içinde uygulayıp dışarıya taşırmayan ve eğitim aracı olarak kullanmayan bir parti yanlış yapar. Mao'nun şu sözleri öğreticidir:

"Rabıtalı materyalistler korkusuz insanlardır. Bizimle beraber savaşan bütün insanların sorumluluklarını cesaretle yükleneceklerini ve zorlukları yeneceklerini, tersliklerden korkmayacaklarını, dedikodularla alaylardan ürkmeyeceklerini ve biz komünistleri eleştirmekten ve bizlere düşüncelerini açıklamaktan çekinmeyeceklerini umut ederiz. «Kılıç darbeleriyle deliş deşik edilmekten korkmayan kimse, imparatoru atından alaşağı etmeye cüret eder» – sosyalizm ve komünizm uğruna savaşta böyle bir cesaret ruhuna sahip olmamız gerekir." (Başkan Mao'nun Eserlerinden Parçalar, s. 333-334, 1972)

Eleştiri-özeleştiriyi açık ve kamuoyu önünde kullanma bağlamında kuşkusuz illegal bir partide bunun belli sınırları olduğu, açık ve kamuoyu önünde eleştiri-özeleştiri adına örgütsel sırların açığa vurulmasının olacak iş olmadığı da bilinmek zorundadır. Kamuoyu önünde yapılacak eleştiri-özeleştiri, kamuoyunun da bilgisi dahilinde olan konular, kamunun gözüönünde yapılan hatalarla ilgilidir. Bunlar esasta somut örgütsel konular değil, örgüt yapısını –kimin nerede, nasıl örgütlü olacağını ortaya çıkarmayan siyasi-ideolojik genel örgütsel konulardır.

Eleştiri silahı uluorta, her yerde, her koşulda uygulanmamalıdır. Bu tür bir eleştiri, eleştirinin etkisini azaltacağı gibi, eğitici-öğretici etkisini de en aza indirir. Eleştiri bir gevezelik olarak algılanmamalıdır. Olur olmadık yerde, olur olmadık her kişiye sorundan bahsetmek, eleştirmek bir yarar getirmez. Bu türden bir davranış, eleştirinin dedikodu şeklinde algılanmasına hizmet eder ki; bundan kaçınılmalı, oturaklı, üsturuplu, eğitici bir eleştiri metodu uygulanmalıdır.

Bir eleştirinin gerçekten işlev görmesi ve eğitici olması isteniyorsa, öncelikle hata nerede yapılmışsa eleştiri orada getirilmelidir. Böylesi bir davranış, hatayı yapan, hatanın yapıldığına bizzat şahit olan ya da olayı bilen çevredeki insanların hatalardan öğrenmesine yardım eder. Hatanın olduğu yerde değil de; yapılan hata hakkında bilgisi olmayan bir başka çevrede, olayın tanığı durumunda bulunmayan kişilere durumu anlatmak, "eleştirmek" fazla bir yarar getirmez.

Eleştiride relasyonlar da doğru kurulmalıdır. Eleştiri getiren, kendisine liberal, başkasına sekter yaklaşamaz. Kendisi için kıstas neyse, başkasına karşı da o olmak zorundadır. Aksi davranış çifte standartçı bir davranıştır, yanlıştır.

Eleştiri-özeleştiri bağlamında bir başka yanlış, kişinin ancak eleştirildiği durumlarda eleştiri getirmesi, eleştiriye karşı eleştiriyle karşılık vermesidir. Kişinin eleştirildiği zaman karşı-eleştiriye başlaması kabul edilecek bir durum değildir, olamaz. Böylesi bir davranış, eleştiri bastırmanın bir başka çeşididir. "Eleştirme beni, eleştiririm seni!" tavrı, eleştiri bastırmanın yanında, hataların çözü-

müne katkıda bulunmayan, hatalarla birlikte yaşamanın, onları derinleştirerek sürdürmenin de yolunu açan bir tavırdır.

Bolşevik bir parti, eleştiri-özeleştiri silahının kullanımı bağıntısında bu silahın yıkıcı, hizipçi, grupçu vs. faaliyetler için kullanılmasına karşı uyanık olmalıdır. Eğer parti içinde kimi unsurlar, partiyi yıkmaya, bölmeye çalışıyor ve bu silahı kendi çıkarları için kullanıyorlarsa; düzeltme değil hatayı çok daha derinleştirmek istiyorlarsa; "üzüm yemeyi değil, bağcıyı dövmek istiyorlarsa" buna karşı etkin önlemler alınmalı, partinin ideolojik ve siyasi birliğinin sekteye uğratılmasına gözyumulmamalıdır. Eğer hizipçiliğin temeli ayrı bir siyasi çizgi ise, en etkin önlem, kamuoyu önünde ideolojik mücadeleye ağırlık verilmesidir. Şüphesiz her dönem eleştirinin somutlanması talep edilmelidir, ama böylesi durumlarda buna çok daha fazla dikkat edilmelidir.

Kadrolar açısından eleştiri-özeleştiri...

Bolşevik bir partinin hatalarına karşı yaklaşımı, aynı zamanda kadrolarının eğitimi için de önemlidir. Kadroları ve örgütsel yapıyı, hatalardan öğrenme konusunda eğitmeyen bir parti, kadroların sağlıksız bir şekilde yetişmesine zemin hazırlıyor demektir. Bu şekilde davranan bir partide kadrolar, dürüst davranmamaktan, iş yapmamaya; sekterlikten, kibirliliğe kadar bir dizi hastalık durumunda kalabilirler.

Hatalara karşı doğru bir temelde eğitilmeyen partide, kadrolar çoğu kez hatayı kabullenmezler. Hatayı kabullenmenin kendilerini küçülteceğini düşünür, hataları gizleme yoluna giderler. Bu herşeyden önce dürüstçe bir davranış değildir. Bu, partinin çalışması açısından da son derece tehlikelidir.

"Bolşeviklerin görevi" der Stalin, *"hatalarını gizlememek, bizde sık sık olduğu gibi, hatalar sorunundan kaçmamak, bilakis açık ve dürüstçe kabul etmek, hataları gidermenin yollarını açık ve dürüstçe göstermek, açık ve dürüstçe hatalarını düzeltmektir." (Cilt 11, s. 168, İnter Yayınları)*

Bir bolşevik partinin ve onun kadrolarının hatalarına yaklaşımı Stalin'in söylediği tarzda açık ve dürüstlük temelinde olmalıdır. Küçük de olsa gizlenen bir hatanın süreçte çok daha kötü sonuçlara yolaçabileceği dikkate alınmalıdır. Lenin'in dediği gibi; *"Herkes bir küçük yara almıştır, ama bu küçük yara iltihaplanmaya başlarsa, ölümcül bir hastalık doğabilir." (Bütün Eserler, c. XXVI, s. 117-118'den aktaran Slepov, Kadro Sorunu Üzerine, sf. 191, Dönüşüm Yayınları)*

Eleştiri-özeleştiri bağıntısında önemli bir hata, eleştiriden korkmaktır. Kadro ya da örgütlü bir kimse, gördüğü yanlış karşısında, "haksızlık etmemek" kaygısıyla, ya da kendine güvensizliğinden, yanlışı görenin bir tek kendisi olması nedeniyle "azınlıkta" kalmak korkusundan ya da üst kurum ya da organları eleştirmenin "zorluğundan", kimi zaman "düşman kazanmamak için", kimi zaman "anlayış göstermek adına", kimi zaman ise "iş işten geçti, hata yapıldı; söylemenin bir anlamı kalmadı" gibi nedenlerle eleştiri getirmeyebilir. Bu tavırlar çok yanlış tavırlardır.

Bolşevikler, eleştiri getirmesini bilmeli, hatalara karşı tek doğru yöntemin yapıcı eleştiri olduğunun bilinciyle hareket etmelidirler. Eleştirilen üst kurum ya da organlar da olsa eleştiriden kaçılamaz. Görülen bir hata konusunda yalnız da kalınmış olsa, eleştiri getirilmelidir. Çünkü, bir kişinin gördüğü yanlışı bazen bir parti göremeyebilir. Partinin bütünü bir hatayı görmüyorsa, kişinin görevi partinin tümüne göstermek olmalıdır!

Bazı durumlarda; eleştirmenin, hatayı partiye bildirmenin ya da hatanın üzerine gitmenin "bir yarar getirmeyeceği", görülen bir hatayı eleştirmemenin gerekçesi olabilmektedir. Bu çok yanlış bir tutumdur. Bolşevik bir partinin, hatalara karşı uzlaşmayacağı bilinciyle hareket edilmeli, hatanın aşılması için mücadele verilmelidir. Eğer, yapılan eleştirinin yerine ulaşıp ulaşmadığı konusunda çekinceler varsa, eleştiri yazılı olarak yapılmalı, gerekli yerlere ulaşması için uğraşılmalı, eleştirinin sonucu takip edilmelidir. Partiyi kendi şahsında gören bir bolşevik böyle hareket etmeli; partisini korumalı, hatalara karşı mücadele etmelidir.

Hatalar karşısında sessiz kalmak, korkmak, çekinmek; "yoldaşı eleştirmek olur mu?", "eleştirirsem onuru kırılır", "yalpalar" vs. gibi kimi kaygılarla eleştiri bir kenara bırakılamaz. Bu şekilde davranmak, ne eleştirilmesi gereken kimseye bir şey kazandırır, ne partiye, ne de eleştirmesi gerekene... Kirov'un şu sözlerini unutmamalıyız:

"Bolşevik pratiğimizde asla öylesine pürüzsüz ilişkiler olmadı. Aykırı düşünmesini biliriz... Bizden birinin şu veya bu düşünceyle, birşey söylemek yakışık almaz, ben en iyisi susayım, ben eleştirmeyeceğim diye düşünmesi, bir cürüm olurdu. Bir Bolşevik olarak yoldaşların ta gözünün içine bakmalı ve şunu söylemeliyiz: «Değerli dostum, bir hata yaptın ve bunun için battın. Seni kolundan tutup çekmezsem, saçlarından tutup çıkaracağım. Seni doğru yola getirmek için elimden geleni yapacağım, ama değerli dostum, kendini düzeltmezsen, yerini başkalarına bırakmak zorunda kalırsan bu senin kendi suçun.»" (Komintern'de Kadro Sorunu Üzerine, s. 202-203)

Eleştiri getirmekten korkulduğu gibi, eleştirilmekten korkmak da yanlıştır. Kişi kendi hatalarını göremeyebilir. Hataları gösterildiğinde eleştiriyi "saldırı" olarak görmek, eleştiride "ardniyet" aramak ve hemen savunmaya geçmek, "yanılmazlık" zırhını kuşanmak, bolşevik bir kadronun tavrı olamaz, olmamalıdır. Unutulmamalıdır ki, bolşevik bir partide, yoldaşlık ilişkilerinin yaşandığı bir partide, eleştiri getiren yoldaşın ardniyetli yaklaşım içinde olduğundan hareket edilemez.

Hata gösterildiğinde, eleştiri yürütüldüğünde dünyanın sonu gelmez; hata içtenlikle kabul edilir, özeleştirisi yapılır ve bir daha tekrarlamaması için pratikte çaba sarfedilir. Yöntem bu olmalıdır!

Bir bolşevik; eleştiri karşısında otoritesinin zayıfladığı, küçük düşürüldüğü, alay edildiği gibi duygularla hareket edip özeleştiri vermeye yanaşmamazlık etmemelidir. Unutulmamalıdır ki, açık bir şekilde hatanın kabulü ve pratikte tekrarlanmaması kişiyi küçültmez, tersine yüceltir; otoriteyi azaltmaz, tersine artırır.

Eleştiri getirirken relasyonları doğru kurmak da önemlidir. Bu bağlamda, eleştiri getirenin kendine liberal, başkasına sekter bir yaklaşıma girmesi ve bu temelde soruna yaklaşması son derece zararlı sonuçlara yolaçar. Bazı durumlarda, kendisinin hiç hatasız olduğu anlayışına sahip bir kişi, hata kabul etmeme tavrına girebilir. Kimi insanlar, hata yapmanın, devamında özeleştiri vermenin siyasi kariyerine zarar verebileceği yanlış düşüncesine kapılabilir; "siyasi siciline zarar getirmeme" gibi kaygılarla hata kabul etmeme tavrına girebilir. Bu tavır çok yanlıştır, bolşevik bir tavır değildir. Partinin çıkarını düşünmekten ve ona uygun hareket etmekten çok, kendi siyasi kariyerini düşünmek, ya da "ne kadar hatasız insan" dedirtmek veya "sicili temiz" görünmek için parti çıkarlarını feda etmenin bolşeviklikle ilgisi yoktur.

Yanlış bir davranışın, savunulan yanlış bir görüşün eleştirilmesi karşısında hatanın kabul edilmesi yeterli değildir; pratik olarak yapılan yanlışlığın aşılması gereklidir. Her hatadan sonra sözde bir özeleştiri vermek ve hatayı kabul etmek ama pratikte yine aynı hatayı tekrarlamak; eleştiri-özeleştiri ilkesini kavramamak demektir.

Eleştiri karşısında eleştiriyi kabul edip arkasından "ama..." ile başlayan gerekçeler üretme tavrı da bolşevik bir tavır değildir. Hatanın varlığını kimi gerekçelerle, yakınmalarla ortadan kaldırmak, ya da hafifletmek, yanlış davranışları, hataları "size öyle gelmiştir", "niyetim öyle değil böyleydi" vs. şeklinde subjektif niyetlerle kapatmaya çalışmak da yanlıştır. Niyet ne olursa olsun, dışarıya karşı (partiye, kitle ilişkilerine, sempatizana... karşı) olumsuz bir tavır karşısında gelen eleştiriye kulak tıkayıp "benim niyetim bu değildi" gerekçesini ileri sürmek yerine, niyet neyse ona uygun davranışta bulunmak, hatalardan arınmak ve özeleştirel yaklaşmak, hem kişinin eğitimi açısından, hem de ilişkide bulunduğu kişiler açısından yararlı sonuçlar verecektir.

Yukarıda da defalarca değindiğimiz gibi, iş yapan parti hata da yapar. İş yapan birey de hata yapar. Bu bilinçle hareket edilmek zorundadır. Bu noktada şunu da bilince çıkarmak gerekir: Her iş yapan, hata da yapar doğru önermesini, özeleştirinin yerine geçirmek ve hatayı bu şekilde gerekçelendirip sulandırmak, hatayı "haklı kılmak" bir komünistin işi olamaz. Önemli olan iş yapmak, hata yapmak bağıntısını kurmaktan çok, hatalar karşısında doğru tavır takınmaktır; hatalardan-yanılgılardan dersler çıkarıp bir daha tekrarlamamaya çalışmaktır.

Tüm bu yanlış davranışlardan daha da kötüsü, yapılan bir hatanın gizlenmesi tavrıdır. Bolşevik bir kadro, herşeyden önce kendisine, çalışmasına, partisine karşı saygısının bir sonucu olarak; hatayı zamanında açıklayabilmelidir. Çünkü, zamanında açıklanmayan küçük bir hata ileride derinleşebilir, çok daha kötü sonuçlar doğurabilir; parti çalışmasını çok daha kötü bir şekilde sekteye uğratabilir.

Eleştiri zamanında getirilmeli, biriktirilmemelidir. Zamanında getirilmeyen bir eleştiri, pratik olarak hatanın değerlendirilmesinde, onun aşılmasında ve ondan öğrenme konusunda bir dizi güçlüğü beraberinde getirecek; eleştiri silahı olması gerektiği gibi işlevini yerine getirmeyecektir.

Eleştiri-özeleştiri bağlamında ortaya çıkan yanlışlıklardan birisi, eleştirinin kim tarafından getirildiğine bakılması ve ona göre tavır takınılmasıdır. Bazı durumlarda, alttan, sempatizandan, ya da kitle ilişkisinden gelen eleştirilere kulak tıkanmakta; buna karşılık sadece üstten gelen eleştiriye kulak verilmekte, sadece üstten gelen eleştiri ciddiye alınmaktadır. Bu çok yanlıştır. Böyle bir davranış bolşevizmin değil, bürokratizmin bir ürünüdür.

Alttan gelen eleştiriler yer yer üstten gelen eleştirilerden çok daha önemlidir. Alttakilerin çalışma yürüten bir kadronun zaaflarını, yanılgılarını görmesi mümkündür. Üsttekilerin objektif koşullar nedeniyle kimi zaman sınırlı bir şekilde denetlediği bir kadroyu ya da çalışma yürüten örgütlü bir insanın zaaflarının, hatalarının alttakiler tarafından görülmesi; kitlelerin eğitimi açısından önemli bir araç olacağı gibi; bürokratık davranışların da parti içinde sökülüp atılmasına hizmet edecektir.

Kimi zaman tabandan gelen eleştiriye değer verme adına abartılı tavırlara da girilmekte, deyim yerindeyse "yağcı"lık" ve kitle kuyrukçuluğu yapılmaktadır. Bu tavır da yanlıştır.

Bolşevik bir partide eleştirinin bastırılması gibi bir tutuma izin verilemez. Her parti üyesi, sempatizanı, ya da parti çevresinde olan herkes; partinin faaliyetleri konusunda gördüğü yanlışlığı dile getirebilmeli; kendi görüşünü ortaya koyabilmelidir. Bu noktada önderliğe önemli görevler düşmektedir. Önderlik, eleştiri getirenlerin örgütsel konumlarına bakmaksızın eleştirilere kulak vermeli; dikkate almalı, değerlendirmeli ve denetim işini eleştiriler temelinde çok daha dikkatli yapmalıdır. Bu olmazsa, "tabandan gelen eleştiri"nin önü tıkanırsa, ya da çeşitli gerekçelerle ve tavırlarla eleştiri bastırılırsa, parti çalışması zarar görür.

Eleştiri-özeleştiri silahını kullanırken eğitici olmak, eleştirilecek noktaları iyi seçmek; "eleştirmek adına eleştirmekten" kaçınmak; eleştiri silahını iyi ve yerinde kullanabilmek gereklidir. Büyük sorunları bırakıp küçük, gereksiz, kimi zaman incir çekirdeğini doldurmayacak şeylerin "eleştirilmesi" bir yarar sağlamaz. Bu noktada ayrımcı davranmalı; *"eleştirinin başlıca görevinin siyasi hatalarla örgüt hatalarını açığa vurmak olduğu" (Mao, age. s. 340)* kavranmalıdır.

Küçük şeyler üzerine fırtına koparılarak, büyük sorunların geri plana itilmesi tavrına karşı mücadele edilmelidir. Mao'nun deyimiyle *"Parti içindeki eleştiride öznel, keyfi yargılar ve eleştirenin her çeşit adileştirilmesi önlenmelidir, konuşmalar delillere dayanmalı ve eleştirilerin de siyasi bir anlamı olmalıdır."*

Kimi insanların kişisel davranışlarından kaynaklanan hatalar konusunda da dikkatli davranmak zorundayız. Bu hataları ne abartmalı, ne de küçümsemeliyiz; siyasi ve örgütsel hatalara yol açmadığı sürece hataları yerinde ve doğru bir üslupla dile getirmekte yarar vardır. Mao bu konuda şunları söyler:

"Kişisel kusurlara gelince, bunlar siyasi hatalara veya örgüt hatalarına bağlı değilse, yoldaşların şaşırmamaları için fazla eleştirilmemelidir. Üstelik, böyle bir eleştiri gelişecek olursa, parti içindeki dikkatler

tamamiyle küçük unsurlar üzerine yönelir ve yoldaşlar Partinin siyasi görevlerini unutarak, ürkek insanlar haline gelirler. Bu, çok büyük bir tehlike doğurabilir." (Mao, age. s. 340-341)

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) açısından eleştiri-özeleştiri silahının kullanımı...

Eleştiri-özeleştiri konusunda partimiz, özellikle ideolojik-teorik sorunlarda, geçmiş hataların tespit edilmesi, teorimizdeki yanlış noktaların araştırmalar temelinde ortaya konulması ve bu hataların Marksizmin-Leninizm'in ilkeleri ışığında aşılmasını gerçekleştirmiştir. Partimizin kararlı ve sabırlı bir şekilde başta menşevizm olmak üzere tüm antimarksist-leninist akımlara karşı verdiği ideolojik mücadele, aynı zamanda kendi geçmişimizin de değerlendirilmesini gündeme getirmiş, geçmişte savunduğumuz yanlış görüşlerin üzerine açık ve kararlı bir şekilde, korkmadan gitmemiz bunun en iyi örneklerini sunmuştur, sunmaya devam etmektedir.

Bolşevik teorinin temel unsurlarının kavranması ve somutla birleştirilmesi sürecinde, 1957-1960 Deklarasyonları'nın değerlendirilmesi, Mao Zedung konusu, halk savaşı, parti inşası, işçi sınıfına yaklaşım, kamuoyu önünde açık ideolojik tartışma... gibi bir dizi noktada geçmişimizle hesaplaşma ve bu hesaplaşma sonucunda menşevizmden, oportünizmin etkilerinden arınma; hatalı görüşlerden köklü bir kopuş özeleştiri silahının çok iyi bir şekilde kullanılmasıyla gerçekleşmiştir.

"Geleneğe sahip çıkma" ile dogmatizmi bir ve aynı gören anlayışların etkisi altında kalmadan; dışarıya karşı partiyi "güçlü" gösterme ve ama yanlış görüşlerde ısrar etme anlayışlarına kapılmadan; başta kendini kandırmak, kitleleri aldatmak gibi oportünist yöntemlere taviz vermeden; bilimsel araştırmacı bir temelde sorunların ve hataların üzerine giden partimiz, bolşevik çizginin unsurlarının yaratılması noktasında büyük bir alçakgönüllülük örneği sergileyerek yanlışlara "yanlış" demesini bilme, hataları aşma ve doğruları bulup çıkarabilme olgunluğuna ve sorumluluğuna sahip bir partidir. Partimizin, Bolşevikleşme sürecinde, özellikle teorik planda eleştirel bir tutum takınan ve kimi noktalarda haklılık payı olan eski kardeş örgütlerimizden öğrenme konusundaki tavrı da öğrenilecek örnek bir tavırdır. Bu noktada izlenen yöntem kesinlikle Bolşevik bir partiye yakışan, leninist bir yöntemdir.

Bolşevik Parti'nin, siyasi çizginin yaratılması konusunda geçmişte savunulan hatalı, yanlış görüşlere yaklaşımı ve bunları özeleştirel olarak aşma pratiği, onun ciddi bir parti olduğunun açık göstergesidir. Bolşevik Parti, bu pratiğiyle küçülmemiş, aksine büyümüştür! Bolşevik Parti bu pratiğiyle, kadrolarının, işçi sınıfının eğitilmesi için öğrenilmesi gereken olumlu bir çığır açmış, leninist yöntemin başarılı bir uygulayıcısı olmuştur.

Bolşevik Parti, Lenin'in izinden gitmiştir.

Lenin 1922'de şunları söylüyordu: *"Proletarya, devrimde neyi çok parlak biçimde başardığını, neyi başaramadığını kabul etmekten korkmaz. Şimdiye kadar yokolup giden devrimci partilerin hepsi, kendini beğenmiş hale gelip güçlerinin nerede yattığını göremedikleri, zaaflarından sözetmekten korktukları için yokolmuşlardır. Ama biz yokolmayacağız, çünkü biz zaaflarımızdan sözetmekten korkmuyoruz, ve zaafların üstesinden gelmeyi öğreneceğiz." (Leninizm Nedir? s. 104, İnter Yayınları)*

Lenin'in çok özlü olarak ifade ettiği, hatalarımızdan korkmama ve onları aşarak gelişme, devrimi bir adım daha ileriye taşıyabilme, ancak ve ancak özeleştiri silahının çok iyi bir biçimde kullanılmasıyla mümkündür.

Partimizin bu konudaki örnek tavrı, eleştiri-özeleştiri silahının kullanımı konusunda Partimizde herşeyin iyi gittiği, yanlış yapılmadığı, bu konuda düzeltilecek bir şeyin olmadığı, vb. anlamına gelmiyor.

Çizgiye ait siyasi sorunların çözümünde eleştiri-özeleştiri leninist yöntemini izleyen partimizin pratik günlük çalışma içinde eleştiri-özeleştiri yöntemini her alanda doğru uyguladığını söylemek zordur. Partinin teorik temelinin yaratılması sürecinde ya da siyasi konulara yaklaşımda hatalardan öğrenme, onları aşma yönlü geleneğimiz, ne yazık ki, onu oluşturan tek tek yoldaşlarımız, organlarımız somutunda yer yer uygulanmamakta, sorun bilince çıkarılmamaktadır. Parti kadroları, örgütlü kesim ya da parti çevresinin hatalar karşısında yer yer yanlış tavırlara girdikleri bir gerçekliktir.

Hatalara yaklaşım bağıntısında öne çıkan yanlış tavırlardan bazıları şunlardır:

a) Hataları gizlemek; b) eleştiri getirildiğinde dahi "bir şeyin değişmeyeceği" şeklinde düşünmek, c) hata yapan kişiyi "kırmamak, küstürmemek" kaygısı, "üst kurum ve yöneticileri eleştirmekten çekinmek", vs. gerekçelerle eleştiri silahını kullanmamak; d) eleştiri getirildiğinde hatayı kabul etmemek, ya da kabul ettikten sonra gerekçeler bulma yoluyla eleştiriyi bastırmak; e) özeleştiri verip ama hatada direnmek, f) eleştirirken yapıcı ve eğitici olmamak, g) eleştiriyi biriktirmek, h) eleştiride relasyonu doğru kurmamak, i) yanlış genellemelere, yargılara gitmek...

Tüm bunlar bolşevik yöntemin kavranmaması demektir, eleştiri-özeleştiri silahının doğru kullanılmaması demektir.

Bolşevik Parti olarak, örgütsel inşanın esas halka olduğu bu süreçte, eleştiri-özeleştiri silahının çok daha iyi bir şekilde kullanılması, hatalara karşı uzlaşmaz bir mücadele, kadrolarımızın, örgütlü insanlarımızın ve parti çevresinin hatalar temelinde eğitilmesi, çok daha acil bir şekilde kendisini dayatmaktadır. Örgütsel alanda da bolşevikleşmek için eleştiri-özeleştiri silahının etkin bir şekilde kullanılması, hataların aşılmasını sağlayabileceği gibi yoldaşlık ilişkilerini de güçlendirecektir.

Eleştiri-özeleştiri silahını bolşevik çalışmanın hizmetinde kullanmak için bütün kadrolarımızı, örgütlü insanlarımızı ve parti çevresini duyarlı davranmaya, leninist yöntemi izlemeye çağırıyoruz!

Eylül 1997 ▲

"Kemalist devrim ve kemalist iktidar hakkında tezler"e ilişkin bazı notlar...

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) 6. Kongresi'nin ele alıp sonuçlandırdığı konulardan biri de kemalist devrim ve kemalist iktidar hakkında Komintern'in değerlendirmeleri, İbrahim Kaypakkaya'nın ve Partimizin bu konudaki görüşlerinin hatalı yönlerinin düzeltilmesi ve Türkiye Komünist Partisi'nin (TKP) Kemalizm'e yaklaşımının genel bir değerlendirmesiyle Kürt milli meselesinde Komintern'in ve TKP'nin tavırlarının değerlendirilmesidir. Kongrenin konuyla ilgili onayladığı tezler, Bolşevik Partizan dergisinin 111. sayısında yayınlanmıştır.

Konu, bir hayli kapsamlı olduğundan ve kongre kararlarının bu bölümüyle ilgili yapılan araştırmaların bir kitap olarak derlenmesi ve yayınlanması planlandığından, burada kongrenin bu konularda aldığı kararların kısa bir açılımını okuyucularımıza sunmak istiyoruz...

Kemalist devrimin niteliği ve bir çelişki...

Kemalist devrim ve kemalist iktidar hakkında kongremizin onayladığı tezlerin ilk beş maddesi, kemalist devrimin niteliği, bu devrime önderlik edenlerin kimler olduğu ve bunların güdük antiemperyalist devrim karşısındaki tutumlarıyla ilişkilidir. Sözkonusu ilk beş tez şöyledir:

"1) Kemalist devrim, sanayi proletaryasının ve onun örgütlenmesinin gayet güçsüz olduğu, emperyalist güçlerin doğrudan sömürgesi haline getirilmek tehlikesiyle karşı karşıya olan bir ülkede gerçekleşen bir üst tabaka devrimidir. Kemalist devrım, esasta ülkenin sömürge haline gelmesini engelleyen ve fakat emperyalizme bağımlılık ilişkisini söküp atmayan güdük bir antiemperyalist devrimdir.

2) Bu devrime, ülkeyi işgal eden yabancı emperyalist güçlere karşı mücadele içinde varılmıştır. Ülkenin Birinci Dünya Savaşı galipleri tarafından doğrudan sömürgeleştirilmesinden zarar görecek tüm sınıf ve katmanlar (yani ülkeyi işgal eden İngiliz-Fransız-İtalyan emperyalizminin kompradorları ve bunlarla ittifak içinde olan feodaller dışındaki tüm sınıf ve katmanlar) bu devrime katılmıştır. Devrimin esas ordusunu tabii ki işçiler, köylüler, emekçiler oluşturmuştur. Ve fakat önderlik burjuvazinin elindedir.

3) Kemalist devrimin önderleri, Osmanlı ordusu/bürokrasisi içinde önemli mevkilere sahip kişilerdir. Bunlar Osmanlı devletinde hakim olan sınıfların içindedir. Birinci Dünya Savaşında Osmanlı devletinin askeri yenilgisi ertesinde itilaf emperyalistlerinin Osmanlı devletinin geri kalan kesimini de işgal etmeleri, Osmanlı hakim sınıflarını bölmüştür. Bir bölüm, emperyalist işgali destekler veya ona hayırhah bakarken, bir diğer kesim emperyalist işgale karşı direniş bayrağına sarılmıştır. Sınıfsal olarak birinci pozisyon, işgalci güçlerin kompradorlarının ve onlarla ittifak içinde olan toprak ağalarının ve genel olarak alındığında da komprador burjuvazinin tavrıdır. İkinci tavır ise, işgalci emperyalist güçlerin kompradoru olmayan komprador ve toprak ağası kesimlerin, ulusal burjuvazinin, küçük burjuvazinin ve tabii işçi sınıfının ve emekçi sınıfların tavrıdır. Nitekim kemalist devrim de, bütün bu sınıfların ittifakı temelinde, burjuvazinin önderliğinde gerçekleşen bir devrimdir.

4) Bir bütün olarak ele alındığında güdük antiemperyalist devrime damgasını vuran sınıf, güçlenmek için, yabancı boyunduruğundan kurtulmak ve kendi bağımsız devletine sahip olmak isteyen Türk milli burjuvazisidir.

5) Devrimin önderleri, burjuva nitelikleri gereği, emperyalist sistem içinde kendi kapitalist Türkiye'lerini yaratma hedefi peşindeydiler. Genelde emperyalizme karşı değil, emperyalist güçlerin Türkiye'yi bütünüyle

sömürgeleştirmesine karşıydılar. Onlar, kendi işçilerini, köylülerini kendileri sömürmek amacı peşindeydiler. Onları güdük de olsa antiemperyalist kılan olgu, Türkiye'nin emperyalist güçler tarafından ve onların devamı olarak hareket eden Yunanistan tarafından işgali girişimiydi. Onlar, burjuva nitelikleri gereği, daha antiemperyalist savaş yılları içinde, savaşı emperyalist güçlerle yapılacak anlaşmalarla mümkün olan en kısa zamanda sonuçlandırmaya çalışmıştır." (Bolşevik Partizan sayı 111, "Kemalist devrim ve kemalist iktidar hakkında tezler", s. 23)

Tezlerde görüleceği üzere, kemalist devrime kimlerin önderlik ettiği konusunda, İbrahim Kaypakkaya'nın bugüne kadar savunduğumuz görüşlerinden farklı bir görüş savunulmakta; kemalist devrimin "komprador burjuva ve toprak ağaları" önderliğinde değil, "milli burjuvazi"nin önderliğinde gerçekleştiği tespit edilmektedir.

Bu tespit, İbrahim Kaypakkaya'nın görüşlerinden bir farklılığı içermektedir; Stalin'in ve Komintern'in –ve Şnurov'un– görüşleriyle uyum içinde olan bir tespittir. Bir başka deyişle, kemalist devrimin önderliği konusunda yaptığımız tespitin temelinde Stalin ve Komintern'in –ve Şnurov'un– görüşleri vardır. Bu, aynı zamanda İbrahim Kaypakkaya'nın aynı konudaki görüşleriyle Stalin-Komintern'in –ve Şnurov'un– görüşlerinin birbiriyle çeliştiğini göstermektedir.

Biz, İbrahim Kaypakkaya ile Stalin, Komintern ve Şnurov arasında, bu konudaki çelişkinin varlığını ilk defa bugün tespit etmedik. Biz bu çelişmenin varlığını, daha 1970'li yılların sonunda tespit ettik. TKP/ML II. Kongresinde bunun üzerine tartıştık ve ama çözüm yönünde –kimi öneriler de olmasına rağmen– yeterli araştırma olmamasından ötürü karar almadık. Çelişmeyi görmemize rağmen, çelişmeyi çözmek yerine, bu çelişmeyi kendimize göre açıklamaya çalıştık. Bizim bugüne kadarki çizgimiz, İbrahim Kaypakkaya ile Stalin'i –Komintern'i ve Şnurov'u– birbirine uydurmaya çalışmak ve İbrahim Kaypakkaya'nın açıkladığı biçimde bir savunu yapmaktı; resmi çizgimiz buydu.

* * *

Partimizin kurucu önderi İbrahim Kaypakkaya'nın Kemalizm hakkındaki değerlendirmeleri, onun yazmış olduğu beş temel belge içindeki konulardan birisi ve en kapsamlısıdır.

İbrahim Kaypakkaya, 70'li yılların başında Kemalizmin devrimci hareket içinde yoğun bir şekilde savunulduğu, ilerici-devrimci olarak görülüp gösterildiği bir süreçte Şafak revizyonizmiyle hesaplaşma içinde Kemalizmin esas yanını; onun sözde demokratik, gerçekte ise askeri faşist diktatörlük olduğunu, işçilere-köylülere düşman olduğunu, kemalist iktidarın demokratik halk devrimiyle yıkılması gereken bir iktidar olduğunu, yerine işçi sınıfı önderliğinde ve işçi-köylü temel ittifakına dayanan bir demokratik halk diktatörlüğünün kurulması gerektiğini açık ve net bir şekilde ortaya koymuştur.

İbrahim Kaypakkaya, bu doğru görüşleri yanında, kemalist devrimin kimin devrimi olduğu; bu devrimin önderlerinin hangi sınıfın siyasetini uyguladıkları konusunda Stalin'le ve Komintern'le çelişkili görüşlere de sahiptir.

Komintern'in kemalist devrimin niteliği konusundaki tespiti; onun, milli nitelikte yarım kalan bir devrim olduğu, bu devrimin önderliğini milli burjuvazinin çektiği yönündedir. Örneğin, 10 Şubat 1923 tarihinde Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesi'nin (KEYK) bir çağrısında şunlar söylenmektedir:

"Dünya katliamı (Kastedilen Birinci Dünya Savaşı'dır /BN), *sömürgelerde yaşayan milyonlarca işçi ve köylünün gözünü açmış, yaşadıkları hayatın çekilmez olduğunu farketmelerini sağlamıştır. Kanlı savaşın sonunda, ortalığı henüz örgütsüz olmakla birlikte, güçlü bir devrimci ayaklanmalar seli kapladı. Daha iyi bir gelecek için mücadeleye atılan bu temel güç, yerli burjuvazi tarafından yönetildi ve örgütlendi. Savaş sırasında serpilip güçlenen sömürge ülkeler burjuvazisi, artık emperyalizmin boyunduruğunu taşımak ve «kendi işçisiyle köylüsünün» sömürülmesinde aslan payını emperyalizme kaptırmak istemiyordu. Sömürge ülkelerin genç burjuvazisinin şiarı, milli kurtuluş için mücadele oldu ve Hindistan'daki, Mısır'daki, Türkiye'deki vb. emekçi kitleler bu şiarı güçlü bir biçimde benimseyerek, onun uğrunda sonuna kadar mücadele ettiler." (Türkiye Komünist ve İşçi Hareketi, Aydınlık Yayınları, 1979, s. 94-95)*

Kemalist devrimin niteliği konusunda Stalin de aynı yaklaşıma sahiptir. 13 Mayıs 1927'de Sun Yat-Sen Üniversitesi öğrencileriyle yaptığı bir konuşmada şunları belirtir:

"Kemalist devrim, hiç ya da neredeyse hiç sanayi proletaryası olmayan ve köylülerin güçlü bir tarım devriminin cereyan etmekte olmadığı ancak Türkiye, İran ve Afganistan gibi ülkelerde mümkündür. Kemalist devrim, bir üst tabaka devrimidir; yabancı emperyalistlere karşı mücadele süreci içinde varılan ve daha sonraki gelişmesi içinde aslında köylülere ve işçilere karşı, evet bir tarım devrimi imkanlarına karşı yönelen, milli ticaret burjuvazisinin devrimidir." (Stalin, Eserler c. 9, İnter Yayınları, s. 204)

Stalin, çok açık bir biçimde kemalist devrimin **"milli ticaret burjuvazisi"**nin bir devrimi olduğunu belirtmektedir.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş ise, kemalist devrime önderlik eden sınıfın Türk büyük burjuvazisi ve toprak ağaları sınıfları olduğunu söyler. Kaypakkaya görüşlerini Şnurov'a dayandırır. Şnurov'dan önce şu alıntıyı yapar:

"Devrimin önderi M. Kemal'e izafeten Kemalist adı verilen bu Türk milli devrimini Türkiye'nin milli burjuvazisi, yani tüccar, toprak ağası ve o sırada Türkiye'de çok az sayıda bulunan sanayiciler yönetiyordu".

Kemalist devrimin Jön Türk devriminin benzeri ve izleyicisi olduğunu belirten İbrahim Kaypakkaya yoldaş, tekrar Şnurov'a başvurur. Şnurov'dan yaptığı alıntının devamında şunlar tespit edilir:

"... «Kemalist devrim» adı ile tanınan devrim, İngiliz-Fransız emperyalizmine karşı yapılmıştır.

"... Devrimin başına Türk ticaret burjuvazisi geçti. Türkiye tarım memleketi olduğu için tüccarların başlıca alışverişi tarım ürünleri üzerine idi. Böylece ticaret burjuvazisi, ağalar ve büyük toprak sahipleri ile sıkı bağlar kurdu. Her Türk köyünde ağa ve toprak sahibi, aynı zamanda tefeci ve köylü ürünlerinin belli başlı alıcısı ve satıcısı idi. Bu ağaların bazen un değirmeni, yağ veya kurumeyva işleyen küçük imalathaneleri ve diğer ufak tefek teşebbüsleri oluyordu. Ağalar aynı zamanda tarım ürünlerini toptan satın alan büyük ticaret firmalarının acenteleri durumundaydılar.

Bu koşullar altında, Türkiye, Avrupa kapitalistlerine yenilmiş olsaydı, yabancılar en kısa zaman içinde bütün ticareti ve sanayii ele geçirecekler di. Türk burjuvazisi bir ölüm kalım

sorunu ile karşı karşıya idi. Kapitalistlerin işgali altındaki liman şehirleri olmazsa, devlet kendilerini desteklemezse, yabancılara verilen imtiyazlar devam edip Türkiye her bakımdan yabancı kapitale bağlı kalırsa, yurdun öz ticareti ve sanayii er geç ölecekti. Tüccarı, sanayiciyi, tarım ürünlerini yabancı ülkelere satan ağa ve büyük toprak sahiplerini devrimci kılan işte bu tehlike idi. Köylü, işçi ve küçük esnafın kapitalistler ve toprak ağalarına karşı duyduğu hoşnutsuzluk, ustalıkla yabancı kapitalistlerle mücadeleye dönüştürüldü. Bunun için devrim, bütün yurda yayılarak milli bir karakter aldı." (Aktaran İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar, s. 116, Ocak Yayınları, Yazının tümü için; bkz. A. Şnurov, "Türkiye Proletaryası", s. 15-16, Yar Yayınları, 1973)

İbrahim Kaypakkaya, Şnurov'dan bu alıntıyı aktardıktan sonra *"Kemalist devrim esas olarak ticaret burjuvazisinin başını çektiği, fakat bunların bir kısım ağalar, büyük toprak sahipleri ve tefecilerle de ittifakına dayanan bir «milli burjuva» devrimidir ve burjuvazi ilk başlarda halkın desteğini almayı başarmıştır." (age, s. 116)* tespitini yapar ve Şnurov'un alıntısında geçen "milli burjuva" kavramını yorumlar:

"Yukardaki «milli burjuva» kavramı üzerinde kısaca durmak gerekiyor. Lenin, Stalin ve Şnurov yoldaşlar, Kemalist devrimden bahsederken «milli burjuva» kavramını, Türk olan burjuva anlamında kullanmaktadırlar. Milli burjuva-komprador burjuva ayırımı onlarda henüz yoktur. Bu kavramı daha sonra, yeni anlamıyla Mao Zedung yoldaş'ta görmekteyiz. Lenin, Stalin ve Şnurov yoldaşlar, Kemalist devrime «milli burjuva devrimi» derken, kastettikleri «komprador olmayan burjuvazinin devrimi» değildir; kastettikleri «Türk olan burjuvazinin devrimi»dir." (age, s. 117)

Yine Şnurov'un alıntısıyla ilgili olarak İbrahim Kaypakkaya şunları da söylemektedir:

"Şnurov yoldaş, Kemalist devrim «milli burjuvazinin devrimidir» derken, Türk olan ticaret burjuvazisinin, toprak ağalarının, tefecilerin, az sayıdaki sanayi burjuvazisinin devrimiydi demektedir ve zaten bu sınıfları tek tek de saymaktadır." (age, s. 117)

Yukarıda aktardığımız Stalin'in tespitleri konusunda da Kaypakkaya, Stalin'in sözlerini Mao Zedung'un "Yeni Demokrasi" kitabından alıntılar ve şu yorumu yapar:

"«Üst tabaka», İttihat ve Terakki içinde palazlanmış olan, önce Alman emperyalizmine uşaklık eden, Birinci Dünya Savaşı'nda Alman emperyalizminin yenilgisinden sonra da, İngiliz-Fransız emperyalizmine yaklaşan, Türk komprador büyük burjuvazisinin ta kendisidir." (age, s. 117)

Bu alıntılardan açıkça görüleceği üzere, İbrahim Kaypakkaya; Lenin, Stalin ve Şnurov'un (biz buna Komintern'i de ekleyelim) kemalist devrimin niteliği ve sınıfsal önderliği konusundaki *"Kemalist devrimin bir milli burjuva devrimi"*, bu devrime *"önderlik eden sınıfın milli burjuvazi"* olduğu görüşlerini kendine göre ve yanlış bir şekilde yorumlamakta; milli burjuvaziyle kastedilenin aslında komprador burjuvazi olduğunu; *"milli burjuvazinin devrimi"*yle kastedilenin *"Türk olma anlamında bir millilik"* olduğunu; milli burjuvaziye komprador denilmemesinin nedeninin ise o dönemde böyle bir ayırımın olmadığı şeklinde açıklamaktadır.

İbrahim Kaypakkaya'nın bu değerlendirmesi ve yorumu yanlıştır. Lenin, Stalin, Komintern ya da Şnurov, bu değerlendirmeleri yaptıklarında komprador burjuva-milli burjuva ayrımı ve kavramlar onlar tarafından kullanılmaktadır. Bu anlamda İbrahim Kaypakkaya'nın, kendini onlarla uyumluymuş gibi göstermesi doğru değildir. Komintern ve Stalin bilinçli olarak, Kemalizmi komprador burjuvazinin temsilcisi olarak görmemişlerdir. Olgu budur.

Bu olgudan hareketle, Kemalizmin sınıf niteliğini belirleme noktasında Stalin, Komintern ve Şnurov ile İbrahim Kaypakkaya'nın görüşleri arası çok açık bir çelişki vardır: Kemalizmin sınıf niteliği konusunda ya Stalin, Komintern ve Şnurov haklıdır, ya da İbrahim Kaypakkaya haklıdır!

Bir ve aynı şeyi söylediklerini iddia etmek, bu konuda direnmeye çalışmak kesinlikle yanlıştır. İbrahim Kaypakkaya'nın, kemalist devrimin önderi olarak komprador burjuvazi ve toprak ağalarını görmesi görüşü; birincisi, Stalin, Şnurov ve Komintern'in görüşleriyle çelişmektedir. İkincisi, olgularla çelişmektedir. Üçüncüsü, mantık olarak sakattır.

Komintern'le çeliştiği nettir. Komintern hiçbir dönemde, 1930'lu yılların ikinci yarısına kadar kemalist burjuvaziyi kompradorların temsilcisi olarak, ya da kemalist iktidarı komprador burjuvazinin temsilcisi olarak tespit etmemiştir. Örneğin bizzat TKP adına Komintern'de rapor verenler, tartışmalara katılanlar da –evet bunu yer yer kendi sağcılıkları sonucu olarak kemalistlerin peşinden gitmenin gerekçesi yapmak için de– net olarak komprador burjuvazi kavramını kullanarak, kemalistleri komprador burjuvazinin temsilcisi değil, milli burjuvazinin temsilcisi olarak değerlendirmişlerdir. Bu görüş Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu'ndan, ya da başka otoritelerden –Lenin, Stalin, Şnurov vd.– herhangi bir itirazla karşılaşmamış, tersine onlar da aynı yönde görüş bildirmişlerdir. Yani İbrahim Kaypakkaya'nın bu görüşünün Komintern'le çeliştiği kesindir.

İbrahim Kaypakkaya'nın bu konudaki görüşü olgularla da çelişmektedir. Kemalistlerin İngiliz ve Fransız emperyalizminin işbirlikçisi olduğu –iktidara gelmelerinden 30'lu yılların sonuna kadar böyle olduğu– görüşü de doğru değildir. Çünkü, olgulara göre kemalistler, 1924-28 tarihleri arasında İngiliz emperyalizmiyle ilişkilerinde siyasi alanda son derece kötü bir dönem geçirmektedir; Musul-Kerkük konusunda deyim yerindeyse resmen savaş durumuna gelmişlerdir. Yine 1938'de, Hatay konusunda Fransız emperyalizmiyle neredeyse savaş durumu ortaya çıkmıştır. Bunlar olgudur. Ekonomik açıdan ise, kemalist iktidarın kurulması döneminden 1930'lu yılların sonlarına kadar Türkiye'ye yeni giren yabancı sermayenin en fazlası Sovyet sermayesidir. Bu da bir olgudur. Dolayısıyla İbrahim Kaypakkaya'nın İngiliz ve Fransız emperyalizminin işbirlikçisi olduğunu söylediği, "komprador burjuvazi ve toprak ağalarının iktidarı" olarak tanımladığı kemalist iktidarın İngiliz ve Fransız emperyalizmiyle ilişkileri dikkate alındığında açık bir çelişki görülmektedir.

Komprador burjuvazi, herhangi bir şekilde emperyalizmle şu veya bu ilişki içinde olan değil; onun işbirlikçisi, onun uzantısı olan burjuvazidir. Stalin, "Çin Devrimi'nin Sorunları" başlıklı tezlerinde, Çin Devrimi'nin birinci aşaması başlığı altında ulusal burjuvazi-komprador burjuvazi ayrımını şu şekilde ortaya koyar:

"Çin devriminin birinci döneminde, ulusal ordunun Yangtse'ye yaklaştığı ve zafer üstüne zafer kazandığı, işçilerin ve köylülerin güçlü bir hareketinin ise henüz gelişmemiş olduğu birinci Kuzey seferi sırasında, ulusal burjuvazi (kompradorlar[55] değil) devrimle birlikte gidiyordu." (Stalin, Eserler Cilt 9,

İnter Yayınları, s. 179)

Stalin, parantez içindeki belirlemesiyle açık olarak, komprador burjuva-ulusal burjuva ayrımını yapmaktadır. Yine parantez içinde komprador denilen yerde 55 numaralı dipnotla kompradorlar kelimesi açıklanmaktadır. Bu dipnot şöyledir:

"[55] Kompradorlar – sömürge ve bağımlı ülkelerde yerli büyük ticaret burjuvazisinin bir kısmını oluşturan, yabancı sermaye ile yerli pazar arasındaki aracılar. Çin'de komprador burjuvazi yabancı sermayenin acentası ve 1925-1927 Çin devriminin başdüşmanı olarak ortaya çıktı." (Stalin, Eserler Cilt 9, İnter Yayınları, s. 294)

Soruna böyle yaklaşıldığında genel anlamda burjuvazi ya da bir burjuva iktidarı herhangi bir emperyalist gücün işbirlikçisiyse, uzantısı olduğu emperyalist güçle çatışma halinde –ya da savaş halinde– olmaz; tersine uyum içinde olur. Yine herhangi bir burjuva devlet, bir emperyalist gücün uzantısı ise, bir başka gücün uzantısı olması için emperyalistlerarası bir çatışmanın, güç dengelerinde önemli değişikliklerin vs. olması gerekir; ki olgular, kemalist iktidarın bir emperyalist gücün uzantısı olmaktan çıkıp bir başka emperyalist gücün uzantısı haline gelmesi konusunda da bir çabası, isteği vs. olmadığını gösteriyor.

Tersine, eğer herhangi bir burjuvazi, birden fazla emperyalistle ilişki geliştiriyorsa, bu, belli ölçüde "bağımsızlığa" sahip olan, bu "bağımsızlık" sonucu şu veya bu emperyalistle ilişki geliştirebilen bir burjuvazidir. Bu noktada kemalist iktidarın yaptığı tam da budur. Kemalistler, bir emperyalist güçle ilişki halindeyken, onu bırakıp bir diğeriyle ilişkisini geliştirebiliyor. Kemalistler ekonomik ve siyasi alanda, dönem dönem farklı emperyalist güçlerle ilişkilerinin boyutunu yükseltip azaltabilecek yeteneğe ve "bağımsızlığa" sahiptir.

Geçerken, yanlış anlamaya meydan vermemek için milli burjuvazinin emperyalizmden bağımsızlığı sorununa kısaca değinmekte yarar vardır:

Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında milli burjuvazi de; yapısı, doğası gereği özde emperyalist sistemin parçasıdır. Ancak belirli koşullar altında milli burjuvazi geçici bir süre için antiemperyalist bir konumda durabilir. Bu tavrın temelinde yatan şey, "kendi devletini kurması", "kendi işçilerini-köylülerini sömürmesi", "kendi kapitalizmini geliştirmesi" vb. isteğidir. Bu anlamda milli burjuvazi belirli koşullar altında ve geçici bir süre için emperyalizmden "bağımsız" olabilir ve ama emperyalist sistemin bir parçasıdır. Bu nedenle de süreçte emperyalist sistemle bütünleşecektir. Nitekim kemalistlerin de yaptığı budur; 20'li ve 30'lu yılların sonlarına kadar herhangi bir emperyalist gücün uzantısı olmadıkları halde, ***emperyalist sistemin bir parçası olmaları nedeniyle*** 30'lu yılların sonlarından itibaren emperyalist güçlerle bütünleşme sürecine girmişlerdir.

Biz, kemalist devrimde önderlik sorunu ve kemalist iktidarın gelişimi konusunda yukardaki tavrı takınmakla birlikte, İbrahim Kaypakkaya'nın Kemalizm değerlendirmesindeki özün, kemalist iktidarın karşıdevrimci ve faşist olduğu, onun devrimci değil, karşıdevrimci olduğu, onun devrimin dostu-müttefiki değil hedefi olduğu şeklindeki özün savunucusu olduğumuzu bir kez daha vurgulamak istiyoruz. Bu öz, 6. Kongremizde onaylanan tezlerde de açık ve net bir şekilde şöyle formüle edilmiştir:

"Kemalist diktatörlük, takriben 1925; Takriri Sükûn Kanunu döneminde, içte iktidarını belli ölçülerde sağlamlaştırdığı andan itibaren, açıkça kendine karşı hiçbir gerçek muhalefete (burjuva anlamda da) izin vermeyen, açık terörü yönetim biçimi olarak seçen ve kullanan askeri faşist bir diktatörlüktür. Bu askeri faşist diktatörlüğe feodallerin iktidar ortağı olması ve cebirin feodal biçimlerinin yoğun kullanımı daha barbar bir görünüm kazandırmaktadır. Bu diktatörlük işçi hareketini, komünist örgütlenmeyi her zaman faşist yöntemlerle bastırmıştır. Parlamento ve burjuva cumhuriyetinin bütün diğer kurumları, kemalist faşist diktatörlüğün yüzüne geçirilen bir maske olmuştur." (Bolşevik Partizan sayı 111, s. 24-25)

Kemalist devrime hangi sınıfın önderlik ettiği tespitinin önemi nedir?

Kemalist devrimin sınıf niteliğindeki bu değişiklik, basit birer kavram değişikliği olarak ele alınamaz. Böylesi bir tespit değişikliği, kuşkusuz siyasi sonuçlarını da getirecektir.

Çünkü milli burjuvaziyle komprador burjuvazinin ulusal kurtuluş bağlamında, milli devlet bağlamında siyasi tavrı değişiktir. Komprador burjuvazinin ulusal devlet bağlamında, siyasi bağımsızlık bağlamında vs. siyasi tavrı değişiktir. Bu yüzden bu kavram tartışması değil, siyasi sonuçları olan bir tartışmadır.

Siyasi sonuçlar açısından tartıştığımızda, milli burjuvazi mi komprador burjuvazi mi sorusuna verilecek cevapta; siyasi sonuç, komprador burjuvazi ise eğer, onun antiemperyalizm bağlamında –ülke için değil, uluslararası alanda oynayacağı rol açısından tartıştığımızda– desteklenecek, olumlanacak fazla bir tavrı olamaz.

Buna karşı milli burjuvazi ise, eğer kendi siyasi iktidarını kurma, kendi devletini kurma bağlamında, uluslararası planda desteklenebilecek, olumlanabilecek bir yanı olabilir. Komintern, milli burjuvazi derken, onun ekonomik ve siyasi tavrına bakıp milli burjuvaziyi bilinçli olarak söylüyor ve milli burjuvazinin belirli koşullar altında da emperyalizme karşı ilerici bir rol oynadıklarını tespit ediyorlar.

(Geçerken vurgulamak gerekir ki, milli burjuvazi bağlamında dikkatli ve ayrımcı davranmalı; milli burjuva ise devrimci, komprador burjuva ise karşıdevrimci şeklinde bir şematizme düşülmemelidir. Milli burjuva ise desteklenir, komprador burjuva ise karşısında mücadele edilir şeklinde sorunun şematize edilmesi bilimsel değildir. Mao Zedung Düşüncesi de soruna bu temelde yaklaşır, sorunu şematize eder. Bu düşünceye göre; milli burjuvazi halkın parçasıdır; komprador burjuvazi halk düşmanıdır; milli burjuvazi ile ittifak mümkündür, belli bir yere kadar birlikte gidilebilir; komprador burjuvazi düşmandır, ona karşı mücadele edilir…

Bu bakış açısı yanlıştır. Milli burjuvazinin konumuyla ilgili olarak Mao Zedung ve Çin Devrimi üzerine yaptığımız araştırmalarda tavır takındığımızdan belirtip geçiyoruz.)

Komintern ve Sovyetler Birliği'nin Kemalist devrime verdikleri desteğin çıkış noktaları

Gerek Komintern'in gerekse Sovyetler Birliği'nin kemalist devrime, desteği konusu da 6. Kongremizde tartışmalar içine çekilmiş ve bu konuda ortaya konulan tezler, tezlere kaynaklık

eden belgeler bütünlüklü bir biçimde değerlendirilmiştir. Bu değerlendirmeler sonucunda, "Kemalist devrim ve kemalist iktidar hakkında tezler"in, Komünist Enternasyonal ve kemalist Türkiye altbaşlığı altındaki 27, 28 ve 29. tezlere son şekli verilmiştir. Sözkonusu tezleri buraya almanın yararlı olacağını düşünüyoruz:

"27) Proleter dünya devriminin merkezi örgütü olan Komünist Enternasyonal (Komintern), sorunlara tek tek ülkelerdeki devrim bakış açısıyla değil, proleter dünya devriminin genel çıkarları bakış açısıyla yaklaşmaktadır. Proleter dünya devriminin genel çıkarları açısından, Komintern'in varolduğu yıllarda, bütün dünyada tek sosyalist devlet olan Sovyetler Birliği'nin yaşatılması, onun saldırılara karşı savunulması temel sorundu. Komintern'in bu tavrı, birçok burjuva ideologu yanında sosyalist, komünist olma iddiasında olan birçokları tarafından da, Komintern'in Sovyetler Birliği'nin dış politikasının bir aracı olduğu şeklinde suçlanmıştır. Bu suçlama, gerçekte, Sovyetler Birliği gibi bir üssün yaşatılmasının proleter dünya devrimi açısından muazzam önemini ve bunun merkezi görev olduğunu kavramayan bir saldırıdır.

28) Komintern'in haklı ve doğru olarak Sovyetler Birliği'nin yaşatılmasını merkeze koyan merkezi siyaseti, tek tek ülkelerde bire bir alınıp uygulandığında, ülke devriminin geliştirilmesinin çıkarlarıyla çelişebilir. Bu yüzden, tek tek ülkelerde Komintern Seksiyonlarının görevi, Komintern'in merkezi siyasetini ülkeye bire bir uygulamak biçiminde olamaz. Her ülkede, Komintern Seksiyonlarının temel görevi, o ülkede devrimi gerçekleştirmektir. Sovyetler Birliği'ne yapılacak en büyük destek de budur.

Örneğin: Komintern, İkinci Dünya Savaşı'nın öngününde, Sovyetler Birliği'ne Hitler Almanya'sının saldırısını erteleyen «Almanya-Sovyetler Birliği Saldırmazlık Paktı»nı selamlamış, savunmuştur. Fakat bu, hiçbir şekilde örneğin Almanya'da devrimin başdüşmanının nazi Alman devleti olduğu ve onun yıkılması mücadelesinin esas mesele olduğu gerçeğini değiştirmez. Sovyetler Birliği'nin Almanya ile yaptığı saldırmazlık paktı, Alman komünistlerine nazilerle saldırmazlık paktı yapma yükümlülüğü getirmez; tam tersine, Sovyetler Birliği'ne en büyük destek ancak Almanya'da devrim mücadelesi yükseltilerek verilebilir.

29) Komintern, kemalist Türkiye'ye öncelikle onun uluslararası alanda oynadığı olumlu rol açısından yaklaşmış; Kuzey Kürdistan-Türkiye'de kemalist diktatörlüğe karşı proletarya önderliğinde bir devrim olasılığının küçük olmasından da yola çıkarak, kemalist Türkiye'nin Sovyetler Birliği'ne karşı bir saldırı üssü olmamasını onun değerlendirilmesinde çıkış noktası almıştır. Komintern, bu yaklaşımı dolayısıyla, kemalist diktatörlüğün içte oynadığı karşıdevrimci rol üzerinde fazla durmamıştır. Kemalist diktatörlük, Komintern tarafından merkezi düzeyde hiçbir dönem faşist bir diktatörlük olarak da değerlendirilmemiştir. Kemalist diktatörlükle, onun andaki esas alternatifi olan diğer burjuva-feodal klikler arasındaki iktidar dalaşını Komintern, bu bakış açısıyla (kemalist) devrim ve ilericilikle, karşıdevrim ve gericilik; bağımsızlıkla emperyalizme uşaklık, burjuvaziyle feodalizm arasında çatışma olarak değerlendirmiştir. Bu değerlendirme, bir yanıyla doğru olmasına rağmen, kemalizme karşı işçi sınıfı, köylülük ve emekçilerin eğitilmesi açısından, kemalizmin ilerici, devrimci, antiemperyalist yanını abartan bir rol oynayarak zararlı olmuştur. Yine bu bakış açısıyla, Kürt ulusal ayaklanmalarında var olan haklı ulusal yan, ulusal baskıya karşı çıkan yan da yeterince ortaya konmamıştır." (Bolşevik Partizan, sayı 111, s. 26-27)

Bu tezlere kaynaklık eden görüşler nelerdir? Bunların kemalist hareketin niteliği ve önderliğiyle ilişkisi var mıdır? Bu sorulara yanıt verelim:

Komintern'in kurulduğu dönemde Rusya'da proleter devrim, Kolçak, Yudeniç ve Denikin gibi karşı-devrimcilerin emperyalistlerin desteğinde dünyanın bu ilk proleter devletini yıkma çabalarını geri çevirmiş, bu güçler üzerinde zafer kazanmışlardı. Gerek Ekim Devrimi'nin dünya çapındaki etkisi ve bu etkinin Doğu'nun sömürge ve ezilen ulusları içerisinde oldukça geniş bir yankı bulması; gerekse emperyalistlerin Sovyet Rusya'yı yıkma girişimlerine karşı elde edilen başarı kendi kurtuluşları için savaşmak üzere ayağa kalkan ülkelerde coşkuyla karşılanmıştı.

Birinci Dünya Savaşı sonrasında ayağa kalkan Doğu'nun ezilen ve sömürülen halklarının mücadelesi, emperyalizme darbe indirmek ve onu güçsüz kılmakla kalmıyor aynı zamanda o, bu konumuyla objektif olarak proleter dünya devriminin dolaysız bir yedek gücünü oluşturuyordu.

Lenin ve Stalin başta olmak üzere komünistler bu durumu gördüler; ulusal sorun ve sömürge sorununun proleter devrimle birleştirilmesi ve kaynaştırılması sorununu çözümlediler ve buna uygun bir pratik geliştirdiler.

Leninizmin ortaya koyduğu tezler, Komünist Enternasyonal'in ulusal ve sömürgesel sorundaki çıkış noktaları oldu. Komintern, kurulduğundan hemen bir yıl sonra yaptığı 2. Kongresi'nde, ulusal sorun üzerine tartışma yürütmüş ve bu kongrede Lenin'in sunduğu tezler temelinde sorunu tartışarak önemli kararlar almıştır. Yine aynı kongrenin hazırlandığı sıralarda Doğu'nun ezilen ve sömürülen ülkelerinden gelen bir dizi komünist ve işçi-köylü temsilcinin birarada ortak bir Kongre'de buluşturulması ve Doğu halklarının temsilcilerinin tek bir merkezde sorunlarını tartışabilmeleri ve karar alabilmelerine olanak sağlanması gündeme getirilmiştir. Bunun üzerine 2. Kongre'nin hemen ertesinde "Birinci Doğu Halkları Kurultayı" Bakü'de toplanmıştır. Doğu Halkları Birinci Kurultayı, II. Kongre'de kabul edilen tezlerin ışığında sorunu detaylı bir şekilde tartışmış ve pratik olarak Doğu'nun komünist ve devrimci örgütlerinin uluslararası örgütsel birliğinin yaratılması yönünde önemli adımlar atmıştır.

Komintern'in İkinci Kongresi'nde, Lenin'in sunduğu tezlerin en önemlilerinden biri, şüphesiz "ezen ülke-ezilen ülke" ayrımının yapılmasıdır. Ezen ülkelerle, ezilen ülkeler arasındaki ayrımın yapılması, her iki konumdaki ülkede devrim tiplerinin de farklılığı sorununu gündeme getirmektedir. Bunun nedeni; başka halkları ezen ülkelerde burjuvazi, devrimin bütün aşamalarında karşıdevrimci bir rol oynar; bu tür ülkelerde ulusal moment eksik olduğundan burjuvaziyle ittifak da sözkonusu değildir. Buna karşın, emperyalizme bağımlı sömürge ve yarısömürge ülkelerde ulusal sorun devrimin bir momenti olarak gündeme gelmekte; emperyalizm, milli burjuvaziyi de baskı altında tutmakta ve bu durum milli burjuvaziyi belirli bir dönem, belirli koşullar altında emperyalizme karşı, devrimci mücadelenin içine girmesini sağlamaktadır.

Emperyalizme darbe vuran Do-

ğu'nun ezilen ve baskı altında tutulan yığınlarının devrimci eylemi karşısında bu hareketlerin desteklenmesi, sömürge ve yarısömürgelerdeki hareketlerin proleter devrimin bir parçası haline getirilmesi politikasının bir parçası olarak Türkiye'de Kemal önderliğinde gelişen hareket de desteklenmiştir. Komintern'in birçok belgesinde bu çok açık bir şekilde formüle edilmiştir.

Komintern'in bu desteğinde en önemli yanlardan biri, şüphesiz kemalist devrime önderlik eden Kemal'in ya da onun gibi önderlerin niyetinden çok, objektif olarak kemalist devrim benzeri hareketlerin emperyalizme darbe vurup vurmadığı, onu zayıflatıp zayıflatmadığı, dünyanın ilk proleter devriminin gerçekleştirildiği Sovyetler Birliği'ne karşı emperyalistlerin yıkıcı çalışmalarında köprü olup olmadığı gibi faktörler rol oynamıştır.

Olgulara bakıldığında kemalist devrimin, a) Kurtuluş Savaşı'yla emperyalizme bir darbe indirdiği; b) Emperyalist güçlerin kemalist iktidarı Sovyetler Birliği'ne karşı bir saldırı üssü olarak kullanamadıkları; c) Kemalist devrimin doğunun devrimci hareketlerine bir örnek teşkil ettiği açıktır.

Bu durumu gören Stalin'in; kemalist devrim hakkındaki şu değerlendirmesi önemlidir:

"Son olarak, üç yıl önce, ezilen Doğu ülkelerinde devrime karşı bir kayıtsızlıkla karşılaşırken, bugün Doğu galeyana gelmiştir ve Doğu'da Antant'a karşı, emperyalizme karşı yönelmiş bir dizi kurtuluş hareketleri gözlemliyoruz. Kemal'in burjuva devrimci hükümeti biçiminde, bütün diğer sömürge ve yarısömürgeleri çevresinde toplayan devrimci bir çekirdek; silah elde Antant'a karşı savaşan bir hükümet vardır.

Üç yıl önce Doğu'nun galeyana geleceğini hayal bile edemezken, bugün Doğu'da elimizde yalnızca burjuva-devrimci görünümünde bir devrimci çekirdek değil, bilakis ayrıca Doğunun sosyalist organı «Eylem ve Propaganda Komitesi» de bulunuyor" (Stalin, 6 Kasım 1920, Eserler Cilt 4, s. 345, İnter Yayınları)

Komintern'in de aynı doğrultuda görüşleri vardır.

Bu görüşlerin temelinde Lenin'in, Stalin ve Komintern'in, 1920'de, Komintern'in İkinci Kongresi'nde ve devamında Birinci Doğu Halkları Kurultayı'nda, ulusal sorun ve sömürge sorunu üzerine ortaya koydukları görüşler-tezler vardır.

Eğer biz, yukarıda değindiğimiz, ulusal ve sömürge sorunu hakkında Lenin, Stalin ve Komintern'in proleter dünya devrimi merkezli çıkış noktalarını görmezden gelirsek; ulusal sorun ve sömürge sorunu konusunda olgulardan ve bu olgulardan çıkarılan doğru sonuçlardan hareket etmezsek; kemalist devrimin "devrimci çekirdek" olarak tanımlanmasını da açıklayamayız. Yine, kemalist devrimin önderliğini ve o günkü koşullarda bu hareketin etkilerini ve emperyalizm karşısındaki konumunu doğru tespit etmezsek, Komintern'in ve Sovyetler Birliği'nin kemalist iktidara desteğini de doğru bir temelde açıklayamayız.

Milli burjuvazi faşizmi uygulayabilir mi?

Öncelikle, yanlış faşizm tanımlarına değinmek gerekiyor. Bu değerlendirmelerden biri, faşizmi yalnızca tekelci burjuvazi ya da komprador burjuvazinin uygulayabileceği, buna karşın milli burjuvazinin faşizmi uygulayamayacağı tezidir. Böylesi bir tanımlama yanlıştır.

Faşizmin en genel tanımı, burjuvazinin açık terörcü diktatörlüğüdür. Genel olarak emperyalizm çağında, emperyalist ülkelerde hakim olan burjuvazi yani tekelci emperyalist burjuvazi –yani finans kapital–; emperyalizme bağımlı ülkelerde ise emperyalizme bağımlı burjuvazi (bu bağımlılık mutlaka komprador biçiminde olmayabilir, yani kelimenin dar anlamında bir ticari temsilcilik olmayabilir) ve toprak ağaları (bazı durumlarda kapitalistleşmiş toprak beyleri) faşizmi uygularlar.

Uluslararası planda güdük de olsa emperyalizme darbe vuran ve bir süre emperyalizmin uzantısı olmayıp "bağımsız" bir siyaset izleyen bir burjuva iktidarı, içte faşizmi ulgulayabilir mi? Bu soruya "Evet uygulayabilir, kemalist iktidar tam da bunu yapmıştır!" yanıtını veriyoruz.

Kemalist iktidar faşist bir iktidardır; çünkü kemalist iktidar işçiler, köylüler, emekçiler üzerinde açık terör uygulayan bir burjuva iktidardır.

Kemalistler, iktidarını sağlamlaştırdıktan sonra, 1925 Takrir-i Sûkun yasasıyla birlikte açık bir biçimde işçiler-köylüler üzerinde terörcü diktatörlüğünü kurmuşlardır. Onlar bir yandan, Sovyetler Birliği'ne karşı emperyalistlerin uzantısı olarak hareket etmeyi reddederken, diğer yandan içte işçilere-köylülere, demokrat aydınlara karşı azgın bir terör uygulamış; en temel hak ve özgürlükleri sınırlamış ya da yoketmişlerdir. İşçi sınıfının hak talepleri ve bu uğurdaki mücadeleleri kanla bastırılmıştır. Yoksul köylüler üzerinde jandarma dipçiği eksik olmamıştır. Gazete ve dergilere sıkı bir denetim ve sansür uygulanmıştır. Komünistler, devrimci aydınlar kovuşturmalara uğramış, hapis cezalarına çarptırılmış, katledilmişlerdir. Kemalist iktidar, milli meselede Türk şovenisti bir çizgi izlemiştir. Kürtler ve azınlık milliyetler üzerinde dizginsiz bir baskı ve katliam uygulamıştır... vb. vb.

İbrahim Kaypakkaya'nın da Şnurov'a dayanarak açıkladığı-örneklediği olgular, Kemalizmin açık terörcü diktatörlüğünü göstermeye yeterlidir.

Komintern'in siyasetinin birebir uygulanması

Proleter dünya devrimini siyasetinin merkezine koyan ve dünyanın ilk sosyalist devleti olan Sovyetler Birliği'nin emperyalist güçlerin saldırılarından korunması politikasını uygulayan Komintern'in kimi siyasi yaklaşımları, birebir alınıp uygulandığında tek tek ülke devrimlerinin çıkarlarıyla çatışabilir. Bu noktada Komintern üyesi partinin/partilerin görevi, Komintern'in merkezi siyasetini ülkeye birebir uygulamak değil, ülkesinde devrimi gerçekleştirmek olmalıydı. Bu yapılmadığı takdirde bir dizi hatanın işlenmesi kaçınılmazdı.

6. Kongremizin onayladığı tezlerde bu doğru görüş şöyle formüle edilmiştir:

"28) Komintern'in haklı ve doğru olarak Sovyetler Birliği'nin yaşatılmasını merkeze koyan merkezi siyaseti, tek tek ülkelerde birebir alınıp uygulandığında, ülke devriminin geliştirilmesinin çıkarlarıyla çelişebilir. Bu yüzden, tek tek ülkelerde Komintern Seksiyonlarının görevi, Komintern'in merkezi siyasetini ülkeye birebir uygulamak biçiminde olamaz. Her ülkede, Komintern Seksiyonlarının temel görevi, o ülkede devrimi gerçekleştirmektir. Sovyetler Birliği'ne yapılacak

en büyük destek de budur. ..." (Bolşevik Partizan, sayı 111, s. 27)

6. Kongremizde kabul edilen tezlerimize de (28. tez) yansımış olan şu örnek, sorunu çok daha iyi açıklar:

"Örneğin: Komintern, İkinci Dünya Savaşı'nın öngününde, Sovyetler Birliği'ne Hitler Almanya'sının saldırısını erteleyen «Almanya-Sovyetler Birliği Saldırmazlık Paktı»nı selamlamış, savunmuştır. Fakat bu, hiçbir şekilde örneğin Almanya'da devrimin başdüşmanının nazi Alman devleti olduğu ve onun yıkılması mücadelesinin esas mesele olduğu gerçeğini değiştirmez. Sovyetler Birliği'nin Almanya ile yaptığı saldırmazlık paktı, Alman komünistlerine nazilerle saldırmazlık paktı yapma yükümlülüğü getirmez; tam tersine, Sovyetler Birliği'ne en büyük destek ancak Almanya'da devrim mücadelesi yükseltilerek verilebilir." (Bolşevik Partizan, sayı 111, s. 27)

Bu örneklemelerle bağ içinde, Komintern'in kemalist iktidarı değerlendirmesi ve görevleriyle TKP'nin bu iktidara karşı görevlerinin bir ve aynı olamayacağı açıktır.

Ancak Kuzey Kürdistan-Türkiye açısından kemalist devrime ve kemalist iktidara yaklaşım bağıntısında sorunu incelediğimizde, tam da TKP'nin Komintern'in yaklaşımını birebir alıp uyguladığını ve yanlış yaptığını görürüz.

Komintern, kemalist devrimin, kemalist iktidarın uluslararası planda oynadığı olumlu yanı, merkeze koyduğu görev açısından doğru ve yapıcı bir şekilde desteklemiş, kemalist iktidarın, emperyalistlerin Sovyetlere karşı bir saldırı üssü olmasını engelleme siyaseti yürütmüştür. Kemalist devrim, kemalist iktidar sorununa uluslararası planda bakmış, değerlendirmelerini daha çok bu çerçevede yapmıştır.

Buna karşılık Komintern'in Kuzey Kürdistan-Türkiye seksiyonu olan parti; yani TKP, Komintern'in uluslararası planda kemalist iktidara yaklaşımını doğru bir biçimde kavrayamamış, bu siyaseti birebir alıp uygulayarak Kemalizm kuyrukçusu bir siyaset izlemiştir.

O, kemalist iktidarı uluslararası koşullarda oynadığı rolle birlikte değerlendirme yanında, bu iktidarın Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yaptıklarına göre de değerlendirmek zorundadır, bu yana ağırlık vermek, bu iktidarı yıkmak göreviyle karşı karşıyadır. Çünkü Kemalizmin iki yönü vardır: Uluslararası planda oynadığı olumlu rol ve ama aynı zamanda bir burjuva iktidar olarak Kuzey Kürdistan-Türkiye'de oynadığı rol.

Komintern seksiyonu olan partilerin temel görevi, ülkelerinde devrimi gerçekleştirmek olduğuna göre, TKP'nin de uluslararası planda dünyanın ilk sosyalist devletine destek sunmak ve dünya çapında komünist cepheyi güçlendirmek için kemalist iktidarı yıkma görevini önüne koyması gerekirken o, kemalist iktidarın uluslararası planda oynadığı olumlu rol açısından değerlendirerek soruna yaklaşmış, kemalist iktidara karşı sınıf uzlaşmacısı bir siyasi çizgi uygulamıştır. Bu yaklaşımının sonucu olarak da Kemalizmin soldan destekçisi bir konuma düşmüştür.

Komintern'in Kuzey Kürdistan-Türkiye'de ulusal soruna yaklaşımı...

Daha önce de belirttiğimiz gibi Komintern, ulusal sorun ve sömürgeler sorununa yaklaşımında proleter dünya devriminin çıkarlarını merkeze koymuş, İkinci Kongre'de ezen ülke/ezilen ülke ayrımını yapmış, somut siyaset belirlemede bu kriterden hareket etmiştir. Yine Komintern, ulusal hareketler bağlamında, ulusal hareketleri ulusal devrimci hareketler ve ulusal reformist hareketler olarak ikiye ayırmış, bunlardan ulusal devrimci hareketlere karşı destekleme politikası yürütmüştür.

Komintern, ulusal hareketlerin genel olarak emperyalizme yaklaşımlarına göre bu ayrımı yapmış; emperyalizme yönelen, onu zayıflatan ve işçi sınıfı, köylülük ve ezilen geniş emekçi yığınların devrimci temelde aydınlatılmasına ve örgütlenmesine engel olmayan hareketleri ulusal devrimci hareketler olarak değerlendirmiş; ulusal hareketlerin dünyanın ilk sosyalist devleti Sovyetler Birliği ile ilişkilerinde ittifak içinde bulunması ve emperyalizme karşı mücadele etmesi için çaba sarfetmiştir.

Bu temel çıkış noktalarına sahip olan Komintern –ve onun Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki seksiyonu olan parti TKP–, Kuzey Kürdistan'daki Kürt isyanlarına doğru bir temelde yaklaşmamış, bu noktada teorik olarak savunduğu doğru görüşleri Kürt isyanları bağlamında pratiğe geçirmemiş, yanlış bir konumda durmuştur.

Ulusal sorun ve sömürge sorununda izlediği doğru siyasetin devamı olarak Komintern'in ve TKP'nin Kürt isyanları bağlamında görevi, Kürt isyanlarının kemalist iktidar tarafından kanlı bir şekilde bastırılmasına karşı çıkmak; Kürt isyanlarının temelinde yatan ulusal baskıya karşı çıkan demokratik yanı tespit etmek ve Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını savunmak; Kürt isyanlarının kimi emperyalist güçler tarafından kemalist diktatörlüğe karşı çok daha geri programlarla mücadele eden burjuva-toprak ağası klikler tarafından kullanılmasına karşı çıkmak ve komünist alternatifi koymak olmalıydı. Komintern ve TKP bu görevi yerine getirmemiştir.

Komintern, Kürt isyanlarını emperyalizmin kışkırttığı gerici ayaklanmalar olarak değerlendirirken, Kürt yığınlarının bu isyana katılmalarındaki yönü hiç tartışmaz. Örneğin, Şeyh Sait ayaklanmasının hemen ertesinde şu değerlendirme yapılır:

*"**Mustafa Kemal**'e ve **Ankara** hükümetine karşı **Kürdistan'daki Şeyh Sait** ayaklanması, Moskova tarafından, **Türk gericiliğinin İngiliz emperyalizmi ile ittifak halinde** bir geri dönüş girişimi olarak değerlendirilmektedir.*

Kemal, genel olarak milli kurtuluş hareketini temsil etmekte ve Türkiye'nin demokratlaştırılmasını ve feodal kalıntılar ile müslüman din adamlarının etkisinden kurtarılması için çalışmaktadır. Kemal'e karşı, ilk olarak emperyalizm, ikinci olarak feodal ağalar, üçüncü olarak din adamları ve dördüncü olarak liman şehirlerinin yabancı sermayeye bağlı ticaret burjuvazisi mücadele etmektedir. (...)

*Ayaklanma büyük toprak ağalarının hakim olduğu Doğu illerinde patlak verdi. İsyancıların arkasında, **Musul meselesinde**, yani **petrol meselesinde** çıkarı olan **İngiltere** bulunuyordu. (...)*

Şehir küçük burjuvazisi ile orta burjuvaziye ve köylülüğün bir kısmına dayanan Kemal hükümetinin, büyük toprak ağalığına, yobazlığa ve İngiliz emperyalizmine karşı sınıf mücadelesi tayin edici bir aşamaya girmiş bulunuyor." (Komünist Enternasyonal Belgelerinde Türkiye Dizisi-2, Kürt Milli Meselesi, Aydınlık Yayınları, Bi-

rinci Baskı-Mart 1977, s. 15-16,)

Önemli bir bölümünü aktardığımız bu yazıdan da görüleceği gibi, Kürt isyanları, onun önderliği ve onu kışkırtan, onun arkasında bulunan güç bağlamında sorun tartışılmakta, yoksul Kürt yığınlarının bu harekete katılmasının ardındaki ulusal baskıya karşı çıkan yana hiç değinilmemektedir. Konuyla ilgili diğer belgelerde de bu yönlü bir tartışma yoktur.

Komintern'in Kürt isyanları bağlamında, ulusal sorun ve sömürge sorunu konusunda savunduğu genel çizgiye zıt tavırlar takınmasının, proleter enternasyonalizminden sapma teşkil eden tavırlara girmesinin temelinde yatan neden, 6. Kongremizin onayladığı tezlerde şöyle değerlendirilmektedir:

"8) Bu yanlış tavrın temelinde, Komintern açısından kemalist diktatörlüğün dış siyasetteki görece bağımsız ve Sovyetler Birliği ile dostluk ilişkisini temel alan tavırlarının çıkış noktası alınması yatmaktadır." (Bolşevik Partizan sayı 111, s. 27)

Komintern'in Türkiye seksiyonu olan parti, yani TKP; Kürt isyanları bağlamında pratik olarak, Kürt isyanının temelinde yatan noktayı tahlil etme ve pratik olarak bu hareketlere önderlik etme görevlerine sahipti. TKP'nin bu görevi yerine getirmesi demek, aynı zamanda Kürt isyanlarını kanlı bir biçimde bastıran kemalistlerin desteklenmemesi demektir. TKP, Kürt ulusal isyanları hakkında gerici genel değerlendirmesi yapsa bile, kemalistlerin isyanları bastırmasına pratik destek ve onay verme hakkına sahip değildi.

Ancak TKP de, Kürt isyanlarındaki haklı olan yanı görmemiş; bu isyanların örgütlenmesi ve kemalist iktidara karşı mücadele etmesi konusunda alternatif komünist bir politika geliştirmemiştir. TKP'nin pratik tavrı, kemalist iktidarın Kürt isyanlarını bastırmasına destekleme ve onay verme tavrı olmuştur...

TKP, Kürt isyanları bağlamında, bu isyanların ulusal baskıya karşı çıkan haklı yanı görüp destekleyeceği yerde, bu isyanları İngiliz emperyalistlerinin kışkırtmasıyla gerçekleşen isyanlar olarak değerlendirmiştir. Bunun en açık örneklerinden biri, Şeyh Sait isyanında yaşanmıştır. Şeyh Sait isyanı sonrasında TKP yayın organlarının isyana karşı takındığı tavırlar bunun en açık göstergesidir. Örneğin, ayaklanmanın hemen ertesinde TKP'nin yayın organı Orak-Çekiç'te yayınlanan yazıların başlıklarından bazıları şöyledir:

"İrticaın başında Şeyh Said değil, derebeylik oturuyor; irticaa karşı karşı mücadelesinde halk hükümetledir", "Kahrolsun irtica", "Ankara Büyük (Millet) Meclisi'nde müfrit (aşırı) sol burjuvazinin tırnakları, kafasına kurun-u vustayı (ortaçağı) dolamış yobazların gırtlağına yapıştı". (Mete Tunçay, Türkiye'de Sol Akımlar-1, BDS Yayınları, s. 195)

TKP'nin Kürt isyanlarına ilişkin takındığı bu tavırlar, onun programıyla da çelişen tavırlardır; sosyalşoven tavırlardır.

Bolşevik Parti'nin 6. Kongresi, Kürt milli meselesinde Komünist Enternasyonal ve TKP'nin tavırlarını inceleyip bunları tezler halinde ortaya koyarken, İbrahim Kaypakkaya'nın bu isyanlar hakkındaki tavrını da değerlendirmiş ve şu sonuca varmıştır:

"9. İbrahim Kaypakkaya'nın isyanlar hakkında takındığı tavır, Komünist Enternasyonal ve TKP'nın tavrıyla çelişen ve fakat doğru Marksist-Leninist olan tavırdır." (Bolşevik Partizan sayı 111, s. 27)

Kaypakkaya bir milattır!

6. Kongre, Komintern'in Kemalizm hakkındaki görüşlerini ele alırken, İbrahim Kaypakkaya'nın görüşlerini de tartışmalar içine çekmiş, bu konuda onun hatalarını, bu hatalara kaynaklık eden görüşleri de değerlendirmiştir. Bununla birlikte 6. Kongre, Kaypakkaya'nın Kemalizm değerlendirmesini yaptığı dönemde diğer sol akımların Kemalizm hayranı olduğunu ve esasta doğru olan tavırlarını, Kemalizm kuyrukçuluğuna vurulmuş bir er darbe olarak değerlendirmiştir. 6. Kongre'nin onayladığı tezlerin 31. maddesinde şu tespit vardır:

"31. Kuzey Kürdistan-Türkiye komünist hareketinde Kemalizm'e kuyrukçuluk siyasetini yıkan İbrahim Kaypakkaya'dır. O, 70'li yılların başlarında, bütün sol içinde Kemalizm'in hakim olduğu bir ortamda, Kuzey Kürdistan-Türkiye devriminin başdüşmanının kemalist diktatörlük olduğunu tespit ederek, kemalist diktatörlüğün ve Kemalizm'in Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimi açısından bir müttefik değil, esas saldırı hedefi olduğunu tespit ederek Kemalizm kuyrukçuluğuna yıkıcı bir darbe vurmuştur. İbrahim Kaypakkaya, Kemalizm konusunda esasta doğruları savunmuştur. Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimi ve sınıf mücadelesi açısından, Kemalizm'e yaklaşımda İbrahim Kaypakkaya bir anlamda ***milat****tır! Onun, Kemalizm değerlendirmesinde düştüğü kimi sol hatalar (örneğin, kemalist devrimde önderliğin Türk komprador burjuvazi ve toprak ağalarının elinde olduğu olduğu tespiti ve bunun gerekçelendirmesi), sınıf mücadelesi açısından pratikte fazla önemi olmayan, teorik düzeyde kalan hatalardır ve onun özde ve esasta haklı olduğu gerçeğini değiştirmez!" (Bolşevik Partizan sayı 111, s. 27)*

İbrahim Kaypakkaya'nın kemalist devrim ve kemalist iktidar hakkında değerlendirme yaptığı dönemin özellikleri dikkate alındığında, İbrahim Kaypakkaya için neden **milat** denildiği çok daha anlaşılır olacaktır.

70'li yılların sol hareketi, geçmiş TKP'den üzerlendiği Kemalizm hayranlığını sürdürüyor, Kemalizmin etkilerini oldukça fazla bir biçimde taşıyordu. Bu dönemde "sol" hareket, Kemalizmin hep anti-emperyalist yönünü öne çıkarıp onun uluslararası planda oynadığı role dayanarak, Kemalizmi "devrimci" değerlendirirken, Kemalizmin Kuzey Kürdistan-Türkiye işçi sınıfı ve ezilenleri için ne anlama geldiğini gözardı ediyordu. Kemalist olmanın, sosyalist olmanın ön şartı olarak görüldüğü; "her kemalistin sosyalist olmak zorunda olmadığı ama her sosyalistin kemalist olmak zorunda olduğu" bir dönemde İbrahim Kaypakkaya, Kemalizm hayranlığı zincirini kırmıştır.

İbrahim Kaypakkaya, 70'lerde olduğu şekliyle sol hareketin öne çıkardığı güdük antiemperyalist yanı değil; bir başka yanı öne çıkarmıştır. Bu yan, Kemalizmin Türkiye işçi sınıfının ve köylüleri açısından esas olan yanını, onun karşıdevrimci olan, faşist olan yanını öne çıkarmış, bunu vurgulamış ve kemalizmi yıkma siyasetinin gerekli olduğunu ortaya koymuştur. O, kemalist diktatörlüğü yıkma, işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğünü kurma siyaseti gereklidir demiştir. Devrimci, Marksist-Leninist tavır, kemalizme karşı esasta, özde budur.

Eylül 1997 ▲

YAZI KURULU'NUN NOTU: Emperyalist güçlerin ve onların uşaklarının Kıbrıs sorununu "barışçıl bir şekilde çözme" sahtekarlığının yaşandığı bir dönemden geçiyoruz. Konuyla ilgili olarak, "Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek" adlı derginin 19. sayısında (Ağustos 1997) yayınlanan –emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin "barış" çabalarına ilişkin– bir makaleyi aşağıda yayınlıyoruz.

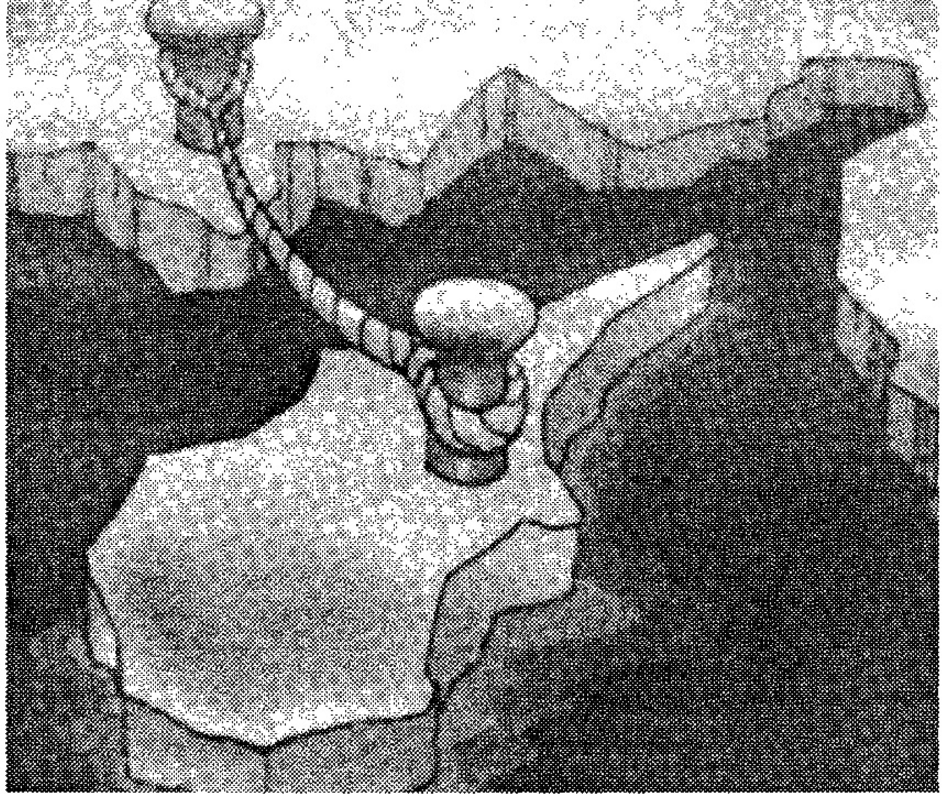

Montrö'de de beceremeyecekler

(KSG Özel) 9 Temmuz'da ABD'nin inisiyatifinde New-York yakınlarında Amenia'da biraraya gelen Rum ve Türk "liderleri" bildik tavırlarını sürdürdüler. ABD'nin Kıbrıs Özel Temsilciliğine atanan Holbrooke'un "kararlı" tavrı birçok çevrede "bu iş bu defa çözülecek" düşüncesini doğurdu.

9-12 Temmuz tarihleri arasında yapılan görüşmelerde "gizlilik" kararı gereği basına ve kamuoyuna açıklama yapılmadı. Fakat gerek ABD, gerekse AB ve Güvenlik Konseyi'ne üye diğer ülkelerin temsilcileri bu görüşmeleri birinci elden takip ettiler.

Aslında Amenia'daki görüşmelerde kamuoyuna yansımayan kavga, Denktaş-Klerides kavgasından çok ABD-AB kavgasıydı. Nitekim Holbrooke, görüşmeler sonrası yaptığı açıklamada yakında AB başkentlerine gideceğini ve AB'nin Kıbrıs sorunundaki tavrından rahatsız olduğunu belirteceğini ortaya koydu. Amenie görüşmelerinin hemen sonrasında AB, Gündem 2000 raporunu açıklayarak birçok Avrupa üykesiyle beraber Kıbrıs'la da 1998 başında üyelik görüşmelerine başlayacağını ilan etti. Bu tavır, başta ABD olmak üzere TC ve

Denktaş'ı çileden çıkardı. Nitekim AB'nin bu tavrının "pişmiş aşa su katmak" olduğunu söylemeye başladılar.

Denktaş ve Klerides Ağustos'ta İsviçre'nin Montrö kentinde yeniden biraraya gelme kararı almışlardı. AB'nin bu kararından sonra Denktaş ve TC, rahatsızlıklarını açığa vurarak görüşmelere gitmemenin sözkonusu olabileceğini ve TC ile Kuzey Kıbrıs'ın bütünleşebileceğini ilan ettiler.

20 Temmuz'da Kuzey Kıbrıs'a kalabalık bir heyetle gelen Ecevit'le bütünleşme için yeni anlaşma imzaladı-

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) taraftarlarının, faşist TC'nin Kıbrıs'ı işgalinin 23. yıldönümü dolayısıyla hazırlayıp dağıttıkları pullardan bazıları...

24 TEMMUZ 1974...
İŞGALCİ FAŞİST TC ORDUSU KIBRIS'TAN DEFOL!
BOLŞEVİK PARTİ

KIBRIS'TA İŞGALİN 23.YILI!
ÇÖZÜMÜ DEVRİMDE! SOSYALİZMDE!
BOLŞEVİK PARTİ

24 TEMMUZ 1974...
FAŞİST TC ORDUSU VE BÜTÜN YABANCI GÜÇLER KIBRIS'TAN DEFOLUN!
BOLŞEVİK PARTİ

lar. Bu anlaşmanın içeriği, aslında dışa dönük ayak patırtısından öteye gitmeyecektir. Çünkü ileri sürülen "yeni adımlar" zaten fazlasıyla mevcuttur. Örneğin Kıbrıs Türkleri'nin güvenliği için ortak savunma anlaşması yapılması gibi. Yine TC ile Kuzey Kıbrıs arasında ekonomik ve mali birlik anlaşması gibi. Bu adımlar zaten 1974'ten beri atılmış adımlardır.

Kıbrıs sorununda kamplaşmanın belirginleştiği görülmektedir. Bir yanda ABD ve kontrolündeki BM ve TC, ayrıca Kuzey Kıbrıs yöneticileri, diğer yanda AB, Rusya, Yunanistan ve Güney Kıbrıs yöneticileri kamplaşmış durumdadırlar. ABD-AB emperyalistleri arasındaki hakimiyet kavgasında ABD'nin somut ağırlık koyduğu gözlenmektedir.

TC'nin AB tarafından "kapıda bekletilmesi" ve buna bağlı olarak Kıbrıs'ı AB'ye alma tavrı TC'yi çileden çıkarmıştır. TC, AB'ye girme umudunu yitirdikçe ABD'nin yanına iyice kayacaktır. Almanya'nın başını çektiği birçok AB ülkesi TC'ye soğuk bakmaktadır. TC'ye soğuk bakma bahane edilerek 1960 anlaşmalarına atıfta bulunuluyor. Buna ek olarak uluslararası güç adı altında ABD'nin Kıbrıs'a yerleşme planları yaptığı biliniyor.

Ağustos'ta yapılacak görüşmelerde, Kıbrıs halkının özlemlerini giderecek konuların masaya gelmesi beklenmemeli. Çünkü emperyalistlerin ve "anavatanların" çıkar kavgaları perde gerisinden görüşmelere gölge düşmüştür. Kıbrıs'ın askersizleştirilmesi, birliğe gidecek federatif yapının oluşturulması, üslerin kapatılması, sınırların serbest dolaşıma açılması gibi bir dizi belirleyici problemin çözülmesi Montrö görüşmelerinde gündeme belli ki gelmeyecek. Gündeme AB-ABD kliklerinin kızışan kavgası gelecek. Rum ve Türk liderleri de bu kapışmadan yarar umacaklar. Uzun vadede ABD bu çatışmadan kârlı çıkacağa benziyor. Bu bağlamda ABD mandasında bir Ortadoğu, TC ve Kıbrıs manzarası göreceğiz. TC ve Kıbrıs Türk yöneticilerinin ayrılığı yasallaştırıcı beklentileri adım adım uygulamaya konacak.

Tüm bunlar olurken Güney'in ve Kuzey'in emekçileri ölü gözünden yaş beklemeye devam mı edecekler? ▲

Hindistan Komünist Partisi/Marksist-Leninist KIZIL BAYRAK adlı örgütü daha önceki sayılarımızda tanıtmış (Bkz. BP sayı 99) ve bazı belgelerini yayınlamıştık.

Bu sayımızdan itibaren bu partinin "Uluslararası Gelişmeler ve Marksist-Leninist Güçlerin Görevleri" başlıklı bir belgesini yayınlamaya başlıyoruz. Sözkonusu bu belgenin ilk biçimi bu parti tarafından 1996'da yapılan "Marksist-Leninistlerin 5. Enternasyonal Konferansı"na gönderilmişti.

(Sözkonusu konferansa bizim parti olarak katılmamız, açık ve kamuyou önünde ideolojik mücadele ilkesini açıkça reddeden konferans kurallarını kabul etmememiz nedeniyle ve öncelikle de Almanya Marksist-Leninist Partisi'nin (AMLP) çabalarıyla engellenmişti. Bu konferansa bu belgeyi gönderen Hindistan KP/ML de teknik hedenlerle Konferansa katılamadı. Bu konferansın belgeleri hakkındaki tavrımızı önümüzdeki sayılardan birinde yayınlayacağız.)

Belge, Kızıl Bayrak'ın 1997'de gerçekleştirdiği IV. Tüm Hindistan Konferansı'nda son şeklini almıştır. Biz bu son şeklinin çevirisini yayınlamaya başlıyoruz. Belgenin yayınlanması tamamlandıktan sonra, bu belge hakkında düşüncelerimizi de yayınlayacağız.

Uluslararası gelişmeler ve marksist-leninist güçlerin görevleri üzerine

Hindistan Komünist Partisi (Marksist-Leninist) Kızıl Bayrak'ın IV. Tüm-Hindistan Konferansında kabul edilmiştir.

Sunuş

Nisan 1997'de yapılan Dördüncü Tüm-Hindistan Konferansı tarafından kabul edilen uluslararası gelişmeler üzerine bu belge, bugünkü uluslararası duruma emperyalist sistemin karşı karşıya olduğu büyüyen krizin damgasını vurduğu ve nesnel durumun proleter devrimci güçlerin ilerlemesi için gittikçe daha elverişli hale gelmekte olduğu temel önermesinden yola çıkmaktadır. Uluslararası alanda marksist-leninist güçler arasında, emperyalist sistemin global düzeyde arzettiği meydan okumaya karşı koymak için uluslararası komünist hareketin yeniden örgütlenmesi gerektiği yönünde genel bir görüş birliği de ortaya çıkmaya başladı. Bu noktalardan hareketle bu belge, bugünkü uluslararası durumun tahliline ilişkin temel bir yaklaşımı, özellikle Komintern'in dağıtılmasından sonraki son elli yılı aşkın zaman içinde uluslararası komünist hareketin deneyiminin değerlendirilmesi için bir yönelimi ve Komünist Enternasyonal'in yeniden örgütlenmesi için önerileri ortaya koymaktadır.

Ta 1979'da, CPI(ML)'i Hint proletaryasının öncüsü olarak yeniden örgütleme açık hedefiyle örgütümüzün kuruluşundan itibaren, İkinci Dünya Savaşı sonrası dönemde uluslararası komünist hareketin kaydettiği yenilgilere marksist-leninist

yanıtlar arama süreci başlamıştı. Çünkü içinde bulunduğumuz emperyalizm ve proleter devrimleri çağında Hindistan komünist hareketinin aldığı yenilgilerin değerlendirilmesi ve ideolojik-siyasi-örgütsel çizgisinin geliştirilmesi ancak uluslararası komünist hareketin deneyiminin değerlendirilmesinin bir parçası olarak ve ondan dersler almakla mümkün olabilirdi. Çeşitli sorunlara o zamanlar bugün elde edilmiş olan berraklıkta yaklaşılamasa da, daha önceki Kruşçevist neorevizyonizme ve Lin Biaocu sekterliğe karşı mücadelelerin devamı olarak 70'li yılların sonlarında Dengci ve Hocacı akımlara karşı verilen mücadele, marksist-leninist yaklaşım üzerinde yükselen olumlu bir başlangıçtı.

İkinci Dünya Savaşının hemen ertesindeki yıllarda uluslararası komünist hareket dünya proletaryasına büyük ilham kaynağı olan bir manzara sunuyordu. Bu durumdan, bugün gelinmiş olunan tüm sosyalist ülkelerin yozlaşmış olması durumuna gerilemek ciddi bir değerlendirmeyi gerektiriyordu. Ve buna, savaş sonrası yıllarda dünya hegemonyasını sürdürmek için neosömürgeciliğin yeni taktiklerini benimsemiş olan emperyalizmin somut bir incelemesiyle başlamak gerekiyordu. Bugün bu tayin edici bir öneme sahiptir, çünkü tam da yenisömürgeci dönemindeki emperyalizme yanlış yaklaşım ve içinde bulunduğumuz emperyalizm ve proleter devrimleri çağı hakkındaki anlayışın bayağılaştırılması, İkinci Dünya Savaşı sonrası dönemde uluslararası komünist hareket içindeki gerek neorevizyonizmin gerekse de sekterizmin kaynağı haline gelmiştir. Sosyalist güçler bir kez somut durumun somut tahlilinde yanılıp proleter devrimci rotadan ayrılmaya başlayınca, emperyalist kampın karşıdevrimci saldırılarını yoğunlaştırması ve uluslararası komünist harekete ciddi darbeler indirmesi de kolaylaştı.

Kruşçevci neorevizyonizm bugün Dengci pazar sosyalizmi biçimine bürünmüştür. Onun kökünü kazımak için sürekli uzlaşmaz bir şekilde mücadele etmeden uluslararası komünist hareket ilerleyemez. Fakat geçmişte olduğu gibi, bugün de sekterizm bu ölüm kalım mücadelesinde engeller yaratıyor. Dolayısıyla sosyalist güçler bugünkü başarısızlıkları ancak hem revizyonizme hem de sekterizme karşı mücadeleyi sürdürerek aşabilirler. Bu mücadele, neosömürgeci aşamasındaki emperyalizmin somut incelenmesini ve onunla mücadelenin strateji ve taktiklerinin geliştirilmesini ilerletmeye yardım ederken, tersine, bu somut incelemeye girişmek de bu iki yabancı akıma karşı mücadeleye yardım edecektir.

Marksist-leninist güçlerin Komünist Enternasyonal'i yeniden inşa etme ve kendi ülkelerindeki devrimci mücadeleleri ilerletme gerekliliği hakkında gittikçe daha bilinçli hale geldiği bugün, geçmiş deneyimi doğru bir şekilde tahlil etmek ve ileriye uzanan yolu çizmek muazzam öneme sahiptir. Marksist-leninist bir yaklaşım başlatırken uluslararası komünist hareketin devrimci yönelimini daha da geliştirmek için yolu açan bu belgeye bu çerçeve içinde yaklaşılmalıdır.

Bu belgenin takındığı temel tavır, Komintern'in pozisyonları ve ÇKP'nin Büyük Polemik'in parçası olarak ortaya koyduğu genel çizgi temelinde, onların devamı olarak ve somut durumun somut tahlili temelinde uluslararası komünist hareket yeniden örgütlenmesi gerektiğidir. Uluslararası komünist hareketi zayıflatan sağ oportünizm ve sekterizmle ancak bu şekilde mücadele edilebilir. Tam da bu bağlamda belgede uluslararası alandaki temel çelişkilere dair marksist-leninist anlayış yeniden ortaya konmakta ve gerek sağ oportünizm, gerekse sekterizmin temeli haline gelen başçelişki hakkındaki yanlış anlayış düzeltilmektedir. Temel çelişkiler ve bunların yol açtıkları mücadeleler birbirleriyle bağıntılıdır ve birbirlerini etkiler. Sınıf mücadelelerinin şiddetlenmesine ve bunları çözebilecek biricik şey olan devrimlere yol açarlar. Bu çelişkilerden herhangi birini silmek ya da sübjektif bir şekilde tüm diğerlerinin yerine sadece birini geçirmek, İkinci Dünya Savaşı sonrası dönemde tekrar tekrar görüldüğü gibi ciddi sapmalara yol açacaktır. Böylece, bir bütün olarak dünya politikasının ve ekonomisinin ve dünyanın içinde bulunduğu güncel durumun somut sınıf tahlilinden yola çıkarak, günümüz dünyasında temil çelişkilere marksist-leninist yaklaşım yeniden ortaya konmaktadır.

Bu şekilde, uluslararası komünist hareketin ve onun bir parçası olarak Hindistan komünist hareketinin karşı karşıya olduğu somut sorunların somut tahlilinden yola çıkarak bu belge geçmiş hataları düzeltme ve içinde bulunduğumuz durumda genel çizgiyi geliştirme sürecini başlatmak için temel bir yönelim sunmaktadır. Gerek ülke içinde, gerekse de uluslararası seviyede hem devrimci pratiği hem de teorik anlayışımızı geliştirerek önümüzdeki yıllarda bu yönelimi daha da zenginleştirmek zorunludur.

"Uluslararası Gelişmeler ve Marksist-Leninist Güçlerin Görevleri Üzerine" bu broşürü bu perspektifle sunuyoruz.

HKP (ML) Kızıl Bayrak
Merkezi Reorganizasyon Komitesi
15 Mayıs 1997

* * *

Uluslararası gelişmeler ve marksist-leninist güçlerin görevleri üzerine

Uluslararası durum

Bugünkü uluslararası duruma iki önemli faktör damgasını vurmaktadır. Birincisi, dünya emperyalist sisteminin karşı karşıya olduğu vahim kriz. Çok sözü edilen yeni dünya düzeni bir yeni dünya düzensizliğine dönüşmüştür. Krizlerden özgür kapitalizm miti, emperyalist sistemin güya her şeye kadir oluşu ve bir birleşik emperyalist kamp iddiaları global düzeyde birçok gelişmeler tarafından yalanlanmaktadır. Dünya çapında emeği ve doğal kaynakları talan etmek için bilim ve teknoloji alanındaki önemli gelişmeler de dahil emrindeki en yeni cephaneliklerden de yararlanmasına rağmen, tüm emperyalist ülkeler en uzun ve şiddetlenen genel krizin pençesindeler.

İkincisi, marksist-leninist güçler bugünkü geçici başarısızlıkların üstesinden gelmede ve proleter devrimi ilerletmede vahim görevlerle karşı karşıya. Uluslararası komünist hareketin tarihi, ideolojik-siyasi çizgiye en büyük önemin verilmediği her defasında hareketin başarısızlıklara uğradığını öğretmektedir. Bu gibi anlarda yabancı eğilimler harekete egemen olmaya başlamaktadır. Uluslararası komünist hareketin yeniden örgütlenmesi ve proleter devrimin ilerletilmesi, geçmiş deneyimin değerlendirilmesini, tüm yabancı akımlara karşı müca-

dele etmeyi ve temel marksist-leninist ilkeler üzerinde yükselen ideolojik-politik çizgiyi geliştirmeyi ve savunmayı gerektirmektedir.

Emperyalizmin şiddetlenen genel krizi

Emperyalist ülkeler İkinci Dünya Savaşı sonrasında hızlı bir büyümeye (boom) tanık oldularsa da, bu geçici bir olguydu. Bilim ve teknolojinin gelişmesine, savaştan sonraki dev çaplı yeniden inşa çalışmasına, dev silah sanayiine vs. rağmen, bu hızlı büyüme sürdürülemedi. Sosyalist güçlerin arzettiği meydan okumayla mücadele etmek için, emperyalist ülkelerde birçok refah önlemleri benimsendi. Bunların içine Keynesçi araçlar benimseyerek üretim, hizmet ve dağıtım alanlarına devlet müdahalesi de dahildi. Fakat, imalat kapasitesini büyük ölçüde genişleten bu önlemler de dahil, 1950'lerdeki büyük yatırım atağı çok geçmeden makinelere, tüketim mallarına vs. olan talebi fazlasıyla doyurdu ve 1960'ların sonlarına gelindiğinde, tüm "krizlerden özgür emperyalizm" iddialarına rağmen, bu hızlı büyüme sönmeye yüz tuttu.

Marksistler, Birinci Dünya Savaşından sonra emperyalizmin geri döndürülemez bir kriz dönemine girdiği değerlendirmesini yapıyorlar. Lenin eserlerinde, kapitalizmin sosyalist devrime götüren çözülemez bir genel kriz dönemine girdiği düşüncesini açımladı. Üçüncü Enternasyonal için hazırladığı bir notta Lenin bu krizin ardındaki ekonominin ve politikanın bir tahlilini yapmaya da çalıştı. Bu krizin birçok sebebine işaret etti, örneğin hammaddelerin tükenmesi, sanayinin zayıflaması, para değerinin düşmesi, borçlar, deflasyon, dünya ekonomisinin tüm sisteminin yerinden oynaması vs. (TE, cilt 35, s. 451). Bunlarla birlikte ve bunların bir sonucu olarak o komünist hareketin ve Sovyet iktidarının doğuşuna da işaret etmişti. Lenin'den sonra Stalin, bu kapitalist genel krize bakışı daha berrak bir şekilde açıkladı. Stalin şöyle yazıyordu: "sanayinin kronik bir şekilde düşük kapasiteyle çalışması, kronik kitlesel işsizlik, sanayi krizinin bir tarım kriziyle içiçe geçmesi, genellikle yeni bir hızlı büyümenin habercisi olan sabit sermayenin az çok ciddi bir biçimde yenilenmesi yönündeki eğilimlerin yokluğu vs. vb." (Leninizmin Sorunları, s. 459).

İkinci dünya döneminden sonraki yirmi yıldan az bir dönem hariç, Stalin'in tüm bu gözlemleri doğru çıktı. Bu geçici istikrar bile savaştan sonraki yeniden inşa faaliyetlerinden ve devletin ekonomi alanına müdahalesinden –daha önceden bahsedildiği gibi, bu Sovyet deneyiminden kopya edilmiş bir siyasetti– kaynaklanıyordu. Fakat bu kendi başına genel krize herhangi bir çözüm getirmiyordu. Tam tersine, burjuva ekonomik düzenin daha sonraki hareketlerinin bir incelenmesi, bu geçici istikrarın tehlikeli krizi sadece daha da uzattığını gösterdi.

1971'de, bu yüzyılda ilk kez, ABD'nin ticaret hesabı açık verdi. Çok geçmeden ABD, Bretton Woods'da verdiği sözü geri alarak, doların altına çevrilebilirliğini (konvertibilite) askıya aldı ve doları iki kez devalüe etti. Bellibaşlı para birimlerinin birbirine oranla "yüzmeye" başlamasıyla, döviz spekülatörlerinin muazzam kârlar yaptıkları ve emperyalist ülkelerin ekonomilerinin tepetakla giderek kaosla karşı karşıya kaldığı büyük bir istikrarsızlık dönemi izledi.

Britanya ve ABD Thatcherizmi ve Reagancılığı (Reaganomics) işte bu büyüyen krizden kendilerini kurtarma çabalarının bir parçası olarak gündeme getirdiler, onları çok geçmeden diğer emperyalist ülkeler izledi. Ekonomiye devlet müdahalesi şimdi gittikçe terkediliyor. Kamu sektöründeki ve hükümetin kontrolü altındaki tüm girişimler özelleştiriliyor. Refah önlemleri budanıyor. Çok geçmeden IMF ve Dünya Bankası da tüm borçlu ülkelerde yine bu çizgiler üzerinde yapısal uyum politikaları dikte etmeye başladı.

Aynı zamanda emperyalist güçlerin dünya çapında emeğin ve doğal kaynakların talanını şiddetlendirmeye yönelik bu saldırgan planları emperyalist kampı dünya halkının sosyalist arzularıyla yüz yüze getirdi. Bu emperyalist politikalara karşı Latin Amerika ülkelerinde ve kapitalist emperyalist ülkeler de dahil dünyanın her yerinde muazzam halk mücadeleleri ortaya çıkıyor.

Sömürgecilikten enisömürgeciliğe

İkinci Dünya Savaşı sonrası dönem pekçok değişikliklere tanık oldu. Sovyetler Birliği o zamana dek tek sosyalist ülke olarak varolduysa, savaştan sonra, Çin ve Doğu Avrupa ülkeleri de dahil dünya nüfusunun üçte birini oluşturan ülkeler sosyalist oldu ve daha başka birçok ülkede, özellikle sömürge, yarısömürge ülkelerde sosyalist hareket çok güçlenmiş, adeta karşı konulamaz hale gelmişti. Aynı zamanda, emperyalist kampın liderliğini devralan ABD emperyalizmi dünya hegemonyasına soyundu. Eski emperyalist ülkelerin uğradığı başarısızlıklarla birlikte eski sömürge politikası da başarısızlıkla yüzyüzeydi ve iktidar sömürgelerdeki burjuva liderliklere transfer edilmek suretiyle sömürgelerin doğrudan yönetimine neredeyse son verilmişti. Aslında bu değişikliklerden birçoğu uzun bir zamandan beri arka planda olgunlaştırılıyordu. Savaş sırasında ve onun bir sonucu olarak hızlandırılan bu ekonomik ve politik dönüşümler, savaştan sonra hakim hale geldi. Bu değişiklikler genel olarak şöyle anlatılabilir.

Çok daha önceleri şekillenmeye başlamış olan ve sonraları uluslar ötesi ya da çok uluslu şirketler (TNC ya da MNC) olarak adlandırılacak olan uluslararası tekeller üretimi ve pazarlamayı global bir plan temelinde yeniden örgütlediler ve savaş sonrası dönemde dünyaya ekonomik hakimiyetin ana dayanakları haline geldiler. Bu, sermayenin uluslararasılaşmasını yeni boyutlara yükseltti.

DEVAM EDECEK

Açıklama

Bir okuyucumuzun dikkat çekmesi üzerine şu açıklamayı yapmak istiyoruz:

- *112. sayımızın 31. sayfasında yayınladığımız "Çaru Majumdar yoldaşın şebit düşüşünün 25. yıldönümü vesilesiyle..." başlıklı ortak açıklamayı imzalayanların "değişik parçalara bölünen HKP/ML'nin bugünkü sürdürücüsü olduğu iddiasındaki çeşitli gruplar ve partiler" olduğu bilgisi verilip somut olarak bu grup ve partilerin kimler olduğu belirtilmemektedir. Ortak açıklamanın kesinleştirilmiş son şekli şu anda elimizde olmadığından ötürü imzacıların somut olarak kimlerden oluştuğuna ilişkin kesin bir bilgi vermemiz mümkün değil.*
- *Çaru Majumdar'ın 33. sayfada yeralan "Partinin çıkarı halkın çıkarına" başlıklı makalesininse yazılış tarihi belirtilmemiştir. Bu makale 1972 tarihlidir.*

Yazı Kurulu

Halkların kardeşliğine, barışa ulaşmanın tek yolu, demokratik halk devrimidir!

Türk, Kürt, Arap, Ermeni, Laz, Çerkez, Rum, Roman... ulus ve milliyetlerden kadın ve erkek işçiler, köylüler, emekçiler, gençler!

1 Eylül, tüm dünyada "dünya barış günü" olarak kutlanıyor. Haksız ve gerici savaşların nedeni olan emperyalistler ve onların uşakları, savaşlara kendileri neden olmuyormuş gibi, bir de "barış" gününü kutluyorlar!

Dünyada güç dengelerinin değişmesine bağlı olarak, pazar için birbirleriyle savaşanlar onlar! Gerici, haksız savaşları çıkaranlar onlar! Silah üreten ve satan onlar! Halkları birbirine kırdıranlar yine onlar! Savaşın kaynağı olan emperyalistler utanmaz bir şekilde, 1 Eylül'ü "dünya barış günü" olarak kutluyorlar.

Haksız ve gerici savaşların nedeni emperyalist dünya sistemidir. Bu sistem varolduğu sürece savaşlar da olacaktır. Bu nedenle emperyalizmi proleter dünya devrimiyle mezara gömmek gerekiyor. Ancak proleter dünya devrimi savaşlara son verir; gerçek ve kalıcı barışa ulaşılır, halkların kardeşliği sağlanır. Bunun yolu da devrimci savaşlardan geçmektedir.

İşçiler, emekçiler!

Kuzey Kürdistan'da faşist Türk devleti, 1984 yılından bu yana Kürt ulusuna karşı haksız, gerici, barbar bir savaş yürütüyor. Faşist devlet zoraki birliği kollamak, misak-ı milli sınırlarını korumak için, milli baskının devamı için, "tek bir çakıl taşı vermemek" için savaş yürütüyor. Savaş sadece Kuzey Kürdistan ile sınırlı değil. Faşist devlet, Güney Kürdistan'da da savaş yürütüyor. Sık sık yapılan "sınır ötesi operasyonlar", Güney Kürdistan'ı işgal girişimleri, havadan yapılan bombardımanlar sürüyor. Giderek tırmandırılan savaşta, faşist devlet kural, sınır tanımıyor.

Savaş içinde binlerce Kürt emekçisi, gerilla katledildi. Binlerce köy yakılıp yıkıldı. Milyonlarca Kürt emekçisi yerinden yurdundan sürgün edildi. Gerilla barınmasın diye ormanlar yakılıyor. Kürt kadınlarına ve kadın gerillalara tecavüz, yürütülen barbar savaşın ayrılmaz parçası olan erkek egemenliğinin çirkin yüzüdür! Öldürülen gerillalların cesetlerinin parçalanması, kadın gerillaların ölü bedenlerinin çıplak teşhiri vb. bu savaşın olağan uygulamalarıdır.

Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaşın diğer yanını oluşturan PKK; bugün çok açık bir şekilde, Kürt ulusunun bağımsızlığı için değil, faşist Türk devletinin yıkılması için değil, "siyasi çözüm" için savaşmaktadır. PKK açısından savaş, faşist devleti görüşme masasına getirmek için verilmektedir. Buna rağmen PKK önderliğindeki ulusal savaşın, Kürt ulusu üzerindeki ulusal baskıya karşı çıkan yanı haklı bir yandır.

Kuzey Kürdistanlı işçiler, emekçiler!

Reformist, milliyetçi bir çizgiye sahip olan PKK Kürt ulusunu kurtuluşa götüremez. Kürt ulusunun ve diğer milliyetlerin ulusal ve sınıfsal kurtuluşu kopmaz bir şekilde birbirine bağlı olduğu için, kurtuluş faşist Türk devletini yıkacak olan, işçi sınıfı önderliğindeki demokratik halk devrimindedir.

Son yıllarda yapılan "barış" çağrıları, "Barış İçin 1 Milyon İmza" kampanyası, "Barış Treni", "ateşkes" vb. etkinlikler, emekçilere yanlış bilinç verdiği gibi, gerçeğin üzerini de örtmektedir.

PKK'nın uğrunda savaştığı "siyasi çözüm" gerçekleşse bile, Kürt ulusuyla faşist devlet arasında gerçek barış olmayacaktır. Çünkü, Kürt ulusu ve diğer Türk olmayan miliyetler üzerinde ulusal baskı sürdüğü sürece, zoraki birlik sürdüğü sürece, silahların gölgesinde, faşist devletin varlığı şartlarında barış olmaz.

Barış, ancak faşist Türk devletinin, Kuzey Kürdistan ve Türkiye işçilerinin, emekçilerinin işçi sınıfı önderliğindeki birleşik, ortak devrimiyle yıkıldığı; Kürt ulusunun ayrılma hakkını kullanabileceği şartların yaratıldığı, ulusal baskıya son verildiği, tüm milliyetlere tam hak eşitliğinin sağlandığı; gönüllü birliğin esas alınacağı **işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğü iktidarı altında sağlanabilir.**

Biz Kuzey Kürdistanlı Bolşeviklerin çözümü budur. Kuzey Kürdistan'da alternatif milliyetçilik değil, Bolşevizm'dir. Bunun için Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın inşasına katıl! Çalışmalarına destek ve omuz ver! Saflarında yerini al ve örgütlen!

Silahların gölgesinde barış olmaz!

Barışa ulaşmanın tek yolu devrimdir!

Yaşasın tüm ulus ve milliyetlerden işçilerin ve emekçilerin birliği!

Bıji azadi! Bimre koleti!

Bîmrê dewleta faşista Tirk!

Bolşewizm biserkewe!

20.8.1997 ▲

Partiya Bolşewîk (Kurdistana Bakur)

Sivas katliamının 4. yılında dinci gericiliğe ve faşist Türk devletine karşı öfkemizi kine dönüştürerek devrim için mücadele bayrağını daha da yükseklere kaldıralım!

2 Temmuz 1993 Pir Sultan Abdal'ı anmak için Sivas'ta buluşan aydın ve sanatçılardan 37'si, dinci faşistler tarafından faşist Türk devletinin kolluk güçleri olan ordu ve polisin korumalığı altında, ikamet ettikleri Madımak Oteli'nde yakılarak katledildiler.

Bu katliam, dinci faşistler için bir iktidar provasıydı. Bu katliamın yaşandığı dönem sosyaldemokratlar, iktidar ortağı olarak katliamı yapanların aklanmasında suç ortağıydılar. Bunların bugün laik pozisyonlarda dinci gericiliğe karşı çıkmaları ve devletin resmi dinini islam olarak kabul edip, kendi bünyesinde Diyanet'i kuranların laiklikten bahsetmeleri sahtekarlıktır.

Bizzat kemalistlerin devrimci, komünist muhalefete karşı besleyip büyüttükleri bu dinci faşistler; daha dün faşist Demirel tarafından "Bana ülkücüler cinayet işliyor dedirtemezsiniz" diyerek; 12 Eylülcü faşist generallerin, şeriatın yayılması için örgütlenen ve başını Suudi krallarının çektiği Rabıta adlı şeriatçı örgütten de aldıkları maddi yardımlarla her köşede bir kuran kursu açarak imam hatip okularını daha da çoğaltarak beslediler. Bugün bunların şeriatın büyük tehlike olduğunu söyleyip karşı çıkmaları şeriatçı gelişmenin hangi boyutta olduğunu gösteriyor.

Kadın ve erkek işçiler, öğrenciler, emekçiler!

Kemalistlerin şeriata karşı laikliği savunmaları, 8 yıllık kesintisiz eğitim istemeleri kendilerini kurtarmanın son çırpınışıdır. Kemalistleri bu son çırpınışında, sözde sizin çıkarlarınızı savunur pozisyonda olan İşçi Partisi (İP), Özgürlük ve Dayanışma Partisi (ÖDP) ve Emek Partisi (EP) gibi düzen partisi olan bu partiler de aynı koroda sizi aldatmaya devam ediyorlar.

Sizin alternatifiniz dinci faşizme karşı, kemalist askeri faşist diktatörlük olamaz. İkisi arasındaki fark kırk katır mı, kırk satır mı farkıdır. Bizim alternatifimiz, kaç yıl ve benzeri sorunu değil, gerçekte parasız ve demokratik eğitimdir.

Devletle mafyanın içiçe geçtiği, faili belli cinayetlerin ayyuka çıktığı, Kürt ulusunun PKK önderliğinde yürüttüğü ulusal kurtuluş mücadelesinin, kanla bastırılmaya çalışıldığı günümüzde görev, askeri faşist bir diktatörlük olan bu devleti yıkmak, yerine işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğünü kurmaktır. Bunun için BOLŞEVİK PARTİ önderliğinde, onun saflarında örgütlenerek, mücadeleye atılmaktır. Haydi görev başına!

Sivas katliamının hesabı devrimle sorulacaktır!

Faşist Türk devletine ölüm!

Bolşevizm yenecektir!

2.7. 1997 ▲

Bolşevik Parti

Çukurova Taraftarları

Parti propagandasından...

Bolşevik Kadınlar — Genç Bolşevik
YAŞASIN BİJÎ BOLŞEVİK PARTİ 6.KONGRE'Sİ!
Ya Faşizm, Ya Devrim! Ya Barbarlık, Ya Sosyalizm!
BOLŞEVİK PARTİ TÜRKİYE — PARTİYA BOLŞEWİK KURDİSTANA BAKUR

İşçi Sınıfının Öncü Örgütü Bolşevik Parti 6.Kongre'sini Başarıyla Yaptı! — BOLŞEVİK PARTİ

İşçi Sınıfı Herşeydir! Öncü İşçiler Partiye! — BOLŞEVİK PARTİ KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE

Bijî Kongreya 6. Partiya Bolşewîk! Xelasiya Gelên Kurd Li Be Bolşevizme Têl — PARTİYA BOLŞEWİK KURDİSTANA BAKUR

Yaşasın Bolşevik Parti 6.Kongre'si! Erkek Egemen Sistemi Yıkmak İçin Parti'ye! — BOLŞEVİK KADINLAR

Yaşasın Bolşevik Parti 6.Kongre'si! Gençlik Gelecektir, Gelecek Bolşevizm'indir! — GENÇ BOLŞEVİK

Çeşitli bölgesel parti organlarımızın 6. Kongre'ye ilişkin afiş ve pullamalarından örnekler...

2 Temmuz 1997, Sivas katliamının dördüncü yıldönümüdür!

Sivas, Gazi ve tüm katliamlara son vermenin tek yolu, Demokratik Halk Devrimi'dir!

Çeşitli milliyetlerden Türk, Kürt, Arap, Çerkez, Laz, Ermeni, Abaza, Gürcü işçiler, emekçiler, devrimciler, yoldaşlar!

Osmanlının zulmüne başkaldıran; *"Dönen dönsün, ben dönmezem yolumdan"* dizelerindeki kararlılığını hayatıyla ödeyen, halk ozanı **Pir Sultan Abdal**'ın katledilişinin dörtyüzüncü yıldönümü törenlerine katılan aydın, yazar ve sanatçılardan 37'si; dinci faşistler tarafından devletin gözetim ve denetiminde Sivas Madımak Oteli'nde diri diri yakılarak katledilmelerinin üzerinden dört yıl geçti.

Sivas olayı; ezilen işçi ve emekçileri karşı karşıya getirmek için alevi-sünni çatışması yaratarak, daha önce de Sivas'ta Maraş'ta, Çorum'da tertiplenenlerin bir tekrarıdır. Bu anlamda ilk değildir! İşçi ve emekçiler, ezilenler, sen sustukça son da olmayacaktır!

Faşist Türk devleti ve onun sadık bekçi köpekleri; ordusu, polisi, özel timi, korucusu, iti, MİT'i ve tüm gerici sivil faşist çeteleriyle, ezilenlere daha ağır bir şekilde saldırmayı sürdürdü, sürdürüyor.

Faşist Türk devleti, yıllardır, Kürt ulusu üzerindeki baskılarına hergün bir yenisini ekleyerek; faşist polis desteğinde sivil çetelerin devrimci demokrat öğrencilere saldırıları, binlerce köyleri yakarak yıkarak, faşist ordusuyla Güney Kürdistan'a girerek, Kürt köylerini bombalayarak, masum Kürt kadın ve emekçilerini mağdur ederek, devrimci ve sosyalist basın üzerinde terör estirerek Kuzey Kürdistan'da Kürt köylerini zorunlu göçe tabi tutarak işgalci faşist yöntemlerini devam ettiriyor.

Faili belli cinayetlerle, gözaltında kayıplarla, işkencelerle, yargısız infazlarla, tecavüzlerle, işten atmalarla, grevci işçi ve emekçilere saldırarak, zamla ve zulümle, ezilen işçi ve emekçiler üzerindeki baskılarına devam ediyor faşist Türk devleti.

Faşist Türk devleti saldırılarına bir yenisini ekleyerek, 12 Mart 1995'te, Gazi Mahallesi'nde tertiplediği o aşağılık, çirkin oyunla bir yenisini daha tarihin sayfalarına kara bir leke olarak yazdırdı.

Çoğunluğu alevilerin oturduğu Gazi Mahallesi'nde, kahveye yapılan saldırı ve sonrasında çıkan olaylarda onlarca kişi katledildi, yüzlercesi yaralandı, tutuklandı.

Ama Gazi Mahallesi'nde oturan insanların direnişi karşısında; alevi-sünni çatışması yaratarak işçi ve emekçileri birbirlerine kırdırmayı, bulanık suda balık avlayıp, kitlelerin üzerine saldırmayı amaçlayan hakim sınıflar, bu amaçlarına ulaşamadılar. Silah geri tepti. Faşist Türk devletinin hayalindeki planı suya düştü.

Amaç nedir?

İnsanların isteği dışında, doğuştan mensup oldukları ulus, renk, cins, din, mezhep gibi çeşitli kategoriler vardır. İnsanlar genellikle bunları belirleme ya da seçme özgürlüğüne sahip değildir. Bu yüzden, şu ulusa, bu renge, şu cinse, ya da dine, mezhebe mensup olmak, ne övünülecek bir meziyet, ne de aşağılanmayı, hor görülmeyi gerektiren bir durumdur.

Ama, kendi isteğimiz dışında sahip olduğumuz bu özellikler hakim sınıflara çok yaramaktadır. Sömürücüler; bu ayrılıkları kışkırtıp kullanarak işçi, emekçiyi bölmekte ve onları birbirine düşman etmektedir. Kendisine karşı birleşip kendisini yıkmamaları ve esas sorunlarından uzak durmalarını sağlamak istemektedir. Böl parçala ve yönet! Bu, bütün kapitalist, emperyalist ülkelerin ezenlerinin klasik bir yöntemidir.

Faşist Türk devleti, ezilen sınıf ve katmanların birliğinin kendi sonu olacağını bildiğinden, onların birliğinden öcü gibi korkmaktadır. Bu birliği engellemek için, her türlü aşağılık, iğrenç yola ve yönteme başvurmakta, itlerini MİTlerini üzerimize sürmektedir.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de mezhep ayrılığı, ayrılıkların en başında gelenlerden biridir. Faşist Türk devleti, bu ayrılığı dün Sivas'ta, Maraş'ta, Çorum'da bugün Gazi Mahallesi'nde kullandı, yarın da başka bir yerde kullanabileceği beklenmelidir.

Görevimiz nedir?

İşçi ve emekçilerin görevi; bu yapay ayrılıkları, sömürücülerin kullanmasına izin vermemektir! İnsanları birleştirecek ya da ayıracak en temel özellik; sınıfsal özellik olmak zorundadır. Tüm ezilenlere düşen en önemli görev, işte bu sınıf çıkarları temelindeki yükselecek olan birliği sağlamaktır. Bunu sağlayamadığı sürece Sivas'ları, Maraş'ları, Çorum'ları, Gazi'leri yeniden yaşamaya, ezilmeye, sömürülmeye devam edecektir. Bunun için, Sivas katliamının dördüncü yıldönümünde bir kez daha; ulusal, cinsel ve din, mezhep temelinde örgütlenmeye hayır diyelim! Hayır diyelim sömürü düzenine! Faşist Türk devletini yıkmak için örgütlü mücadelemizi BOLŞEVİK PARTİ'nin kızıl bayrağı altında birleştirelim!

Ulus ve milliyetler, din ve mezhepler üzerindeki baskılara, katliamlara hayır diyelim!

Sivas, Maraş, Çorum, Gazi ve tüm katliamların bir daha olmasını istemiyorsak, devrim ve Sosyalizm için örgütlenmeliyiz!

Bizleri devrim ve Sosyalizm'in bayrağı altında birleştirecek ve gerçek kurtuluşa öncülük edecek olan BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan-Türkiye) saflarında örgütlenelim!

İşçiler, emekçiler, devrimciler, yoldaşlar!

Partimizin 6. Kongre'si, "Emperyalist barbarlığa karşı 2000'li yıllar Bolşevizmin olacak!" şiarını haykırdı! Haydi Bolşevik saflarda örgütlenmeye!

Haydi hep birlikte partimizin önderliği altında birleşerek Bolşevizmin kızıl bayrağını şehirlerde kalelere, kırlarda dağların zirvelerinde dalgalandırmaya! Haydi hep birlikte Bolşevizmin zaferini taçlandırmak için faşist diktatörlüğü tarihin çöplüğüne atmaya! Haydi kavganın engin denizine atılmaya!

Kahrolsun faşist Türk devleti!

Kahrolsun emperyalizm ve her türlü gericilik!

Kürt ulusu ve ezilen milliyetler... Başdüşmanınız faşist Türk devletidir! Kurtuluşunuzun yolu onu yıkmaktan geçer!

Faşist Türk devleti, emperyalizm işbirlikçisi burjuvazinin devletidir!

Faşist Türk devleti tüm ezilenlerin ortak düşmanıdır!

Faşizm, emperyalizm, barbarlık demektir!

Ya faşizm, ya devrim!

Ya barbarlık, ya Sosyalizm!

Bolşevizm yenecektir!

18.6.1997 ▲

Bolşevik Parti

Çukurova Taraftarları

"Devrimci Parti Güçleri" ve parti inşası üzerine...

Bu yazımızda Devrimci Parti Güçleri'nin (DPG) parti inşası anlayışı üzerinde duracağız...

Parti inşası konusunda temel alacağımız, **"Devrimci Parti Güçleri Nedir, Ne Değildir?"** başlıklı broşürdür. Adı geçen broşür, May Broşürleri-4 olarak Nisan 1997'de yayınlandı.

Bu broşürde gördüğümüz her yanlışa tavır takınmayacağız. Kendimizi DPG'nin parti inşası anlayışıyla sınırlayacağız. Parti inşası anlayışına bağlı olarak broşürde temel yanlışlara örnekler vereceğiz. DPG'nin parti inşası anlayışına geçmeden önce okuyucu için DPG'nin ne olduğu konusunda bilgi vermek istiyoruz.

"DEVRİMCİ PARTİ GÜÇLERİ" NEDİR?

Broşürün sunuş bölümünde DPG hakkında şu bilgi verilmektedir:

"Devrimci Parti Güçleri politik kimliği ile ilk kez İstanbul, Ankara ve İzmir'deki 1996 1 Mayıs eylemlerinde ortaya kondu. Sonra «Ölüm Oruçları» ile dayanışma eylemlerinde; kimi yerel veya genel etkinliklerde, bu kimliği benimseyerek ortaya çıkanlar oldu.

Zaman zaman «bu yeni bir örgüt mü?»; «haa, şu bildiğimiz eski Devrim çevresi"» veya «"Devrim çevresi"nden ayrılan bir grup» gibi çok bilmiş yorumlarla karşılandı. Kimileri Devrimci Parti Güçleri için «troçkizan bir çevre» dedi; kimileri «utangaç troçkist» dedi. Kimileri de sanki bolşevik mirasa sahip çıkmak için böyle olmak şartmış gibi, «anti-Stalinist olmamakla» suçladı. (agb, s. 3)

DPG, "politik kimliği ile" bir yıl önce ortaya çıkmıştır. Bizi ilgilendiren DPG'nin nereden geldiği, nasıl oluştuğu değil, "politik kimliği" izlediği siyasi çizgidir. Bu siyasi çizgi incelendiğinde "utangaç Troçkist" suçlaması haksız bir suçlama değildir.

Ülkemizde komünist ve devrimci hareket içinde, Bolşevizmi temel alan, Bolşevik Parti insaşını savunan Bolşevikler dışında; *"Bolşevik Partisi gibi bir örgütü yaratmayı hedeflemek zorunda olan Devrimci Parti Güçleri..." (agb, s. 69)* diyen DPG'nin Bolşevizm savunusu laftadır. Parti inşası anlayışı Bolşevik Parti inşası anlayışına terstir. Bu durumu yazımız içinde göstereceğiz.

Okuyucunun DPG'nin ne olduğunu iyi anlayabilmesi için broşürden birkaç alıntı vermek istiyoruz.

"Devrimci Parti Güçleri" isimlendirmesi, *"adı üzerinde, eksik olduğu saptanan devrimci partiyi yaratmak amacını taşıyan güçleri ifade etmektedir." (s. 57)*

DPG ismi tek bir grubun, örgütün ismi değildir. DPG ismi, *"devrimci partiyi yaratmak amacını taşıyan"* grupları, örgütleri, "güçleri" ifade etmektedir.

DPG isminin başka anlamları da var. Onlar da şunlardır:

"Oysa Devrimci Parti Güçleri bir örgüt ismi veya bir örgütün kılıfı değildir. Ayrı bir örgütsel çatısı, hiyerarşisi kurumlaşması yoktur. Ama aynı politik zeminde duran, kendilerini bu kimliğin altında ifade eden, perspektifi, ortak bir politik kimlik arayışı, önerisidir; bir örgüte katılma çağrısı değildir." (s. 45)

"Devrimci Parti Güçleri... kavranması gereken bir politik kimliktir." (s. 57)

"Devrimci Parti Güçleri herhangi bir amaç için değil, devrimci partinin yaratılması ve yaşatılması için biraraya gelen komünist devrimcilerin platformudur. (s. 38)

"Devrimci Parti Güçleri platformu, bu pratik sınav içinde şekillenip netleşerek, ilermeyi hedefleyen bir perspektifi ifade etmektedir." (s. 39)

DPG'nin ne olduğu konusundaki yaptığımız alıntılardan çıkan sonuç şunlardır:

–DPG ismi örgüt ismi değildir. Örgütsel yapısı, hiyerarşisi yoktur. Farklı ve değişik nitelikteki yapılar, çevre veya kişiler aynı politik zeminde bu kimlik altında kendilerini ifade edebilirler. DPG perspektifi ortak bir kimlik önerisidir.

–DPG politik bir kimliktir.

–DPG devrimci partinin yaratılması için biraraya gelen komünist devrimcilerin platformudur.

–DPG platformu ilerlemeyi hedefleyen bir perspektiftir.

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI VE DPG'NİN PARTİ İNŞA ANLAYIŞI

Marksist-Leninist teoriye göre her ülkede Komünist Partisi devrim öncesi iki aşamadan geçerek inşa edilmek zorundadır. İki aşamalı parti öğretisi ülkelerin ekonomik, sosyal, kültürel yapılarından bağımsız olarak evrensel geçerliliğe sahiptir. İki aşamalı parti öğretisini kısaca şöyle özetleyebiliriz:

Devrim öncesinde iki aşamalı parti inşası süreci, her ülkenin ekonomik, sosyal, tarihi, kültürel yapısına göre farklılıklar gösterse de, her ülkede ortak olan özelliklere de sahiptir. Bu ortak özellikler şunlardır:

1. aşama: Esas görev *"proletaryanın öncüsünü Komünizm davası için kazanmak"*tır.

2. aşama: Esas görev *"Geniş işçi ve köylü kitleleri partiye, proletaryanın öncüsüne kazanmak"*tır.

"Proletaryanın öncüsünü Komünizm davası için kazanmak" şu görevleri içerir: Teori, kadro, örgüt üçleminde partinin yaratılması. Teori alanında partinin siyasi çehresi, izlenilecek siyasi hat, ya da "program ve taktik ilkelerin hazırlanması" ortaya konulur. Kadro alanında Marksizm-Leninizm bilimiyle donanmış, en zor şartlar altında bile bağımsız faaliyet yürütebilecek kadrolar oluşturulmak zorundadır. Örgüt alanı merkezinde profesyonel devrimcilerin olduğu, illegal çalışan parti aygıtıdır.

Yürütülecek faaliyetlerde **dikkatin ve kaygunun** merkezinde neyin duracağı açısından,

1. aşama: Partinin dikkatinin ve kaygusunun merkezinde partinin kendisi, varlığı ve varlığının korunması vardır.

1. aşamada parti kendi kendine yeterli bir güçtür.

2. aşama: 2. aşamada parti kendi kendine yeterli bir güç olmaktan çıkarak, işçi köylü kitlelerinin kazanılması, sermayenin iktidarının devrilmesi için kitlelerin mücadelesine önderlik etmenin bir aracına dönüşür.

Partinin **stratejisi ve taktiği** açısından,

1. aşama: Parti hareketin stratejik planını çizmekle yetinir. Partinin strateji ve taktiği zorunlu olarak sınırlı ve atılımdan yoksundur.

2. aşama: Artık sorun stratejik planın uygulanmasıdır. Parti stratejik plam başarıyla uygulayabilecek durumdadır. Partinin taktiği de atılım kazanır.

Yürütülecek **çalışmanın esas biçimi** açısından:

1. aşama: Çalışmanın esas biçimi propagandadır.

2. aşama: Çalışmanın esas biçimi, kesin savaşlardan önce kitlelerin pratik eylemleridir. Diğer bir ifadeyle ajitasyondur.

İki aşamalı parti öğretisini Lenin *"«Sol Radikalizm» Komünizmin Bir Çocukluk Hastalığı"* adlı eserinde Rus Devrimi'nin deneylerinden yola çıkarak genel geçerliliğe sahip bir deneyim olarak ortaya koyar. Lenin sözkonusu eserinde iki aşama kavramını kunmadan, iki ayrı durumu, görevlerin ayrı olduğu iki ayrı aşamayı içerik olarak ortaya koymaktadır. Örneğin Lenin *"proletaryanın öncüsünü komünizme kazanmak"* görevini *"birincil tarihsel hedef"* olarak ortaya koyuyor.

Stalin, *"İktidarın Ele Geçirilmesinden Önce ve Sonra Parti" (Stalin, Eserler cilt 5, sayfa 91-94, İnter Yayınları)* başlıklı makalesinde devrim öncesinde iki aşamalı parti öğretisini net bir şekilde ifade eder. Aşama kavramını Stalin de kullanmaz. Stalin'in kullandığı kavram "dönem" kavramıdır. Kavramdan bağımsız olarak parti inşasının iki aşamasında görevleri ve içeriği Lenin ve Stalin net bir şekilde ortaya koyuyorlar.

(Daha fazla bilgi edinmek isteyen okuyucular, *"Bolşevik Parti İnşa Öğretisi Üzerine"* H. Yeşil, Dönüşüm Yayınları adlı kitaba bakabilirler.)

Bolşevik Parti ya da iki aşamalı parti öğretisini kısa bir şekilde özetledikten sonra, şimdi de DPG'nin parti inşası anlayışlarına bakalım.

DPG **parti öncesi hazırlık dönemini** savunmaktadır. Bu konuda söyledikleri şunlardır:

"Devrimci Parti Güçleri perspektifi parti öncesi hazırlık döneminin bir evresinde ortaya konan perspektiftir ve bu hazırlık dönemi «bekleme odasında» geçirilecek, bireysel çabalarla veya kollektif teorik çabalarla aşılabilecek bir dönem dreğil «örgütlü bir hazırlık dönemidir»" (s. 58)

"Parti öncesi hazırlık dönemi" ya da bilinen ifadeyle "parti öncesi örgüt" anlayışı, devrimci harekette yeni bir anlayış değildir. DPG daha ortada yokken yıllar önce bazıları bu anlayışı savunuyordu. Bazılarının savunduğu yanlış bir düşünceyi şimdi de DPG savunmaktadır.

İki aşamalı parti öğretisinde, "parti öncesi hazırlık dönemi"nin yaşanması gerektiği şeklinde bir düşünce yoktur.

Rusya'da böyle bir dönem yaşanmasına rağmen, Bolşevikler bu dönemi değil, iki aşama dönemini genelleştirmişlerdir. RSDİP, Rusya'da birbirinden bağımsız olarak çalışan Marksist örgüt ve çevrelerin birliğinden doğmuştur. Rusya'da RSDİP öncesi hazırlık dönemi ya da çevrecilik dönemi Rusya'ya özgü bir durumdur. Rusya'ya özgü olan bu durumu Bolşevikler genelleştirmemişlerdir.

Ayrıca şu gerçeği de vurgulayalım. Rusya'da Marksist olan örgüt ve gruplar birleşmiştir. Bu önemlidir. Bizde böyle bir durum yoktur. Var olan bütün örgütler çizgi itibariyle oportünist, revizyonist örgütlerdir. Örgütler kendileri dışında kimseyi komünist görmemektedir. Kaldı ki örgüt düzeyinde DPG de kimseyi komünist değerlendirmemektedir.

Konuyle ilgili olduğu için şunu da vurgulayalım. Nasıl oldu da Bolşevikler 1912 yılına kadar Menşeviklerle RSDİP çatısı altında yeraldılar? Bu soruya çoğunlukla yanlış cevap verilmekte, yanlış sonuçlar çıkarılmaktadır. Sorun şudur:

Leninist parti öğretisi anahatlarıyla 1902'de *"Nereden Başlamalı?"*, *"Ne Yapmalı?"*, 1904'de *"Bir Adım İleri, İki Adım Geri"* de ortaya konulmuştur. Leninist parti öğretisinde, en başından itibaren hizipçiliği red düşüncesi vardır. Lenin, parti içinde birçok grubu, merkezi bir yapı içinde toplamaya çalıştığı dönemde de, grupların dağıtılmasını ve grup disiplini yerine, herkesi bağlayan bir parti disiplini geçirilmesini savunmuştur. Buna rağmen iki ayrı fraksiyon bir örgüt çatısı altında yeraldıysa; bu Lenin'in istediği bir durum, ideal olarak gördüğü bir durum değildi. Birlik olduğu zaman da (çok kısa dönemler dışında) bu görünüşte birlikti. Gerçekte, aynı isim altında hareket eden, ayrı merkezlere, ayrı yayın organlarına, ayrı programlara sahip iki ayrı parti sözkonusuydu.

Ayrıca Bolşevikler Menşevikleri bütün oportünist sapmalarına rağmen genelde Marksizmin içinde, Marksist görüyorlardı. Menşevikler işçiler arasında önemli bir kitle tabanına sahiptiler.

1921 yılında Bolşevikler bu duruma son vererek RSDİP/B adı altında resmen ayrı parti olarak ortaya çıktılar. Bu partiye yeni parti adını verdiler. İçinde hizipler olmayan, demokratik merkeziyetçilik temelinde örgütlenmiş, işçi sınıfının yeni partisi olarak adlandırdılar.

Bolşevikler parti inşasını genelleştirirken, ne Rusya'da yaşanan çevrecilik dönemini, ne de 1912 yılına kadar şeklen Menşeviklerle aynı partide yeralma durumunu genelleştirmemişlerdir. Genelleştirdiklerinin ne olduğunu yazımız içinde ortaya koyduk.

"PARTİ ÖNCESİ HAZIRLIK DÖNEMİ" NASIL OLACAK?

Bu sorunun cevabı broşürde şu şekilde ortaya konuyor:

"Devrimci Parti Güçleri aynı amaç, ilke ve önceliklerde ortaklaşan komünistler için bir politik birlik zeminine işaret etmektedir. Ama kesinlikle varolan kimi örgüt veya çevrelerin herhangi bir örgütsel zeminde birleştirilmesi anlamına gelmemektedir; aksine bunun çok ötesinde bir niteliğin yaratılması gerektiğine işaret etmektedir. Devrimci Parti Güçleri perspektifiyle, bir politik kimlik etrafında, altında biraraya gelen komünist birey, çevre veya örgütlerin parti birliğinin sağlanması hedeflenmekte; bu güçlerin devrimci partiyi yaratmak için ve bu partinin çatısı altında birleşmek üzere biraraya gelip güçbirliği yapması amaçlanmaktadır." (s. 40-41)

DPG perspektifiyle amaç, *"bir politik kimlik etrafında, altında biraraya gelen komünist birey, çevre veya örgütlerin parti birliğinin sağlanması"* dır. DPG, *"aynı amaç, ilke ve önceliklerde"* anlaşan "komünistler" için politik bir kimliktir. Bu politik kimlik altında "komünist" birey, çevre ya da örgütler parti biraraya gelecek, "devrimci parti"yi oluşturacaklardır. *"Parti öncesi hazırlık dönemi"* budur.

Aynı politik kimlik altında biraraya gelen "komünist" birey, çevre ya da örgütler parti birliğini sağladıktan son-

ra ne olacak? Bu soruya broşürde cevap yoktur.

Ayrıca parti birliği hedeflenen çevre veya örgütler kimlerdir? DPG hangi örgütleri "komünist" görmektedir? Bu sorulara da broşürde yanıt yoktur.

Broşürde partiler ve örgütler esas olarak iki ana kampa ayrılmaktadır. Liberal demokrat ve devrimci demokrat kampı.

Broşüre göre; liberal demokrat kamp:

"Sol tablonun sınır bölgesinde bulunan" (s. 15) İP, ÖDP, EMEP, SİP'-tir.

Devrimci demokrat kamp: DHKP/-C, TKP-ML, MLKP, PKK'dır.

Liberal ve devrimci demokrat kampın dışında, *"melez-merkezci akımlar"*dan bahsedilmektedir. Bu akımın kadroları hakkında *"hem devrimci-demokrat, liberal demokrat hareketlerin etkisi altındadır; hem de komünist etkiye açık durumdadır." (s. 24)* tespiti yapılmaktadır. "Melez-merkezci akımlar"dan hangi örgütlerin, grupların kastedildiği broşürde konulmamaktadır. Gerek liberal demokrat, gerekse de devrimci demokrat akımlara örnekler verilmesine rağmen, "melez-merkezci" akımlara örnek verilmemektedir.

DPG'nin "melez-merkezci akımlar" üzerinde önemle durmasının önemli bir nedeni var. O da şudur, *"komünist kadro potansiyeli"*, *"dağınık ve parçalanmış bir biçimde çeşitli merkezci akımlara" (s. 23)* dağıldığı söylenen noktadadır. Amaçlanan ya da plan, bu *"kadro potansiyeli"*ni kazanmaktadır.

ACİL ÖRGÜTSEL GÖREV

"Bugün komünistlerin önündeki acil örgütsel görev, işçi sınıfının önderliğini kazanmaya aday bir devrimci partiyi baştan inşa etmek üzere, temel programatik sorunlarda ve somut bir hazırlık planında anlaşmış unsurların kaynaştığı bir komünist çekirdeğin yaratılmasıdır." (s.29)

Böylece DPG açısından "parti öncesi hazırlık dönemi"nin resmi tamamlanmaktadır. Bu resme göre,

–Önce *"temel programatik sorunlarda ve somut bir hazırlık planında anlaşmış unsurların kaynaştığı bir komünist çekirdek"* yaratılacak.

–Aynı *"politik kimlik etrafında biraraya gelen komünist birey, çevre veya örgütlerin parti birliği"* sağlanacak. Böylece "devrimci parti" yaratılmış olacak! DPG'nin parti inşası planı budur.

Böyle bir parti inşası planı yanlıştır. Marksizm-Leninizm'e terstir. Böyle bir planla Marksist-Leninist parti, Bolşevik Parti inşa edilmez. İnşa edilecek olan parti hizipler konfederasyonu olur. O kadar!

KENDİ GÜCÜNE İNANÇSIZLIK

Komünist olmayanlar, kendi gücüne güvenmeyenler böyle bir parti inşasını savunuyorlar. DPG de kendi güçlerine güvenmemektedir. Kendi güçlerine güvenmedikleri için, parti inşasını tek bir grubun işi olarak görmüyorlar. Bu konuda söyledikleri şunlardır:

"Devrimci partileşme stratejisi, kimilerinin sandığı gibi, işçi hareketinin evrimi ve düzeyiyle doğrudan ilişkili olmadığı gibi, tek bir grubun çabasıyla da belirlenmez." (s. 30)

DPG açısından bu durum anlaşılırdır. Bolşevik Parti gibi bir partiyi inşa etmek kolay bir iş değildir. Bu zor işin altından ancak gerçekten komünıst olan örgüt çıkabilir. DPG gibi komünist olmayanlar bu zor işin altında kalır! Kaldıkları için de bunun teorisini yapıyorlar. Tek bir grupla parti inşa edilmez! Gelin beraber inşa edelim diyorlar!

Marksizm-Leninizm bilimini kavramış, komünist olan bir grup, gücü ne olursa olsun, bu yüce görevin üstesinden gelir. Önemli olan, üzerinde yürünecek hattın doğru ve sağlam olması, parti inşasının aşamalarını bilmektir. Bunlar da DPG'de olmayan şeylerdir!

BAZI SAÇMALIKLAR

Bu bölümde, okuyucu için DPG'nin eleştirdiğimiz broşüründe bazı konularda nasıl saçmaladıklarına örnekler vermek istiyoruz.

45. sayfada şöyle diyorlar:

"Devrimci Parti Güçleri perspektifi farklı örgütsel oluşumları, yerel gruplaşmaları, çevreleri, hatta bireyleri içerir, içermeye açıktır. Ama bunların ortak bir örgüte sahip olmaları, aynı örgütsel kuralları benimseyip uygulamaları gerekmez. Buna karşılık, aynı politik perspektiflere, amaç ve ilkelere sahip olmaları, yani aynı politik kimliği benimsemeleri şarttır."

Buradaki saçmalık şudur: *"Aynı politik perspektiflere, amaç ve ilkelere sahip"* olmak şart olarak konuluyor. Fakat bunun doğal sonucu olması gereken örgütsel birlik, grupların, çevrelerin *"ortak bir örgüte sahip olmaları"*, *"aynı örgütsel kuralları benimseyip uygulamaları"*nın gerekmediği belirtiliyor.

Gruplar, çevreler açısından ideolojik birlik varsa, örgütsel birlik ideolojik birliğin doğal sonucu olarak olur. DPG ise bunları birbirinden ayırmakta, ideolojik birliği şart koşarken –*"aynı politik perspektiflere, amaç ve ilkelere sahip"* olmak ideolojik birlik anlamına gelir– örgütsel birliğin gerekmediği tespitini yapıyorlar. Anlayan beri gelsin!

64. sayfada şöyle denmektedir:

"Devrimci Parti Güçleri platformu bu birikimin en gelişkin ve hala aşılamamış olan ifadesinin Bolşevik deneyiminin genelleştirilmesi anlamına da gelen Komünist Enternasyonal'in Leninist çizgisinde bulunduğunu kabul edip, yeni icatlar aramayı reddedenlerle kendini sınırlamaktadır."

Birikimden anlaşılan, *"sınıf mücadelesinin uluslararası ve tarihsel deneyimlerinin derslerinden süzülmüş ve bu anlamda kollektif olan bir birikimdir." (s. 64)*

DPG'nin "Bolşevik deneyim"den, "Leninist çizgi"den anladığı, Komünisit Enternasyonal'in (KE) 4. Kongre sonrasının reddidir. DPG, KE'nin 4. Kongre sonrası için, KE'ye saldırmakta, Stalin şahsında SB'deki Sosyalizm'in kazanımlarına saldırmakta, buna da "Bolşevik deneyim", "Leninist çizgi" demektedir. Konuyla ilgili söyledikleri şunlardır:

"Açık olan şudur: İkinci Enternasyonal'den koparak Komünist Enternasyonal'in kuruluşuna katılanlar, en başta bolşevik önderler, Lenin'den sonra bolşevizmin takipçisi olamamışlar, teoride ve pratikte İkinci Enternasyonal okulunun öğrencileri olarak kalmışlardır. ...

Üçüncü Enternasyonal aslında hem gecikmiş, hem de ilk dört kongre kararları çerçevesinde çizilen kimliğiyle fiilen yaşamamıştır. ... Komünist Enternasyonal'in tasfiye edilişinin ardında her ne kadar gecikmeden doğan hem öznel, hem de nesnel etkenler yeralsada, asıl sorumluluk aksi yöndeki bir öznel etken olarak Komünist Enternasyonal'in önderliğinde ve onunla özdeşleşmiş bulunan SBKP önderliğinde aranmalıdır. Lenin sonrası SBKP önderliği Komünist Enternasyonal içindeki oportünist eğilimlerle mücadele etmek yerine, bunlara uyum sağlamış, hatta bir çok bakımdan bu eğilimlere çanak tutan, önayak olan bir tutum izlemiştir. Kapitalist sistemin en keskin bunalımlarını yaşadığı ve burjuva devletlerinin felçleştiği bir ulusla-

rarası iklimde, İkinci Enternasyonal çizgisinin ilk işçi devletine hakim olması ve onun tarafından desteklenmesi, bu dönem boyunca resmi «komünist» harekete çelişkili ve özgün bir karakter vermiştir."

(Komünistler Ne İçin ve Nasıl Mücadele Etmeli? s. 60)

Burada birden fazla saçmalama –başka bir kavram kullanamıyoruz– durumu var. Saçmalıklar şunlardır:

–Bolşevik önderler Lenin sonrası Bolşevizmin takipçileri olamamışlar, teoride ve pratikte İkinci Enternasyonal'in öğrencileri olarak kalmışlardır!

– Üçüncü Enternasyonal geç kurulmuşmuş! (Sizce hangi yılda kurulmalıydı?!!)

– Üçüncü Enternasyonal ilk 4 kongresinde çizilen kimliğiyle fiilen yaşamamışmış!

–KE'nin "tasfiye" edilmesinin ardında KE önderliği ve onunla özdeşleşen SBKP (doğrusu SBKP/B'dir. B eki 1952 yılında yapılan 19. Parti Kongresinde kadırıldı.) önderliği sorumluymuş!

–Lenin sonrası SBKP (doğrusu SBKP/B'dir.) önderliği KE içindeki oportünist eğilimlere uyum sağlamışmış!

–Hatta SBKP (doğrusu SBKP/B'dir.) önderliği bu oportünist eğilimlere çanak tutan, önayak olan bir tutum izlemişmiş!

– İkinci Enternasyonal çizgisi ilk işçi devletine hakim olmuşmuş!

–Bu durum resmi "komünist" harekete çelişkili ve özgün bir karakter vermişmiş!

Bütün bu saçmalıklar "ben söyledim doğrudur" mantığıyla söylenmekte, ispat gereği duyulmamaktadır. Ayrıca bu saçmalıklar yeni değildir. DPG bu saçmalıkları Troçkistlerin cephaneliğinden almıştır. Bu nedenle DPG'nin "Bolşevik deneyim", "Leninist çizgi"den anladığı, "Troçkist deneyim", "Troçkist çizgi"dir. DPG'ne yakışan, uyan da budur.

Okuyucu haklı olarak bu tür saçmalıklarla neden uğraştığımız sorusunu sorabilir. Biz de çok hevesli olduğumuz için bu saçmalıklarla uğraşmıyoruz. Fakat saçmalıklar, Troçkizm "bolşevik deneyim", "Leninist çizgi" adı altında piyasaya sürüldüğünden, Bolşevizmin bu olmadığının ortaya konulması gerekiyor.

Son olarak DPG'ye şu çağrıyla yazımızı noktalıyoruz: BOLŞEVİZMDEN ELİNİZİ ÇEKİN!

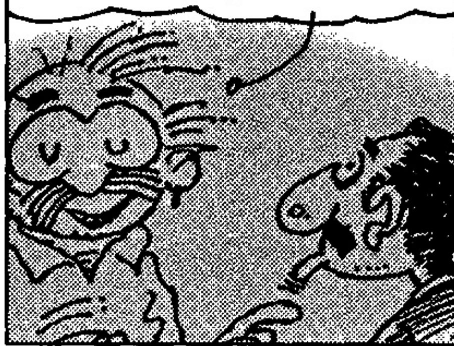
29.6.1997 ▲

REV!ZYON!ST

YENİ BİR DÖNEME GİRDİK... TÜRKİYE, YENİ DEĞİŞİMLER GEÇİRİYOR... İKTİDAR DEĞİŞİYOR, CUMHURİYET DEVRİM VE İLKELERİ YURTSEVER ORDUMUZ SAYESİNDE UYGULANIYOR! İKTİDAR BÖYLE ELE GEÇİRİLİR İŞTE! BİR-İKİ DOSYA, BİR-İKİ HABER... HOOOP HACI-BACI TARİHE! İLERİCİLİK BUDUR AZİZİM! SİYASET BUDUR! ÖNGÖRÜ, DERRRİİİN TAHLİLLL VE PRATİK BUDUR! ŞİMDİİİ... İRTİCA YOK! HACI YOK, BACI YOK! CİA AJANI, SUSURLUK ÇETESİ VS. ...

İBRAHİM KAYPAKKAYA

Li Tirkiyê pirsgirêka netewî...

Befirbar 1971

10. Çalakiya «erênî» ya di nava tevgera netewî ya Kurd de, xurtkirina netewekariya bûrjûvazî û ya axên erdên biçûk diarmancîne:

Bi gelemperî di her tevgera netewî de û bitaybetî jî di tevgêra netewa Kurd de, armanca bûrjuvazî ya esas pêkanîna serdestiya xwe ye. Sereka bazarê ye; dewlemendiyên maddî yên di herêma xwe de ûhw... xistina bin yekdestiya xwe ye. Ji bo lehê xwe newekhevî û îmtiyaz pêkanîn, pêşveçûna xwe ya netewî xistina bingarantiyê ye. Bûrjûvazî û bi qeysên ku beşdarî tevgera netewî dibe, axên erdan, ji bo lehê xwe newekhevî, ji bo lehê xwe îmtiyazan dixwazin. Mafên demokratîk yên netewên din dixwazin ji bo lehê xwe gasb bikin. Dixwazin li yên ji wan hîn jar û bê hêz in, zordestiyê bikin. Proleterên netewan bi çîtên netewî ji hev veqetandinê, alikariya proleterên ku ji mîlliyetê xwe in û kedkarên din ji bo armancên xwe yên netewekar bê şert û şûrt dixwaze pêk bîne. Li şûna çande navnetewî ya proleter û demokratîzmê çanda xwe ya netewî danîn, canda xwe ya netewî (ango çanda sereke ya bûrjûvazî) pêşvebirin, proleterya û kedkaran bi çanda netewî xwedîkirin û wan di rewşa arîkarê armancên çîna xwe yên bê şert û şûrt kirinê dixwaze. Bûrjûvazî û axên erdan xeynê pişaftina bi zorê, li hember mêla dîrokî ya aliyê kelandina mîlliyetan, ango pişaftina ji xwe, berxwe dide; li hember rakirina bi xwe û xwe ya cûdatiyên netewî berxwe dide; li hember yekitiya proleterên ji her mîlliyetî di dewleteke de di eynî rêxistinê de berxwe dide. Proleteran gor mîlliyetê wan ji hev veqetandin, proleterên ji netewa xwe li şûna rêxistinên çînî, di nava «rêxistinên netewî» de û aliyê armanên çîna xwe de yekkirinê dixwaze.

Îro, di nava tevgera Kurd ya netewî de li cem naveroka demokratîka gelemperî nedîtina armancên paşverû yên xurtkirina netewekariyê dikin hedef, weke yê jorin, ne mumkûne. Ev armancanan, armancên bûrjûvazî û yên axên erdan yên serê tevgera netewî ya Kurd dikşînin.

Revîsyonîstên Şafakê, çalakiya «erênî» ya bûrjûvazî û axên erdan yên di nava tevgera Kurd ya netewî de nin û xurtkirina netewekariyê dixwaze bi temamî dane aliyekî. Gor revîsyonîstên Şefakê, tevgeta li Kurdistana Tirkiyê geş dibe, bi aliyên xwe yên peşverû ne tevgereke mîlliy e, bi temamî tevgereke gel ya pêşverû ye, ku li hember **«zordestiya netewî û polîtîka helandinê»** ji bo **«mafên demokratîk, wekheviya mîlliyetan û mafê çarenûsî** (!)**»** tê meşandin. Bi vî awayî revîsyonîstên Şefakê, dibin alîkarê hewl û armancên netewekar û antî-proleter yên bûrjûvazî û axên erdên biçûk yên Kurd, proleterya û kedkarên Kurd bi dû bûrjûvazî û axên erdên biçûk dixe, yekitiya herdû gelan bivir dike. Xeta netewekariya Tirk ya revîsyonîstên Şefakê, bi ya netewekariya Kurd ve li hev hatiye.

Bi kurtî, weke di her tevgera netewî de, du babetên tevgera netewî ya Kurd jî hene:

Yekem, naveroka pelemperiya demokratîk e, ku berê xwe daye hemberî zordestiya netewî, îmtiyaz, îmtiyaza devlet sazkirinê, zulm, zordariya bûrjûvazî û axên erdan yên Tirk.

Duem, naveroka paşverû ye, ku berê xwe daye xurtkirina netewekariya Kurd, bi vî awayî pêkanîna serdestî û îmtiyazên bûrjûvazî û axên erdan yên Kurd.

Dûmahik Hêye

Kuzey Kürdistan'da Bolşevizmin sesi...

SAL: 1 • HEJMAR: 1 • 1 ÎLON 1997 • BIHA: 150.000 TL

Güney Kürdistan'ın işgalinin bazı yönleri...

Aylar önce planlanan ve hazırlığı yapılan Güney Kürdistan'ı işgal harekatı, 14 Mayıs 1997 sabahı başlatıldı. Resmi açıklamalara göre elli bin asker ve korucunun katıldığı bu harekat, faşist Türk devletinin şimdiye kadarki en geniş kapsamlı "sınırötesi" harekatıydı

✘ Sayfa 6'da

Örgütlenme anlayışımız üzerine

Aynı politik koşullar altında mücadele eden, aynı düşmana sahip olan değişik ulus ve milliyetlerden proleterlerin, tek bir partide örgütlenmeleri, komünistlerin örgütlenmedeki çıkış noktasıdır

Tüm ulus ve milliyetlerden işçilerin yekpare bir partide birleşmesi, merkezi bir partinin örgütlenmesi, yerel ve bölgesel durumlara göre özerkliği dıştalamaz, tersine önşart koşar. Bolşevik Partı (Kuzey Kürdistan-Türkiye), TC devletinin sınırları içinde yaşayan tüm ulus ve milliyetlerden işçilerin birleşik komünist örgütüdür

✘ Sayfa 18'de

Gerçek barış devrimle gelir!

✔ Günümüzde ulusalcı güçlerin mücadelesinin merkezi halkasını oluşturan siyaset, barış için mücadele siyasetidir "Kürdistan için barışın zamanıdır!", "Barış, hemen şimdi!", vb şiarlar altında yoğun bir mücadele yürüyor. Mitingler, yürüyüşler, gösteriler, uluslararası alanda diplomatik girişimler, militanca mücadele, gerilla savaşı . tüm mücadele biçimleri barışa endeksli Her şey barış için!

✔ Ezilen yığınlar, sömürgeci faşist TC rejiminin hüküm sürmediği, yeni bir dünyayla buluşacaklarını sandıkları için barış projesine onay veriyorlar.

Ama durum bu mu? İstenen barış böyle bir barış mı?

✔ Biz komünistler, gerçek barışın en kararlı savunucularıyız. Barış istemek tüm insanların hakkıdır Ezilenler, kardeşlik ve barış içinde yaşanacak bir dünya isterler Bu, haklı bir taleptir, uğruna ağır bedeller ödemeyi göze alacak kadar haklı, bedelsiz kazanılamayacak kadar zor bir iştir. Barış içinde bir dünya yaratılacaksa, bu uğurda büyük bedeller ödemeyi göze almak kaçınılmazdır Sorun burada değil Bugün istenen şeyin gerçek bir barış olup olmayacağı, ulusal soruna gerçek bir çözüm getirip getirmeyeceği sorgulandığında; sorun ortaya çıkmaktadır .

✘ Sayfa 3'de

Çıkarken...

Selam sizlere...

Kuzey Kürdistanlı kadın ve erkek işçiler, emekçiler, yoksul köylüler!
Çeşitli milliyetlerden tüm ezilenler, sömürülenler!
Gençler, devrimciler, yoldaşlar .
Kuzey Kürdistan'ın üzerinde ışıyan Bolşevizm Yıldızı'ndan hepinize bin selam!
STÊRKA BOLŞEWÎK birinci sayısıyla sizinle buluşmanın sevincini yaşıyor.

✘ Sayfa 2'de

15 AĞUSTOS 1984'TEN
15 AĞUSTOS 1997'YE

Savaşın bilançosu

Genel açıklamalarda ve hesaplarda, Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaşa Türk devletinin yıllık harcaması, 8 milyar dolardır

✘ Sayfa 31'de

KUZEY KURDİSTAN
DEVRİMİ VE

Çevre sorunu

Okuyuculardan bazıları, "şimdi durup dururken bu sorun da nereden çıktı?" veya "Kürdistan'da o kadar önemli sorun varken çevre sorunlarına zaman ayırmanın anlamı ne?" gibi gerekçelerle kafa sallayacaklardır

TEVGERA JINÊ KOM...

Kürt kadın... için de... kurt...

1-SAYISI ÇIKTI!